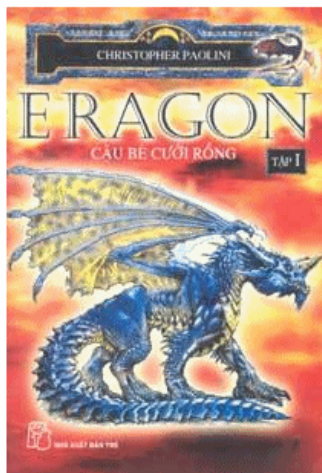

ERAGON

Cậu Bé Cưỡi Rồng

Web site: www.thuvien-ebook.net

Tên sách: Eragon – Cậu Bé Cưỡi Rồng

Tiếng Anh: Eragon – Inheritance Book I

Tác giả: Christopher Paolini

Dịch giả: Đặng Phi Bằng

Nhà Xuất Bản: Trẻ

Ngày xuất bản: 9/2005

Nguồn: Việt Nam Thư Quán

Mục Lục

Tà thần của mối hải hùng

Vật lạ giữa rừng hoang

Thung lũng Palancar

Chuyện kể về rồng

Món quà của số mệnh

Thức tỉnh

Đổi ả

Một cái tên của uy quyền

Chàng thợ xây tương lai

Những kẻ lạ tại Carvahall

Chuyến bay định mệnh

Nỗi bất hạnh của người vô tội

Nỗi u mê của đời người

Thanh gươm kỳ vĩ

Làm yên rồng

Thị trấn Therinsford

Kinh thiên động địa

Sự phát hiện tại Yazuac

Những lời chỉ giáo

Phép thuật là điều đơn giản nhất

Làng Daret
Nhìn bằng mắt rỗng
Bản tình ca của thần tiên
Một thoáng thành Teirm
Người bạn cũ
Phù thủy và ma mèo
Tập đọc và những mưu đồ
Những tên trộm trong lâu đài
Một lối lằm đắt giá
Người đẹp trong mơ
Chủ nhân bảo kiếm
Bãi lầy của Dras - Leona
Lần ra dấu vết của đầu
Những kẻ sùng bái Helgrind

Tà thần của môi hải hùng

Gió gào thét suốt đêm, mang theo mùi hương sẽ làm đổi thay thế giới. Một Tà Thần cao lớn vươn đầu đánh hơi không khí. Trông hắn giống người, ngoại trừ mái tóc đỏ rực và đôi mắt màu hạt dẻ.

Hắn chớp mắt ngạc nhiên. Tin chính xác: tụi kia đã có mặt tại nơi này. Hay đây chỉ là cạm bẫy? Hắn suy tính rồi lạnh lùng ra lệnh: "Phân tán ra. Tìm gốc cây, bụi rậm mà ẩn núp. Ngăn chặn ngay bất kỳ kẻ nào tiến tới...nếu không các ngươi sẽ chết."

Lối nhỏ quanh hắn là mười hai con quái thú Urgals, vũ trang kiếm ngắn và những tấm khiên tròn bằng sắt, có sơn những dấu hiệu màu đen. Chúng cũng tương tự con người, với đôi chân khuỳnh khuỳnh và đôi tay lực lưỡng của loài thú dữ dùng để bóp nát địch thủ. Trên đôi tai nhỏ xíu của chúng là cặp sừng xoắn vặn. Nghe lệnh chủ nhân, bầy quái thú kêu ụt ịt, vội vàng tìm chỗ núp. Ngay khi tiếng xào xạc im ắng, khu rừng trở lại yên lặng như tờ.

Tà Thần đảo mắt quan sát quanh một thân cây lớn, rồi ngược nhìn lên con đường mòn. Trời tối đen như mực, mắt người thường không thể thấy gì, nhưng với ánh nhìn sắc sảo của hắn, chỉ cần chút ánh trăng lu, mọi chi tiết đều rõ ràng như nắng ban ngày. Hắn lặng lẽ đứng, tay cầm thanh kiếm dài. Trên lưỡi kiếm sáng ánh thép xanh, có một vết xước hằn sâu. Lưỡi kiếm mỏng tang, đủ để xuyên ngọt xót giữa hai xương sườn, nhưng cũng đủ mạnh để chặt đứt một bộ giáp sắt cứng rắn nhất.

Thị lực của lũ Urgals không mạnh như Tà Thần, chúng ôm vũ khí lẫn mò như bầy ăn mầy mù. Một con cú rúc xé tan bầu yên lặng. Tất cả hốt hoảng cho đến khi con chim khuất dạng. Bầy quái thú run cầm cập trong đêm lạnh buốt, một tên lúng túng đạp đôi ủng nặng chịch lên một cành khô. Tà Thần rít lên giận dữ, làm bầy quái thú rúm người lại, không dám nhúc nhích. Hẳn quay đi, cố nén sự tỏm lợm vì mùi hôi như thịt thối bốc ra từ lũ Urgals. Dù sao chúng chỉ là những dụng cụ, không hơn không kém.

Mỗi phút trôi qua, Tà Thần phải cố khỏi bồn chồn. Hương thơm của những kẻ đang tiến tới đã thoang thoảng trong không khí. Hẳn không cho phép lũ Urgals đứng dậy để khởi động cho ấm người, chính hẳn cũng không cho phép mình được hưởng trò xa xỉ đó. Một cơn gió mạnh đem theo hương thơm ngào ngạt hơn. Hẳn nóng nảy, nhếch mép gầm gừ.

"Sẵn sàng." Hẳn thì thầm ra lệnh, toàn thân run rẩy. Mũi kiếm hươu hươu thành một vòng tròn nhỏ. Phải mất bao nhiêu mưu đồ và đau đớn, hẳn mới đạt được phút giây này, không thể mất bình tĩnh để hỏng việc được.

Dưới đôi mày rậm rì, mắt tui quái thú rực sáng. Chúng nắm chặt vũ khí trong tay. Phía trước chúng, tên Tà Thần nghe tiếng một vật chạm vào cục đá. Những bóng đen lơ mờ xuất hiện trong đêm tối và đang thả dốc con đường mòn.

Ba kỵ sĩ trên lưng ba con ngựa trắng, thông dong đi nước kiệu về phía chúng đang phục kích. Trên con ngựa đi đầu là một vị thần tiên với hai tai nhọn và đôi lông mày thanh nhã. Thân hình ông ta mảnh khảnh nhưng rắn chắc như một thanh gươm. Cung trên lưng, một bên hông là cây kiếm và bên kia là ống đựng đầy những mũi tên gắn lông thiên nga. Kỵ sĩ đi sau cùng mặt mày, vóc dáng cũng thanh tú như vậy. Tay phải ông ta cầm một cây thương dài, thắt lưng gài một mũi dao găm, đầu đội một mũ sắt giát vàng và gắn hổ phách tuyệt đẹp. Cưỡi ngựa đi chính giữa là một nàng tiên tóc đen mun, nàng luôn nghiêm nghị quan sát chung quanh. Những lọn tóc đen bao quanh đôi mắt sâu, ngời sáng. Trang phục đơn giản nhưng không làm giảm nhan sắc của nàng. Một thanh kiếm đeo bên mình và sau lưng là ống đựng tên, nàng luôn nhìn cái túi đeo phía trước, như để yên tâm là nó vẫn còn đó.

Một kỵ sĩ nói nho nhỏ, Tà Thần không nghe rõ, nhưng hẳn thấy nàng tiên trả lời với vẻ đầy quyền uy và hai vệ sĩ hoán đổi vị trí với nhau, người đội mũ sắt tiến lên dẫn đầu. Họ đi qua ổ phục kích của Tà Thần và lũ Urgals không chút nghi ngờ.

Vừa lúc Tà Thần sẵn sàng hưởng men chiến thắng, thì gió đổi chiều, thốc mùi sù uế tanh tưởi của bầy quái thú về phía các thần tiên. Ba con ngựa ngựa cổ ra sau, khịt mũi cảnh giác. Các kỵ sĩ sửng người, nhìn quanh, rồi quay đầu ngựa phóng nhanh.

Nhưng con ngựa của nàng tiên lại lao về trước, tách xa khỏi hai vệ sĩ của nàng. Lũ Urgals ra khỏi chỗ núp, bắn như mưa những mũi tên đen. Từ sau thân cây, Tà Thần tiến ra, đưa cao tay phải, thén lên: "Garzla!"

Một tia chớp đỏ từ bàn tay hẳn phóng về nàng tiên mau như tên bắn. Cây cối xung quanh rực sáng một màu đỏ máu. Con ngựa rống to, quị xuống. Nàng tung mình khỏi lưng ngựa lạnh lẽo phi thường, rồi nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất và ngoái nhìn hai vệ sĩ.

Bầy Urgals xông tới hai vệ sĩ bị trúng tên nằm trên vũng máu, nhưng Tà Thần gào lên ra lệnh: "Đuổi theo ả. ả mới là kẻ ta cần bắt."

Bầy quái thú gừ gừ chạy gấp xuống đường mòn.

Nàng bật lên tiếng kêu khi thấy hai kẻ đồng hành đã chết. Tiến lên một bước, nàng nguyền rủa kẻ thù, rồi nhảy vọt vào rừng.

Trong khi bầy Urgals rầm rầm truy đuổi trong rừng, Tà Thần lên tảng đá cao quan sát. Hắn giơ tay lăm bầm: "Boetq istalri!", một khoảng rừng bùng thành ngọn lửa. Lần lượt, hắn đốt từng mảng cho đến khi đám cháy kết thành một vòng tròn, thu hẹp vùng đám quái thú đang lục soát. Hắn hạ hê đứng canh ngọn lửa.

Thình lình hắn nghe những tiếng kêu la, gầm rú. Qua những ngọn cây, hắn thấy ba thủ hạ bị thương quần quai, chất đống lên nhau và nàng tiên đang cố thoát chạy khỏi những tên Urgals còn lại. Nàng chạy như bay tới một tảng đá lớn. Tà Thần quan sát mặt đất chùng mứi thước dưới kia, rồi nhẹ nhàng buông mình xuống trước mặt nàng. Nàng quay đầu, phóng người trở lại đường mòn. Máu Urgals đen ngòm còn nhỏ giọt trên lưỡi kiếm của nàng và lốm đốm trên chiếc túi nàng đang giữ rịt trong tay.

Nhưng lũ quái đầu sừng đã từ trong rừng tiến ra, chặn ngang con đường độc đạo. Nàng nhìn quanh tìm đường tẩu thoát. Biết là vô vọng, nàng tiên đứng thẳng người, với vể đầy ngạo mạn của một vị vương giả. Tà Thần khoan khoái trước sự thất bại của kẻ thù, giơ cao tay tiến tới, ra lệnh cho bầy quái: "Bắt nó".

Khi bầy quái xô tới, nàng mở túi, lấy một vật ra rồi ném túi xuống đất. Bây giờ, cùng ánh lửa bập bùng, trong tay nàng viên ngọc bích phản chiếu lại một tia sáng đầy giận dữ. Nàng đưa viên ngọc lên khỏi đầu, miệng lẩm nhẩm mấy câu thần chú.

Trong cơn tuyệt vọng, Tà Thần thét lớn: "Garjzla!" Một quả bóng lửa đỏ rực phóng khỏi tay hắn, bay tới nàng. Nhưng quá muộn. Một tia chớp màu ngọc bích làm sáng cả khu rừng và viên ngọc vụt biến mất. Lúc đó ánh lửa đỏ mới xô nàng ngã ngất.

Tà Thần gầm lên tức giận, phóng ngấp nửa thanh kiếm vào một thân cây, chuôi kiếm rung lên bần bật. Hắn điên cuồng tung liên tiếp chín chưởng giết sạch lũ quái đầu sừng, rồi mới rút kiếm khỏi thân cây tiến lại gần nàng. Hắn lè bèm một tràng nguyền rủa bằng thứ ngôn ngữ xấu xa chỉ mình hắn hiểu, vì Tà Thần đoán trước sẽ có những trận phục thù. Hắn nắm tay, ngửa mặt nhìn trời. Những vì sao, im tắp tắp, lạnh lùng nhìn lại hắn. Hắn ngạo mạn nhếch mép, rồi trở lại nàng tiên đang bị mê man.

Sắc đẹp của nàng có thể làm say đắm bất cứ một người bình thường nào. Nhưng không thể làm mê hoặc được hắn. Biết chắc viên ngọc đã mất, hắn dắt ngựa khỏi nơi phục kích. Buộc nàng tiên lên yên xong, hắn nhảy lên con chiến mã, ra khỏi khu rừng.

Hắn dập tắt lửa mở lối ra, nhưng tất cả đám cháy chung quanh vẫn để hừng hực lửa.

Vật lạ giữa rừng hoang

Eragon quì trên đám cỏ tranh bị dày xéo, quan sát những dấu vết bằng con mắt lạnh lùng. Những dấu vết chứng tỏ bầy nai mới qua đồng cỏ chùng nửa tiếng trước thôi. Mục tiêu của nó là con hoẵng cái có một chân trái trước bị khập khiễng, nhưng vẫn bám theo bầy. Nó ngạc nhiên, không ngờ con hoẵng què này đi xa đến thế, mà không bị con sói hay con beo đen nào vồ được.

Bầu trời tối và trong. Không khí hây hẩy gió mát. Một cụm mây bạc nhô trên rặng núi bao quanh nó. Trăng tháng chín lơ lửng giữa hai ngọn núi, làm những sườn núi sáng lên hồng hào. Những dòng suối róc rách trên núi, từ những tảng băng tan, lấp loáng những mảng tuyết trắng. Sương mù là đà dưới thung lũng đầy đặc gần như có thể che kín đôi chân của Eragon.

Năm nay Eragon được mười lăm tuổi, còn một năm nữa mới trưởng thành. Đôi mắt nó có vẻ cứng rắn dưới cặp chân mày nâu sậm. Làm việc vất vả, nên quần áo nó rách tả tơi. Một con dao sẵn dắt thắt lưng, một bao da nai bảo vệ cây cung bằng gỗ tùng khỏi sương mù, và trên lưng là một ba lô khung bằng gỗ.

Nó đã theo dấu nai vào tận vùng Spine, một rừng núi trùng điệp nhấp nhô trải dài trên đất nước Alagaesia. Những câu chuyện kể và những con người kỳ lạ thường đến từ dãy núi này, và luôn là điểm báo trước những chuyện chẳng lành. Tuy vậy, Eragon không hề sợ vùng núi Spine, nó là tay thợ săn độc nhất dám theo dấu thú rừng vào tận hang ổ chúng, trong những nơi đầy hiểm trở.

Đây là đêm thứ ba trong chuyến này, và lương thực của nó chỉ còn một nửa. Nếu không săn được con hoẵng, nó bắt buộc phải trở về tay không. Gia đình nó đang cần lương thực cho mùa đông đã cận kề, mà mua thịt tại Carvahall lại không có khả năng.

Eragon đứng lặng dưới ánh trăng mờ, rồi cả quyết len lỏi trong rừng tiến đến một thung lũng nhỏ, nơi nó tin chắc bầy nai tìm chỗ nghỉ. Tầng cây đổ bóng trên đường, nó nhìn lồi mồn theo thói quen thôi, nó quá rành đường đi nước bước khu vực này.

Tới thung lũng nhỏ, Eragon chỉnh giây cung, rút ba mũi tên, gắn một mũi vào cung, tay trái cầm hai mũi tên còn lại. Dưới ánh trăng, chừng hai ba chục con nai nằm bất động trên bãi cỏ. Con hoẵng nó đang theo đuổi nằm ngoài lề, một chân trước vụng về xoắn ra.

Eragon từ từ tiến tới, nâng cung. Tất cả vất vả suốt ba ngày qua mới có được lúc này. Nó hít một hơi dài lần cuối trước khi buông dây cung, nhưng ngay lúc đó một tiếng nổ phá tan màn đêm.

Bầy thú vùng bỏ chạy. Eragon vội xông tới, rượt đuổi theo qua bãi cỏ. Một làn gió nóng rất phả qua má nó. Nó khựng lại, và buông dây cung, mũi tên bay về hướng con hoẵng đang chạy trốn, nhưng lệch đích chỉ chừng một lòng tay và mũi tên phóng vào đêm tối. Eragon cầu nhàu quay lại, quen tay rút mũi tên khác.

Nơi bầy thú vừa nằm, vòng tròn khói dày đặc một vùng cây cỏ. Những cây thông trơ cành, trắng cò bên ngoài đám cháy nằm rạp xuống. Một cụm khói khét lẹt cuộn cuộn bốc lên không. Chính giữa nơi phát nổ, chình ình một viên đá xanh sáng bóng. Sương mù hư ảo uốn éo vờn qua viên đá.

Trong nhiều phút, Eragon đứng lặng nhìn xem có gì nguy hiểm xảy ra không, nhưng ngoài những dải sương mù, nó không thấy gì khác lạ. Thận trọng, nó lỏng tay cầm cung, mon men tiến tới. Ánh trăng đổ bóng nó nhọt nhọt đứng trước viên đá. Eragon, lấy mũi tên khều nhẹ viên đá, rồi nhảy vội giật lùi. Không có gì xảy ra, nó e dè nhặt viên đá lên.

Thiên nhiên chẳng bao giờ mài nhẵn viên đá được thế này. Bề mặt viên đá xanh thẫm, với những đường vân trắng li ti như lưới nhện. Viên đá mát lạnh, không chút trầy xước. Dưới những ngón tay Eragon, viên đá êm như lụa, hình quả trứng, dài chừng ba mươi phân và có vẻ nặng chừng vài kí, nhưng nó cảm thấy viên đá nhẹ hơn nhiều.

Nó thấy viên đá vừa đẹp vừa đáng sợ. Nó tự hỏi, viên đá này từ đâu tới? Có mục đích gì không? Viên đá ngẫu nhiên được chuyển tới nơi này hay chủ tâm dành cho nó? Nếu đúng như những gì nó được biết qua những chuyện cổ tích, thì viên đá này dành cho những gì về phép thuật, mà kẻ nào sử dụng, phải vô cùng thận trọng.

Nhưng mình làm gì với viên đá này? Khuân được nó về nhà cũng mệt đứt hơi, ấy là chưa kể có thể còn gây nguy hiểm. Tốt hơn là cứ bỏ nó tại đây. Nhưng vừa thoáng quyết định quăng viên đá xuống đất, thì dường như tay nó bị ngăn lại. Nó nhún vai tự nhủ, ít ra có thể cũng đem đổi được chút thịt, vậy là nó bỏ viên đá vào ba lô.

Nơi này quá trống trải, Eragon đi sâu trở lại vào rừng tìm chỗ ngủ. Nó trải chăn dưới một thân cây bật gốc. Sau bữa ăn lạnh, bánh mì và phô ma, Eragon cuộn chăn, lơ mơ nghĩ ngợi về những gì mới xảy ra, rồi chìm vào giấc ngủ.

Thung lũng Palancar

Sáng hôm sau, vầng dương ló dạng với những màu hồng và vàng tươi rực rỡ. Không khí trong lành, ngọt ngào nhưng lạnh ngắt. Hai bờ những con suối, nước đã đóng băng và những hồ nhỏ hoàn toàn đông đặc như nước đá. Sau khi lót lòng bằng chút bánh bột, Eragon trở lại qaun sát khoảng cháy đêm qua. Ánh sáng ban mai mọi rõ từng chi tiết, nhưng nó không tìm ra được điều gì mới. Eragon sửa soạn về nhà.

Con đường đầy vết thú đi qua chỉ còn lờ mờ, nhiều chỗ hoàn toàn mất dấu, tuy nhiên đây vẫn là lối đi ra khỏi rặng núi này mau nhất.

Núi Spine là nơi duy nhất vua Galbatorix không tuyên bố là của riêng ông ta. Nhiều câu chuyện đã kể về vụ nửa đoàn quân của nhà vua đã biến mất trong khu rừng già đó như thế nào. Sự bất hạnh như dải mây mù luôn lơ lửng trong rừng núi. Dù cây cối tốt tươi, xanh ngắt ngất và bầu trời luôn rạng rỡ, nhưng chỉ ít kẻ ở lại Spine một thời gian mà không gặp tai ương. Và Eragon là một trong những con người ít ỏi đó. Đường như, với nó, cũng chẳng có ân huệ đặc biệt nào, mà chỉ vì nó thường trực cảnh giác và luôn phản ứng nhanh nhạy. Vì dù nó đã từng bao năm lang thang trong vùng núi này, nhưng nó luôn lo ngại mỗi khi nghĩ đến những bí hiểm mà khu rừng già này lưu giữ, chẳng hạn như sự xuất hiện của viên đá vừa qua.

Xế chiều, Eragon tới bờ dốc thẳng đứng của một khe suối. Con sông Anora cuộn cuộn phía dưới, trôi về hướng thung lũng Palancar. Nuốt chửng hàng trăm con suối nhỏ, dòng sông hung hãn chiến đấu cùng những tảng đá ngăn đường nó đi qua. Tiếng nước đập ì ầm vang trong không gian.

Eragon cắm trại bên khe suối, ngắm trăng lên, trước khi chui vào chăn ngủ.

Hơn một ngày sau, trời trở lạnh hơn. Eragon rào bước và ít gặp thú hoang dọc đường đi. Quá trưa, nó nghe tiếng sóng vỗ ì ầm rầu rĩ của thác Iqualda. Theo đường mòn, nó lên một tảng đá nổi ẩm ướt. Đây là nơi dòng sông chảy qua, rồi phóng mình vào khoảng không, trước khi đổ xuống vực thẳm phủ đầy rêu phía dưới.

Trước mặt nó, thung lũng Palancar phơi mình như một tấm bản đồ trái rộng. Hơn một dặm rưỡi dưới kia, là chân thác Iqualda, điểm cực bắc của thung lũng. Từ chân thác, những con đường nhỏ dẫn vào Carvahall, một xóm nhà toàn màu nâu. Những ngọn khói trắng từ những ống khói nhà bay cao như thách thức cảnh hoang dã chung quanh. Từ độ cao Eragon đang đứng, vườn tược như những mảnh vuông vá vúi, chỉ lớn bằng đầu ngón tay của nó. Đất đai chung quanh xám ngoét, cỏ khô quay cuồng theo làn gió. Dòng sông Anora uốn mình từ chân thác, tiến vào dải đất tận cùng phương nam của Palancar, lấp lánh dưới ánh mặt trời. Xa xa, con sông trôi qua làng Therinsford và ngọn núi Utgard đứng bơ vơ một mình. Qua khỏi ngọn núi đó, Eragon chỉ biết rằng sông sẽ hướng về phương bắc, chảy ra biển.

Sau phút nghỉ ngơi, Eragon rời hòn đá nổi, bước xuống đường mòn, vừa đi vừa nhìn nhỏ. Tới hết dốc, mặt đất mới mềm và bao phủ khắp vùng từng khối xám xịt. Ánh đèn trong những ngôi nhà ở Carvahall thấp thoáng trong bóng chiều chập choạng. Tách khỏi Therinsford, Carvahall là ngôi làng độc nhất tại thung lũng Palancar. Vị trí cách biệt, bao quanh bằng vùng đất đẹp nhưng khắc nghiệt. Gần như chẳng có du khách nào tới đây, ngoại trừ dân buôn và những người đi bẫy thú.

Làng gồm những ngôi nhà gỗ chắc chắn, mái lợp rơm hay gỗ. Khói cuộn cuộn từ những ống khói, làm không khí nồng nặc mùi củi cháy. Nhà nào cũng có cổng rào rộng rãi, để mọi người có thể tụ tập chuyện trò hay bàn bạc chuyện làm ăn. Thỉnh thoảng một cửa

sổ lại sáng ánh đèn hay nến. Trong không khí buổi chiều, Eragon nghe tiếng các ông đang om sòm trò chuyện và tiếng các bà lạnh lạnh gọi chồng về.

Eragon lủi thủi đi qua những ngôi nhà, để đến cửa hàng thịt, một ngôi nhà to lớn xây bằng đá. Trên nóc nhà, ống khói nhả ra từng cụm khói đen.

Nó đẩy cửa, bước vào căn phòng rộng rãi, ấm áp và sáng sủa vì ánh lửa hắt ra từ một lò sưởi xây bằng đá. Một cái quầy kéo dài nơi cuối phòng. Sàn nhà được trải bằng rơm. Mọi thứ đều sạch sẽ đến tỉ mỉ, cứ như chủ nhân bỏ hết thì giờ rảnh rỗi sắn soi từng cọng rác nhỏ xíu kẹt trong góc ngách. Đứng sau quầy là lão Sloan, chủ cửa hàng thịt. Lão nhỏ con, mặc sơ mi vải, trông ra ngoài là cái áo bán hàng rộng thùng thình, lốm đốm máu. Con dao to bản, bóng loáng, lủng lẳng ngay thắt lưng lão. Mặt lão vàng khè, đầy vết rỗ, đôi mắt âm ỉ vẻ đa nghi.

Vừa thấy Eragon, lão vừa lau chùi mặt quầy vừa méo miệng nói:

- Ôi cha! Chàng thợ săn vĩ đại đến với chúng ta kìa. Sao, chuyến này đem về được mấy con?

- Chẳng được con nào.

Eragon trả lời thẳng. Nó vốn không ưa lão chủ hàng thịt này. Lão luôn cư xử với nó cứ như nó là một vật dơ dáy đáng ghê tởm vậy. Là một người góa vợ, lão Sloan dường như chỉ quan tâm chăm chút tới Katrina, cô con gái yêu quý của lão.

Lão quay lưng lại, cạo cạo vết dơ trên tường, lèm bèm:

- Lạ nhỉ. Nhưng vì không kiếm được con thịt nào, mày mới tới đây chứ gì?

- Dạ phải.

Nghe Eragon lúng túng trả lời, lão phúi tay hỏi dồn:

- Nếu vậy thì đưa tiền ra coi. Nào, có hay không, trả lời đi chứ.

- Thật sự cháu không có tiền, nhưng cháu có....

- Sao? Không tiền? Không tiền mà lại muốn mua thịt? Có ai bán hàng mà lại cho không bao giờ? Vả lại, hôm nay tao đóng cửa rồi. Mai đem tiền lại mà mua.

- Cháu không đợi được đến mai đâu. Nhưng cháu có một vật đáng giá để trả cho chú.

Nó hãnh diện lấy ra viên đá, nhẹ nhàng đặt lên quầy. Viên đá sáng lên trong ánh lửa bập bùng. Lão Sloan cúi nhìn chăm chú, miệng lẩm bẩm:

- Chắc đồ chôn chử đây.

Tảng lờ như không nghe thấy lời lão, Eragon hỏi:

- Được không ạ?

Lão cầm viên đá lên cân nhắc trọng lượng, rồi vuốt ve, ngắm nghía những đường vân trắng. Đặt viên đá xuống, lão thăm dò:

- Đẹp đấy, giá cả sao đây?

- Cháu không biết. Nhưng chắc phải có giá trị, người ta mới bỏ công gọt dũa đánh bóng đến thế chứ.

- Tất nhiên. Nhưng bao nhiêu? Nếu mày không biết, tao đề nghị mày tìm dân buôn đá mà hỏi, hoặc đồng ý thì tao trả ba đồng.

- Bèo quá vậy? Ít ra cũng phải được gấp mười lần. Ba đồng không đủ tiền mua thịt ăn đến cuối tuần.

- Không chịu thì ráng đợi cánh con buôn. Thôi, dẹp. Nói chuyện với mày tao oải quá rồi.

Những thương nhân là một nhóm buôn bán đường dài, rày đây mai đó. Họ vừa buôn bán vừa hành nghề biểu diễn giải trí. Họ thường đến Carvahall vào mùa xuân và mùa đông, mua ngũ cốc của dân làng và bán những món cần thiết trong đời sống nhà nông như hạt giống, súc vật, vải vóc, muối, đường.

Eragon không thể đợi cho đến khi họ tới, vì gia đình nó đang cần thịt. Nó đành chấp nhận:

- Thôi được, cháu đồng ý.

- Tốt, để tao đi lấy thịt. Nhưng mày lấy viên đá này ở đâu vậy?

- Hai đêm trước, cháu lượm được ở núi Spine.

- Cút ngay.

Lão vội đẩy viên đá ra xa, giận dữ nện gót về cuối quầy, lau chùi con dao dính máu.

Eragon ôm sát cục đá như bảo vệ khỏi cơn thịnh nộ của lão Sloan, hỏi:

- Nhưng vì sao?

- Tao không mua bán bất kỳ thứ gì mày đem từ ngọn núi khốn khiếp đó về. Rõ chưa? Đem viên đá phù thủy của mày cút khỏi đây ngay.

Lão giận đến lúng túng cắt phải ngón tay mà không biết máu chảy, cứ tiếp tục lau chùi con dao. Eragon gặng hỏi:

- Vậy là chú không bán thịt cho cháu?

- Đúng. Trừ khi mày có tiền mặt. Đi, đừng để tao phải quăng mày ra cửa.

Cửa sau bật mở. Eragon quay vội lại, sẵn sàng đón nhận những rắc rối sắp xảy ra. Horst, một người nặng nề thô kệch, bước vào. Theo sau ông ta là cô gái cao dong dỏng, Katrina, cô con gái mười sáu tuổi của lão Sloan. Eragon nhìn cô kinh ngạc, vì cô ta thường lánh mặt trong những vụ gây lộn của ông bố. Lão áy náy nhìn hai người, vừa mở miệng đổ lỗi cho Eragon, thì Horst lên tiếng:

- Im đi.

Giọng ông rồn rảng. Ông là chủ lò rèn ở Carvahall. Với cái cổ rắn chắc và cái tạp dề da đủ chứng tỏ cho điều đó. Hai cánh tay mạnh mẽ để trần, lông ngực xồm xoàm trên bộ ngực nở nang. Bộ râu đen rậm rì trên cái hàm lực lưỡng. Vừa bẻ ngón tay rộp rộp, ông vừa hỏi lão chủ hàng thịt:

- Sloan, lần này anh lại gây chuyện gì vậy?

- Đâu có gì. Thằng nhóc này định quậy. Tôi bảo nó đi đi, nhưng nó cứ lì ra. Đến nỗi tôi phải dọa, mà nó cũng cóc cần.

Ông chủ lò rèn hỏi:

- Đúng vậy không, Eragon?

- Không. Cháu đề nghị đổi viên đá này lấy thịt. Chú ấy đồng ý. Khi cháu bảo lượm được ở núi Spine, chú ấy dùng dùng nỗi giận. Viên đá này từ đâu tới thì có gì khác nhau đâu?

Horst tò mò nhìn viên đá, rồi quay lại lão Sloan:

- Sao anh không đổi cho nó, Sloan? Tôi cũng chẳng ưa gì núi Spine, nhưng vấn đề là giá trị của viên đá, tôi sẽ bỏ tiền ra mua vậy.

Một lát sau lão chủ hàng thịt mới liếm môi, trả lời:

- Đây là cửa hàng của tôi. Tôi muốn làm gì thì làm.

Từ sau Horst, Katrina tiến lên, lắc nhẹ mái tóc vàng óng như đồng, nói:

- Ba ơi, Eragon sẵn lòng trả tiền mà. Đưa thịt cho cậu ấy, còn vào ăn cơm chứ.

Lão Sloan quát tháo:

- Vào nhà ngay. Đây không phải việc của con.

Mặt Katrina răn lại, thẳng lưng, giận dữ ra khỏi phòng. Thấy thái độ của cô ta đối với cha, Eragon không đồng ý, nhưng không dám lên tiếng.

Horst vượt hàm râu, cất giọng nói vang khắp căn phòng:

- Tốt, bây giờ chú cháu mình mua bán với nhau. Cháu định ra giá bao nhiêu?

- Càng nhiều càng tốt ạ.

Horst lấy trong bóp ra một cọc tiền, bảo lão Sloan:

- Lấy cho tôi sườn và thịt quay ngon nhất. Nhớ là chất cho đầy ba lô của Eragon.

Thấy lão ngập ngừng, ông nói tiếp:

- Không bán cho tôi là sai lầm đó.

Lão lẩn vào phòng trong. Tiếng dao chặt, tiếng giấy gói, kèm theo những tiếng lèm bèm chứa rửa vang tới bên ngoài. Mấy phút sau, lão trở lại với một gói thịt lớn. Lão tỉnh bơ nhận tiền của Horst, rồi lau chùi dao, làm như không quan tâm tới ai.

Horst ôm gói thịt bước ra khỏi cửa. Eragon vội vã nhặt viên đá và ba lô, chạy theo ông. Gió đêm phả lên mặt làm cả hai tỉnh tỉnh, sau những giờ phút trong cửa hàng ngọt ngào.

- Cám ơn chú Horst. Cậu Garrow của cháu sẽ mừng lắm đây.

- Đừng cám ơn chú. Vì từ lâu rồi chú muốn cho lão ta một bài học. Sloan là một gã bán hàng xấu tính, khó chịu lắm. Phải cho lão biết thế nào là lễ độ. May là Katrina nghe lộn xộn, tối báo ngay cho chú, nếu không chắc xảy ra đánh nhau. Nhưng không may là, lần sau cháu trở lại, dù có tiền, lão ta cũng sẽ làm khó dễ.

- Nhưng tại sao ông ấy nổi sùng lên như vậy. Dù không ưa nhau nhưng những lần trước, cháu đem tiền đến, ông ấy vẫn bán như thường mà. Cháu cũng chưa bao giờ thấy ông ấy lớn tiếng với Katrina như vậy.

- Hỏi cậu cháu. Cậu cháu biết rõ chuyện này hơn chú.

Eragon xếp thịt vào ba lô, nói:

- A, bây giờ cháu lại thêm lý do để về nhà gấp.....để khám phá bí mật này. Đây, nó thuộc về chú.

Eragon trao viên đá cho Horst. Ông chắc lưỡi, bảo:

- Không, cháu hãy giữ viên đá lạ lùng này. Chuyện tiền, chú tính thế này, anh Albreich dự tính đến Feinster vào mùa xuân tới. Anh ấy muốn làm thợ cả cho lò rèn ở đó. Như vậy chú cần có thợ phụ để thay thế anh ấy. Những ngày rảnh rỗi, cháu có thể đến làm trừ nợ. Được không?

Eragon hôn hờ cúi đầu cảm ơn. Horst có hai con trai, Albriech và Baldor, cả hai cùng làm trong lò của ông. Ông thật quá tốt khi cho nó một chân thợ phụ.

- Một lần nữa, cháu cảm ơn chú. Cháu vẫn mong được làm cho chú.

Nó mừng vì có cách để trả nợ cho ông. Cậu Garrow không bao giờ chấp nhận của bố thí. Nhưng nó chợt nhớ việc người anh họ nhờ:

- Anh Roran muốn cháu nhắn tin cho chị Katrina, nhưng cháu đã không gặp riêng chị ấy được. Chú nhắn giúp cháu, được không?

- Tất nhiên.

- Anh ấy muốn chị Katrina biết: ngay khi những nhà buôn đến thành phố, anh ấy sẽ có mặt tại đó để gặp chị.

- Có vậy thôi?

- Dạ....còn nữa. Anh Roran còn muốn chị ấy biết rằng, ngoài chị Katrina, anh ấy không hề nghĩ đến ai. Chị ấy là người đẹp nhất mà anh từng thấy.

Horst toét miệng cười, nháy mắt với Eragon:

- Sắp tới màn nghiêm trọng rồi, phải không?

Eragon cũng móm mím cười:

- Dạ, chắc vậy. Nhân thế, chú cho cháu gửi lời cảm ơn chị Katrina đã bênh vực cháu. Mong chị ấy không bị rầy la. Anh Roran sẽ nổi sùng nếu chị Katrina gặp rắc rối.

- Đừng lo. Lão Sloan không biết Katrina báo tin cho chú đâu. Trước khi về, cháu có muốn ăn tối với chú không?

- Cháu rất tiếc, vì cậu Garrow đang nóng lòng chờ cháu.

Eragon đeo ba lô lên vai, bước xuống đường, vẫy tay chào. Bao thịt nặng làm nó không thể đi mau hơn, vì nó đang nóng lòng về nhà. Tuy nhiên chuyện mới xảy ra cũng làm bước chân nó có phần phẫn chấn. Đã tới cuối làng, Eragon bỏ lại phía sau những ngôi nhà với những ánh đèn ấm áp. Mặt trăng treo trên đỉnh núi soi tỏ mặt đất như ban ngày. Gần cuối đoạn đường dẫn về hướng nam, nó rẽ vào một lối nhỏ, xuyên qua đồng cỏ mọc cao hơn đầu gối, rồi leo lên một gò cao, gần như chìm khuất dưới bóng những cây phong du cao lớn. Tới đỉnh gò, nó thấy trong nhà thấp thoáng ánh sáng rọi ra.

Mái nhà lợp ván và ống khói bằng gạch. Mái hiên nhô khỏi những bức tường trắng, phủ bóng tối trên nền đất. Phía trong hàng rào khóa, một bên chất đầy củi, một bên là dụng cụ nghề nông.

Ngôi nhà này đã bỏ hoang cả nửa thế kỷ khi gia đình nó dọn về đây, sau cái chết của mẹ Marian, vợ cậu Garrow. Nơi đây cách Carvahall mười dặm. Mọi người đều bảo sự cách biệt xa xôi như vậy rất nguy hiểm, vì có chuyện gì xảy ra, những người trong gia đình chẳng thể nhờ vả được người trong làng. Nhưng cậu Garrow không nghe.

Cách nhà chừng bốn mươi thước là một cái chuồng màu sắc ảm đạm, nhốt hai con ngựa, con Birka và con Brugh, cùng bảy gà và một con bò cái. Đôi khi còn có một con heo, nhưng mùa này nhà nó không đủ khả năng nuôi một con heo nào. Chiếc xe ngựa gác bên chuồng. Sát bờ cánh đồng nhà, một hàng cây lớn trồng dọc con sông Anora.

Nó mệt nhọc tiến gần hàng rào, lên tiếng gọi:

- Cậu ơi, Eragon đây, mở cửa cho cháu.

Tiếng lạch xạch kéo chốt rồi cửa mở.

Cậu nó đứng vịn tay lên cánh cửa, áo quần tơi tả phủ trên người như một con bù nhìn. Dưới mái tóc hoa râm, mặt cậu nó hốc hác, cái nhìn căng thẳng. Trông ông như một xác ướp mới được phát hiện là hãy còn sống. Trả lời ánh mắt dò hỏi của nó, ông thì thầm:

- Roran đang ngủ.

Cây đèn dầu chập chờn trên cái bàn gỗ cũ. Gần bếp lò, một dây đồ dùng làm bếp treo trên tường bằng những đinh tự chế. Cửa thứ hai mở vào toàn bộ căn nhà. Sàn gỗ bóng lộn, vì những bàn chân đi lại quá nhiều năm.

Eragon vừa lôi gói thịt ra, cậu nó hỏi ngay:

- Cái gì vậy? Cháu mua thịt à? Cháu lấy tiền ở đâu?

- Không, chú Horst mua cho mình đấy.

- Cháu để hẳn trả tiền thịt sao? Cậu đã dặn cháu, cậu không xin xỏ đồ ăn. Nếu chúng ta không thể tự nuôi thân, thì chúng ta trở lại thành phố. Như thế này, cháu chưa kịp quay lưng, họ sẽ bảo nhau chẳng biết nhà ta có qua khỏi mùa đông này không và sẽ gửi quần áo cũ đến cho chúng ta mất thôi.

Mặt cậu Garrow tái đi vì giận, Eragon vội nói:

- Cháu không nhận đồ bố thí. Chú Horst chấp nhận cho cháu làm để trả nợ vào mùa xuân này. Chú ấy cần người, vì anh Albriech sắp đi xa.

- Thì giờ đâu cháu đến làm cho hẳn? Cháu tính bỏ hết việc nhà sao?

Eragon treo cung tên lên cái móc bên cạnh cửa.

- Cháu chưa biết phải làm sao. À, cháu kiếm được một thứ có thể bán được nhiều tiền, cậu ạ.

Nó đặt viên đá lên bàn. Cậu nó hau háu nhìn:

- Cháu thấy vật này ở núi Spine, phải không?

- Dạ.

Rồi nó kể lại mọi chuyện trong rừng và nói thêm nó đã bị mất mũi tên tốt nhất và chắc sẽ phải làm thêm một số. Cậu Garrow nắm chặt cục đá như sợ nó biến mất, nói:

- Thời tiết ngoài đó ra sao?

- Lạnh. Không đổ tuyết, nhưng đêm nào cũng đóng băng.

- Ngày mai cháu phải giúp anh Roran gặt cho xong đám lúa mạch đi. Nếu có thể, thu hoạch hết hoa màu luôn, sương mù sắp dày đặc rồi. Đây, cháu giữ viên đá này, khi những nhà buôn đến, mình sẽ tìm hiểu giá trị của nó ra sao. Bán đi là tốt nhất. Càng ít dính dáng đến phép thuật càng tốt...Tại sao Horst lại trả tiền thịt cho cháu?

Eragon kể lại vụ lộn xộn với lão chủ hàng thịt và bảo:

- Cháu không hiểu vì sao mà ông ấy giận dữ đến như vậy.

- Ismira, vợ của Sloan đã vượt qua thác Iqualda một năm trước khi cháu được đưa đến nơi này. Kể từ đó, không bao giờ lão đến gần núi Spine hay bất cứ thứ gì có liên quan tới rừng núi. Nhưng đó chẳng phải lý do lão bỏ qua mỗi lợi. Cậu nghĩ lão chỉ muốn làm khó cháu thôi.

- Vậy thì cháu sẽ trở lại.

Cái nhìn của cậu Garrow dịu xuống, cậu nhìn nó gật đầu. Eragon vào phòng, đẩy viên đá vào gầm giường, rồi lăn xuống nệm. Về nhà rồi! Lần đầu tiên, kể từ trước chuyển sán, nó mới được hoàn toàn thoải mái và có một giấc ngủ ngon lành.

Chuyện kể về rồng

Ánh nắng ban mai sưởi ấm mặt Eragon. Vừa dụi mắt, nó vừa ngồi dậy bên mép giường. Sàn gỗ lạnh ngắt dưới bàn chân, nó duỗi thẳng đùi và ngáp.

Bên cạnh giường là dãy kệ, chất đầy những món nó sưu tầm được. Những mảnh gỗ cong queo, những vỏ sò hình dáng ngộ nghĩnh, những viên đá vỡ để lộ phần ruột sáng bóng và những bó cỏ khô thắt nút. Món nó thích nhất là bộ rễ xoắn xuyết. Nó ngắm hoài không biết chán. Phần còn lại, căn phòng trống trơn, ngoại trừ một tủ áo và cái bàn rửa mặt.

Nó xò đôi ủng, nhìn xuống sàn nghĩ ngợi. Hôm nay là một ngày đặc biệt. Khoảng giờ này, mười sáu năm trước, là ngày Salena - mẹ nó, trở về Carvahall một mình, bụng mang thai nó. Bà đã bỏ đi, ra thành phố sống được sáu năm. Khi trở về, bà mặc toàn trang phục đắt tiền, tóc bó trong một cái lưới bằng ngọc trai. Bà xin với anh trai cho ở lại nhà tới khi sinh nở. Năm tháng sau, thằng bé ra đời, cả nhà đều sống sờ khi Salena khóc lóc năn nỉ vợ chồng anh, Garrow và Marian, nuôi nấng đứa trẻ. Trả lời câu hỏi vì sao, bà chỉ khóc bảo bắt buộc phải làm như thế. Nhưng lời năn nỉ gần như tuyệt vọng, cho đến khi anh và chị dâu chấp nhận. Bà đặt tên con là Eragon, rồi ra đi ngay sáng sớm hôm sau và không bao giờ trở lại.

Eragon còn nhớ như in, cái cảm giác khi mẹ nó cho nó biết sự thật trước khi bà chết. Khám phá ra cậu Garrow và mẹ Marian không phải là cha mẹ ruột, nó đã bối rối đến thế nào. Nó đã sống bình thản suốt bao năm, chẳng vấn chút nghi ngờ. Rồi dần dần nó cũng tập làm quen với cuộc sống này, nhưng Eragon luôn canh cánh một điều, chắc nó đã gây ra sự bất hạnh cho mẹ. Nó tự nhủ, mình tin chắc phải có lý do chính đáng trong việc mẹ đã làm, ước sao mình biết được đó là chuyện gì.

Một điều nữa cũng làm nó khổ tâm: Cha nó là ai? Mẹ nó không hề cho người nào biết. Nhưng dù cha nó là ai, ông ta cũng chưa một lần tới tìm nó. Eragon ước ao được biết cha là ai, dù chỉ là biết tên thôi. Biết được nguồn gốc của mình, sung sướng biết bao!

Nó thở dài, đến bên bàn vỗ nước lên mặt. Nước lạnh chảy xuống cổ làm nó rùng mình. Tỉnh táo hẳn, nó lấy viên đá từ gầm giường đặt lên kệ. Nặng sầm vuốt ve viên đá, rồi cái bóng ấm áp của nó lên tường. Eragon vuốt viên đá thêm lần nữa, rồi chạy vào bếp. Cậu Garrow và anh Roran đang ăn thịt gà. Eragon chào cậu và anh. Roran cười với nó. Roran hơn Eragon hai tuổi, người rắn chắc, mạnh mẽ, rất thận trọng trong mọi hành động. Anh em ruột thật sự cũng không thân nhau bằng hai đứa. Roran cười bảo:

- Thấy mày về là anh mừng rồi. Chuyển đi ra sao?

- Căng lắm. Cậu kể cho anh nghe chưa?

- Chưa.

Eragon bốc thịt gà vừa ăn ngẫu nhiên vừa kể những gì đã xảy ra. Vì Roran năn nỉ, Eragon phải ngừng ăn, chạy về phòng lấy viên đá cho Roran xem. Roran thỏa mãn tò mò nhưng hơi sợ. Rồi anh lo lắng hỏi nhỏ:

- Mày có dịp nhìn Katrina chưa?

- Không, sau màn cãi nhau với ông Sloan, làm sao em gặp chị ấy được. Nhưng chị ấy sẽ đợi anh, khi nhà buôn đến. Em nhờ chú Horst nhắc giúp rồi.

- Mà nói cho chú Horst biết? Đó là chuyện riêng tư của tao. Trời đất, nếu tao muốn thiên hạ biết hết như thế, thà tao bắt loa mà nói. Ông Sloan biết chuyện này, ông không để tao gặp cô ấy nữa đâu.

- Chú Horst giữ bí mật mà. Chú ấy không cho ai biết đâu.

Roran không tin tưởng lắm, nhưng không nói gì thêm. Hai anh em tiếp tục ăn trước vẻ mặt trầm ngâm của cậu Garrow. Xong bữa, cả ba người cùng ra cánh đồng.

Dưới bầu trời xanh xao, lạnh lẽo, rồi đám lúa mạch cuối cùng cũng được gặt xong và chuyển vào kho. Sau đó, ba người cũng hái nho, củ cải đỏ và đậu để chuyển xuống đáy hầm. Mùa màng thu hoạch xong, cha con cậu cháu năm sóng xòai vui mừng hưởng thú nghỉ ngơi.

Những ngày tiếp theo lại tất bật việc tách hạt, muối củ quả, đem bán và sửa soạn lương thực cho mùa đông.

Ngày thứ chín kể từ khi Eragon về nhà, một cơn bão tuyết bất ngờ từ trên núi kéo về thung lũng. Tuyết phủ dày đặc cánh đồng, làng xóm. Người ta chỉ bắt buộc ra khỏi nhà để lấy củi và cho gia súc ăn, vì ai cũng sợ bị lạc trong những trận gió ào ào, cánh vật mịt mù, chẳng nhìn rõ vật gì. Mọi người co ro bên bếp lửa trong khi gió gào rú đập rầm rầm lên những cánh cửa sổ nặng nề, đóng kín mít. Một ngày sau, cơn bão chấm dứt, một thế giới khác hẳn hiện ra với những bông tuyết bông bành trắng nõn.

Cậu Garrow bảo:

- Tình trạng này, cậu e năm nay những nhà buôn sẽ không đến. Nhưng dù sao cũng phải chờ trước khi đi Carvahall. Nếu họ không tới sớm, mình đành phải mua lương thực dự trữ của mấy người thành phố vậy.

Ông đã nản lòng và cả nhà mỗi ngày càng thêm lo lắng, vì chẳng thấy dấu hiệu nào của đám thương gia. Mọi người ít chuyện trò, không khí trong nhà nặng nề, buồn tẻ.

Buổi sáng ngày thứ tám, Roran ra đường cái và xác nhận chẳng có dấu vết nào của những người buôn bán đi qua. Suốt ngày hôm đó, cả nhà sửa soạn cho chuyến đi Carvahall. Nhưng chiều tối, còn nuôi chút hy vọng, Eragon ra đường kiểm tra lần nữa. Nó thấy nhiều vết bánh xe và dấu chân ngựa lún sâu trong tuyết. Nó mừng quýnh, chạy vội về, hớn hờ báo tin.

Trước khi mặt trời lên, cả nhà chuyển hoa màu lên xe. Cậu Garrow bỏ hết tiền dành dụm cả năm vào một túi da, thắt chặt lên dây lưng. Eragon nhét kỹ gói đựng viên đá giữa những bao hoa màu, sợ xe lắc lư, lặn mất.

Sau bữa ăn sáng qua loa, mọi người thúc ngựa lên đường. Theo vết tuyết tan do những xe của đám thương gia để lại, xe nhà Garrow dễ dàng di chuyển hơn. Buổi trưa họ đã nhìn thấy Carvahall.

Ngôi làng nhỏ rộn ràng tiếng nói cười. Những thương gia dựng trại trên bãi đất trống ngoại ô thành phố. Xe cộ, lều bạt, bếp lửa ngổn ngang rải rác. Đủ màu sắc nổi bật trên nền tuyết trắng. Bốn căn lều của những nghệ sĩ hát rong trang hoàng sắc sỡ. Dòng người đông đúc nối nhau từ bãi đất cắm trại tới làng.

Đám đông xúm xít quanh những lều và những gian hàng dọc hai bên đường chính. Tiếng ngựa hí vang trời. Tuyết bị dẫm đạp thành mặt bằng phẳng, nhiều nơi tan chảy thành nước vì những đồng lửa đốt mừng. Không khí thơm lừng mùi hạt dẻ rang.

Garrow đậu xe và cột mấy con ngựa, rồi lấy chút tiền đưa cho Roran và Eragon, bảo:

- Roran, con vui chơi chút đi. Nhưng muốn làm gì, cũng phải nhớ về nhà chú Horst ăn cho đúng giờ. Còn Eragon, cầm viên đá đi theo cậu.

Eragon rút tiền vào túi, cười toe toét với Roran, nó đã có kế hoạch xài món tiền này. Roran quay đi ngay, mặt nó hằn một vẻ cả quyết. Cậu Garrow đẩy vai Eragon đi qua đám đông náo nhiệt. Đàn bà vây quanh hàng vải, trong khi các ông chồng sắm soi đồ nông cụ. Trẻ con khoái trá la hét chạy nhảy khắp nơi. Chỗ này bày bán dao, chỗ kia hương liệu, nồi soong, thau chậu sáng bóng nằm kề quầy bán yên cương bằng da.

Eragon tò mò nhìn những nhà buôn. Trông họ dường như không được phát đạt bằng năm ngoái. Con cái họ nhìn ngó với vẻ e dè sợ sệt, quần áo vá vúi. Cánh đàn ông khư khư thanh kiếm hay con dao găm, mặt mày hốc hác khác thường. Cả đám phụ nữ của họ cũng cài dao găm bên mình.

Eragon tự hỏi, chuyện gì làm họ phải trang bị ghê gớm thế? Tại sao năm nay họ tới đây trễ quá vậy? Nó nhớ là những nhà buôn lúc nào cũng vui vẻ nói cười, vậy mà lúc này chẳng ai cười nói gì.

Cậu Garrow đẩy nó đi về cuối đường. Ông tìm kiếm Merlock, một người chuyên buôn bán nữ trang. Hai cậu cháu thấy Merlock đứng sau một quầy, đang bày cho một đám phụ nữ xem những chiếc trâm cài tóc. Eragon thăm đoán, sẽ không ít quý bà nhẵn túi vì những món trang sức này. Merlock có vẻ tươi tỉnh hẳn lên trước những tiếng trầm trồ của khách hàng. Với chùm râu dê dưới cằm, Merlock tỏ vẻ khinh khỉnh với tất cả mọi người.

Đám khách đàn bà sôi nổi, không thềm quan tâm tới cậu cháu Eragon, vì vậy hai cậu cháu phải đứng lùi lại sau chờ đợi. Ngay khi Merlock vãn khách, hai cậu cháu vội vã tiến lại. Merlock hỏi:

- Quý ông cần tìm thứ gì đây? Bùa hay nữ trang?

Hắn đưa ra một bông hồng bằng bạc rất tinh xảo, tán tiếp:

- Hàng quý hiếm do thủy thủ đem về tận Belatona, mà chỉ ba đồng thôi.

Garrow nói nhỏ:

- Chúng tôi không mua, mà bán.

Merlock cất biến ngay bông hồng, ngó sững hai cậu cháu.

- Hiểu rồi. Ông có món gì quý hiếm muốn đổi lấy mấy món nữ trang, phải không? Ông có đem theo đây chứ?

- Có. Nhưng tôi muốn đưa ông coi ở chỗ khác thì hơn.

- Nếu vậy, mời ông vào lều của tôi.

Hắn dọn hàng, nhẹ nhàng bỏ vào một hộp sắt, rồi khóa lại. Hắn đẩy hai cậu cháu về đầu đường, tới khu trại dựng tạm. Len lỏi qua những xe ngựa, họ tới một cái lều tách biệt với tất cả những nhà buôn khác. Nóc lều màu đỏ tía, nhưng dưới chân là màu đen. Merlock cởi dây cửa lều, hất cánh lều sang một bên.

Trong lều xếp đầy những món nữ trang rẻ tiền và những bàn ghế lạ mắt, chẳng hạn như một cái giường hình tròn, ba cái ghế đeo từ gốc cây.

Merlock khép cánh lều lại, nói:

- Mời ngồi. Nào, bây giờ cho tôi biết lý do phải gặp kín đáo thế này.

Eragon mở gói, đặt viên đá giữa hai người.

Merlock đưa tay ra, mắt sáng lên, nhưng hần ngừng lại hỏi:

- Tôi được phép chứ?

Garrow đồng ý, hần mới cầm viên đá lên. Đặt viên đá trên đùi, Merlock với tay lấy một hộp mỏng. Mở hộp, hần kéo ra một cái chân bằng đồng, đặt trên mặt đất. Sau khi cân, hần dùng kính chuyên môn của thợ kim hoàn xem xét kỹ lưỡng bề mặt, rồi hần gõ nhẹ bằng một cái vỏ gỗ nhỏ, đo chiều dài, đường kính của viên đá. Merlock trầm ngâm cân nhắc kết quả, một lúc sau lên tiếng hỏi:

- Ông biết viên đá này trị giá bao nhiêu không?

- Không.

Cậu Garrow thú thật, nhấp nhồm không yên trên ghế.

Merlock nhần nhó:

- Khổ nỗi là tôi cũng không rõ. Nhưng tôi có thể cho ông biết: những vân trắng có cùng chất liệu giống phần xanh. Tuy nhiên, chất liệu này là gì, tôi chưa biết được. Nó rắn hơn tất cả những loại đá mà tôi từng biết, rắn hơn cả kim cương. Kẻ nào đã mài dũa, đánh bóng nó, chắc phải có những dụng cụ mà tôi chưa bao giờ nhìn thấy, hay là...phải nhờ ma thuật. Tuy nhiên, tôi biết là viên đá này rỗng ruột.

- Sao?

Garrow kêu lên. Giọng Merlock hơi bức:

- Đã bao giờ ông nghe âm thanh một viên đá như thế này chưa?

Hần dùng sống lưng một con dao găm gỗ lên viên đá. Một âm thanh trong trẻo ngân lên, rồi êm đềm lịm tắt. Eragon chỉ sợ viên đá bị nứt. Merlock xoay viên đá về phía hai cậu cháu, nói:

- Không trầy xước chút xíu. Tôi ngờ lấy búa đập cũng chẳng ăn thua gì đâu.

Căn lều chìm trong im lặng. Eragon bối rối nghĩ, mình biết ngay viên đá này xuất hiện trong rừng do phép thuật mà, nhưng chẳng lẽ nó cũng được tạo nên bằng phép thuật? Eragon buột miệng hỏi:

- Nhưng nó trị giá bao nhiêu?

- Tôi không thể cho cháu biết chính xác được. Tôi chắc chắn có người sẽ trả giá cao, nhưng không phải những người ở Carvahall này. Cháu phải đi về những thành phố miền nam mới tìm được người mua. Đối với hầu hết mọi người thì viên đá này kỳ lạ thật đó, nhưng không phải một vật để họ phải bỏ tiền ra mua, trong khi còn bao nhiêu nhu cầu cấp thiết khác.

Garrow nhìn trừng trừng lên nóc lều, như một tay cờ bạc đang tính nước:

- Vậy ông có định mua không?

- Tôi không định liều như vậy. Tôi chỉ có thể tìm một nhà buôn giàu có trong chuyến đi vào mùa xuân. Nhưng nếu tìm được người mua, thì phải năm tới tôi mới trở lại đây trả tiền cho ông được. Thôi, ông phải tìm người khác vậy. Nhưng tại sao ông lại muốn nói với tôi vụ này một cách riêng tư vậy?

Eragon gói lại viên đá, ngược nhìn Merlock, trả lời mà chẳng biết ông thương gia này có nổi trận lôi đình như lão chủ hàng thịt không:

- Vì....cháu lượm được nó trong núi Spine. Và những người quanh vùng không ưa chuyện này.

Merlock giật mình hỏi:

- Cháu có biết vì sao cánh nhà buôn chúng tôi đến đây trễ vậy không?

Eragon lắc đầu. Merlock tiếp:

- Suốt chuyến đi của chúng tôi gặp toàn chuyện không may. Sự hỗn loạn dường như ngự trị khắp nước Alagaesia. Bệnh tật, những vụ tấn công, và nhất là những lời trù ẻo xui xẻo. Đám Varden tăng cường những cuộc xâm lăng. Triều đình Galbatorix thúc đẩy các thành phố chi viện thêm binh sĩ, để chống lại bầy quái thú Urgals. Lũ quái vật tàn bạo này đang tràn vào phía nam, để tiến đến sa mạc Hadarac. Chẳng ai hiểu vì sao, và chẳng ai quan tâm, cho đến khi chúng tiến qua vùng dân cư, người ta phát hiện ra chúng trên các ngã đường rất gần thành thị. Tệ hại nhất là có tin báo, trong đám chùng còn có một Tà Thần. Tuy nhiên, nguồn tin này chưa chắc chắn. Nhưng những cuộc đụng độ như thế xảy ra, khó có người sống sót.

- Vớ vẩn. Ở đây chẳng bao giờ có ai nhìn thấy một con quái Urgal nào. Họa chẳng là có cặp sừng của nó treo lù lù trước cửa quán rượu của thằng cha Morn.

- Có thể vậy. Nhưng đây chỉ là một cái làng bé nhỏ, khuất sau dãy núi. Nhưng tôi đoán chẳng bao lâu nữa đâu, nơi này cũng sẽ không yên, nên báo để các vị biết, vì đã có những chuyện lạ xảy ra tại đây, chẳng hạn như chuyện tìm thấy viên đá như thế này trong vùng núi Spine.

Hắn nghiêm trang nói và cúi chào với một thoáng cười.

Trên đường trở lại Carvahall, Garrow hỏi cháu:

- Eragon, cháu nghĩ sao? Cậu sẽ dò hỏi thêm tin tức, mới quyết định được. Đem viên đá về xe, rồi muốn làm gì thì làm. Cậu gặp lại cháu trong bữa ăn tại nhà chú Horst.

Eragon mừng rỡ lách qua đám đông, trở lại xe. Việc mua bán của cậu nó sẽ kéo dài mấy giờ, nó tha hồ vui chơi. Dấu viên đá vào xe xong, nó hấp tấp trở vào thành phố.

Đi hết cửa hàng này sang cửa hàng khác, Eragon đánh giá từng món cứ như một dân mua sành sỏi dù trong túi chỉ có vài đồng. Chuyện trò với dân buôn bán, họ chắc chắn những gì nó đã nghe qua Merlock là có thật. Tin tức lập đi lập lại: chẳng có ai bảo vệ, nguy hiểm xuất hiện tràn lan.

Cuối ngày, nó mua ba cây kẹo bạc hà và một cái bánh mứt nóng. Sau nhiều giờ đứng trong tuyết lạnh, cái bánh nóng mới khoái khẩu làm sao. Nó thòm thòm liếm láp mấy ngón tay dính nước đường. Ngồi trên bức tường đá thấp, nó ăn dè từng chút kẹo. Hai thằng nhóc vật nhau gần đó, nhưng Eragon không hào hứng tham gia.

Xế chiều, việc buôn bán chuyển vào những nhà dân. Eragon chỉ mong tới giờ này để xem các nghệ sĩ hát rong biểu diễn và kể chuyện. Nó rất mê chuyện cổ tích, thần tiên, nhất là nếu may mắn, được nghe kể chuyện về những Kỵ Sĩ Rồng. Carvahall có riêng một người kể chuyện. Đó chính là ông già Brom, một người quen của nó. Nhưng chuyện của ông lão mỗi năm mỗi cũ thêm, trong khi đám hát rong lần nào trở lại cũng có nhiều chuyện mới.

Chợt Eragon nhìn thấy lão chủ hàng thịt gần đó, nó vội vòng qua một góc đường, tiến tới quán rượu của Morn.

Bên trong quán nóng hực, khét lẹt mùi mỡ tỏa ra từ đám khói của hai cây nến cao nghều nghện. Ngay trên khung cửa, một cặp sừng quái thú Urgal đen bóng. Cặp sừng xoắn, dang rộng như hai cánh tay. Quán dài và thấp. Morn tíu tít tiếp khách. Nửa phần dưới mặt hần méo mó, ngăn chùn, cứ như hần đã để cắm lên cái cối xay thóc. Mọi người chen chúc quanh mấy cái bàn gỗ, lắng nghe chuyện của hai nhà buôn đã bán hết hàng, vào quán lại rai.

Đang lau cốc, Morn ngẩng lên bảo Eragon:

- A, Eragon. Gặp cháu chú vui lắm. Cháu cháu đâu?
- Mua sắm. Cháu cháu cũng sắp tới rồi.
- Còn Roran?
- Có chứ. Chẳng có gì giữ anh ấy ở nhà mùa này được.
- Tốt! Tốt!

Eragon chỉ hai con buôn hỏi:

- Ai vậy?
- Dân buôn ngũ cốc. Chúng nó mua giá rẻ mạt. Giờ đang nói toàn chuyện dóc tởm mà bắt mình tin mới ghét chứ.
- Họ kể chuyện gì vậy?
- Chúng bảo, nhóm Varden kết hợp với lũ quái Urgals và đang tập trung để tấn công chúng ta. Mà ra nghe thử đi. Tao đang bận tối tăm mặt mũi, chẳng thì giờ đâu nghe chuyện tào lao.

Gã tay buôn thứ nhất cố nhồi nhét thân hình quá hổ trong cái ghế. Gã đang oang oang:

- Không, không, các người chẳng hiểu gì cả. Chính nhờ sự cố gắng lớn lao của nhà vua, mà các người mới có thể yên ổn ngồi đây mà tranh cãi với chúng tôi. Nếu nhà vua không ngoan của chúng ta không còn bảo vệ cho các người nữa, bất hạnh sẽ đổ lên đầu các người.

Có người lên tiếng:

- Sao anh không nói luôn là các Kỵ Sĩ Rồng đã trở lại và hai anh đã tiêu diệt cả trăm vị thần tiên. Tưởng tụi này là con nít, tin tuốt tuột mấy chuyện bá láp của các anh chắc? Tụi này dư sức tự lo cho thân mình.

Đám đông ồn ào hần lên. Gã lái buôn vừa mở miệng trở lời, gã đồng nghiệp gầy nhom của hần đưa bàn tay sáng ngời những chiếc nhẫn lên:

- Các vị hiểu lầm rồi. Chúng tôi biết triều đình không thể lo cho từng cá nhân chúng ta, như các vị mong muốn chứ. Nhưng triều đình có thể ngăn chặn lũ quái thú Urgals và những kẻ đáng ghê tởm khác tàn phá...nơi này. Các vị tức giận vì sự đối xử không công minh, thiếu quan tâm của triều đình với dân chúng. Nhưng một chính phủ không thể làm vừa lòng tất cả mọi người. Những bất đồng, tranh luận là không thể nào tránh được. Đất nước nào cũng có những nhóm nhỏ bất mãn, những kẻ không thỏa mãn với quyền lực cân bằng.

Một người đàn bà hét toáng lên:

- Anh gọi Varden là một nhóm nhỏ được à?

Gã mập thở dài:

- Chúng tôi đã cắt nghĩa rồi. Tụi Varden chẳng quan tâm gì đến chuyện giúp đỡ các người đâu. Đó chỉ là những lời đường mật giả dối của những quân phản nghịch, hòng lật đổ triều đình. Chúng cố làm chúng ta tin rằng mầm mống nguy hiểm là từ bên trong, chứ không phải từ bên ngoài biên cương của chúng ta. Tất cả những gì chúng muốn, là hạ bệ nhà vua và thôn tóm đất đai của chúng ta. Để sửa soạn cho cuộc xâm lăng này, chúng có gián điệp ở khắp nơi. Các người không thể biết được kẻ nào đang làm việc cho chúng đâu.

Eragon không đồng ý. Nhưng gã nói thật trơn tru, làm đám đông gật gù như thấm ý. Nó bước lên, hỏi:

- Sao các chú biết chuyện này? Cháu có thể nói mây xanh lè, nhưng chưa chắc đó là sự thật. Các chú hãy chứng minh những gì các chú nói là sự thật đi.

Hai gã lái buôn lom lom nhìn nó, trong khi mọi người im lặng chờ câu trả lời.

Gã gầy ốm lên tiếng trước:

- Trẻ con của quý vị không được học lễ phép sao? Hay ở đây các vị cho trẻ con cái quyền thách thức cả người lớn?

Mọi người nhìn Eragon khó chịu, nhưng một ông lên tiếng:

- Thì cứ trả lời nó coi.

Mồ hôi đổ hột trên mép gã mập. Gã bật nói:

- Đồ khùng.

Câu nói như chọc tức mọi người. Rầm rầm tiếng phản đối, cãi nhau như cái chợ.

Miêng đắng chát, Eragon trở lại quầy rượu. Chưa bao giờ nó thấy ai quý trọng triều đình, đem thân đi chống kẻ thù của nhà vua cả. Mỗi cảm ghét triều đình ăn sâu bám rễ khắp Carvahall, như một sự di truyền tự nhiên. Những năm thời tiết khắc nghiệt, dân chúng gần như chết đói, chẳng hề thấy một sự giúp đỡ nào của triều đình. Các quan thu thuế thì chẳng có chút quan tâm. Nó cảm thấy có lý khi phản đối hai gã con buôn ca tụng công đức nhà vua, mà quên nghĩ đến Varden.

Varden là một nhóm nổi loạn, liên tục đột kích và tấn công triều đình. Điều bí mật là không ai biết kẻ nào cầm đầu, ai đã hình thành nên nhóm này sau nhiều năm triều đình Galbatorix trở nên lớn mạnh trong cả thế kỷ. Varden đã chiếm được cảm tình dân chúng, khi tài giỏi thoát khỏi những cố gắng nhằm tiêu diệt họ của Galbatorix. Chẳng ai biết gì về nhóm Varden, ngoại trừ chuyện có ai đó cần nơi ẩn trốn, hay là người căm ghét triều đình, họ sẽ chấp nhận cho theo. Nhưng vấn đề là phải tìm ra họ.

Morn nghiêng mình trên quầy rượu, nói với Eragon:

- Toàn chuyện khó tin, phải không? Chúng nó như kên kên lượn vòng vòng trên con thú sắp chết. Chúng không xéo khỏi đây cho sớm là rắc rối.

- Rắc rối cho mình hay cho họ?

- Cho chúng nó.

Giọng Morn giận dữ vang khắp quán. Eragon bỏ đi khi đám cãi nhau gay go, sắp trở thành bạo lực.

Cánh cửa đóng sập sau lưng nó, ngăn cách tiếng om sòm. Mặt trời đang xuống, những ngôi nhà trải bóng dài trên nền đất. Đang cầm cúi đi, Eragon chợt thấy Roran và Katrina đứng trong một ngõ hẻm. Roran nói gì đó, nó không nghe được. Katrina nhìn xuống hai

bàn tay, thì thầm trả lời, rồi cô nhón chân, hôn Roran trước lúc chia tay. Nó nhảy lại chọc giận Roran:

- Thoải mái chưa?

Roran ậm ừ bước đi. Eragon hỏi:

- Anh có nghe được tin tức gì của những người buôn bán không?

- Có. Mà nghĩ gì về ông Sloan?

- Anh biết quá rõ rồi mà.

- Nếu khám phá ra chuyện tao với Katrina, chắc ông ấy với tao có đổ máu.

Một bông tuyết rơi trên mũi Eragon, nó ngửa mặt nhìn bầu trời đã chuyển sang màu xám. Nó chẳng biết nói gì, vì Roran có lý. Nó choàng vai người anh họ, tiếp tục bước xuống con đường nhỏ.

Bữa ăn tối ở nhà chú Horst thật thân mật, ấm cúng. Căn phòng tràn ngập tiếng nói cười. Món ăn ngon, rượu mạnh ê hề cộng thêm bầu không khí náo nhiệt vui vẻ. Ăn uống xong, khách khứa của chú Horst rời nhà thả bộ đến bãi đất trống, nơi đám thương nhân cắm trại. Một vòng cọc, trên thắp nến, cắm quanh một khoảng đất rộng. Dân làng từ từ vây quanh, nôn nao chờ đợi trong giá lạnh.

Những nghệ sĩ hát rong, với trang phục đính tua, từ trong các lều ồ ạt bước ra. Theo sau là những nhạc công. Các nhạc công này sẽ tấu nhạc và minh họa cho các diễn viên trẻ diễn xuất theo những cốt truyện. Màn mở đầu chỉ là những trò hài hước, bỡn cợt. Sau đó, khi những ngọn nến lách tách trên giá và mọi người xúm xít quanh thành một vòng tròn chật ních, ông lão kể chuyện tên Brom mới tiến ra. Chòm râu bạc thắt tím, thả dài trước ngực, áo trùm đen phủ kín từ đôi vai xuống thân hình, ông dang hahi tay, với những ngón tay chìa ra như móng vuốt của loài dã thú, rồi ngân nga kể:

- Không thể nào ngăn cản được thời gian. Năm tháng cứ trôi qua, dù chúng ta muốn hay không....Nhưng những gì đã mất, vẫn có thể còn lại trong ký ức chúng ta. Do đó, những gì các người sắp nghe, sẽ không trọn vẹn và rời rạc, tuy nhiên đó là sự cần thiết để mà lưu giữ. Vì không có các người, những chuyện đó sẽ không thể tồn tại. Ta kể cho các người nghe một chuyện đã bị lãng quên, hay chỉ còn mơ hồ trong ký ức của chúng ta.

Đôi mắt sắc sảo của ông quan sát những khuôn mặt đang chăm chú lắng nghe, sau cùng ánh nhìn ngừng lại trên mặt Eragon:

- Trước khi tổ tiên các người sinh ra, thì những Kỵ Sĩ Rồng đã được hình thành. Suốt nhiều ngàn năm, họ đã thành công trong bốn phận bảo vệ và canh giữ. Sự dũng mãnh của họ trong chiến trận không gì so sánh được, vì mỗi một người trong số họ sức lực gấp mười người bình thường. Họ bất tử với bệnh tật, chỉ có thuốc độc và gươm giáo mới có thể lấy đi sinh mạng họ...Sự dũng mãnh của họ chỉ để phục vụ điều tốt lành, vì vậy, dưới sự bảo hộ của họ, lâu đài cao lớn, thành phố to rộng được mọc lên. Nhờ họ gìn giữ hòa bình, mà đất đai màu mỡ, dân chúng trù phú ấm no. Thần tiên là đồng minh, người lùn là bằng hữu của chúng ta. Đó là một thời đại hoàng kim. Nhưng bây giờ chúng ta phải khóc vì những điều đó đã mất hết rồi.

Lão lặng lẽ cúi đầu, giọng buồn thảm mênh mông:

- Mặc dù kẻ thù không tiêu diệt được họ, nhưng họ đã không tự bảo vệ được sự chống đối lẫn nhau. Tất cả chỉ vì một đứa trẻ tên Galbatorix, sinh ra tại vùng quê Inzibeth.

Theo tục lệ, năm lên mười, thằng nhỏ được khảo thí và người ta phát hiện nó có một nội lực phi thường. Các Kỵ Sĩ đã chấp nhận cho nó vào hàng ngũ.

Kết thúc giai đoạn huấn luyện, tài năng nó vượt trội hơn tất cả. Với thể lực cường tráng và một trí tuệ thiên phú cực kỳ sắc bén, nó mau chóng chiếm được địa vị ngang hàng với những Kỵ Sĩ tiền bối. Có người thấy sự thăng tiến cấp kỳ của nó như vậy là một điều nguy hiểm, lên tiếng cảnh giác các Kỵ Sĩ. Nhưng các Kỵ Sĩ đã trở nên kiêu hãnh về uy lực của họ, nên làm ngơ trước những lời khuyên. Hối ôi, thống khổ nầy mầm từ khi đó.

Vậy là chẳng bao lâu sau khi huấn luyện, Galbatorix rủ hai người bạn đồng môn làm một chuyến du hành liêu lĩnh. Chúng bay tới tận miền nam xa xôi, vượt qua lãnh địa của tụi Urgals, yên tâm vì có quyền lực mới bảo vệ cho chúng. Tại đó, nơi băng đóng dày đặc, ngay cả mùa hè cũng không tan rã, chúng bị phục kích trong khi ngủ. Dù hai người bạn và hai con rồng của chúng bị giết chết và nó cũng bị thương nặng, nhưng Galbatorix đã vùng lên giết những kẻ tấn công. Chẳng may, con rồng của nó bị một mũi tên lạc xuyên thấu tim. Không biết phương pháp điều trị, con rồng đã chết trên tay Galbatorix. Hạt giống điên loạn nầy mầm từ đây.

Ông lão kể chuyện chậm chạp nhìn quanh, nét mặt thoáng vẻ u sầu. Những lời kể tiếp theo, nghe như hồi chuông cầu hồn buồn thảm:

- Sức lực mất quá nhiều, lại gần như điên loạn vì những mất mát, một mình lang thang vô vọng trong nơi hoang vắng, hẩn đi tìm cái chết. Nhưng cái chết không đến với hẩn, mặc dù hẩn không hề khiếp sợ, lẩn xả vào chiến đấu với bất cứ sinh vật nào hẩn gặp. Tụi quỷ sứ Urgals và những quái vật khác đều tìm cách chạy trốn khỏi sự lùng sục điên cuồng của hẩn. Trong thời gian này, hẩn chợt nảy ra ý nghĩ là có thể các kỵ sĩ sẽ tặng hẩn con rồng khác. Thúc dục bởi ý tưởng này, hẩn bắt đầu chuyển trở về đây cam go chỉ bằng đôi chân, xuyên qua vùng núi Spine. Vùng núi rừng hẩn đã bay qua, không tốn chút sức lực, vì ngự trên lưng rồng, nay phải vượt qua trong nhiều tháng trời. Hẩn có thể dùng phép thuật để săn bắn, nhưng thường thì những nơi hẩn đi ngang, chẳng có con thú nào lảng vảng. Do đó, khi qua khỏi được vùng rừng núi, hẩn đã cận kề cái chết. Một nông dân bắt gặp hẩn gục ngã trong vũng bùn, vội đi gọi các Kỵ Sĩ.

Trong cơn hôn mê, hẩn được họ đem về săn sóc, và vết thương trên cơ thể hẩn được chữa lành. Ngủ li bì suốt bốn ngày, khi hẩn tỉnh dậy, không có dấu hiệu bất thường nào của bệnh tinh thần. Được đưa tới trước hội đồng xét xử, Galbatorix thân nhiên đề nghị được cung cấp một con rồng khác. Đòi hỏi quá đáng đó chứng tỏ hẩn đã loạn trí và hội đồng mới nhận ra tình trạng thực sự của hẩn. Với tư tưởng lệch lạc của một kẻ điên loạn, sự từ chối cho niềm hy vọng được cấp rồng, làm hẩn tin rằng chính những Kỵ Sĩ là kẻ có lỗi gây ra cái chết cho con rồng của hẩn. Suốt đêm ngày hẩn nung nấu ý tưởng tính toán một kế hoạch trả thù hiệu quả nhất.

Hẩn kiếm được một kỵ sĩ có cảm tình, gieo rắc những lời đầy xảo trá. Bằng sự thuyết phục triền miên và sử dụng cả những ma thuật hắc ám hẩn đã lén lút học được từ một Tà Thần, kích thích kỵ sĩ này chống lại cấp trên. Cả hai âm mưu lừ lừ, rồi giết một bậc tiền bối. Công việc bất chánh hoàn tất, hẩn quay lại giết cả kẻ cộng sự. Ngay khi đó, các Kỵ Sĩ xuất hiện, tay hẩn còn sũng máu. Galbatorix rú lên một tiếng, thoát vào đêm tối. Vì hẩn rất tinh quái trong cơn điên, họ đã không tìm ra hẩn.

Suốt nhiều năm, hẩn chui nhủi trong vùng hoang dã, như một con thú bị săn đuổi, luôn cảnh giác kẻ truy tìm. Tuy mọi người không quên được sự bất nhân, bạc ác của hẩn, nhưng việc truy lùng hẩn cũng giảm dần. Rồi bất hạnh đẩy đưa một kỵ sĩ trẻ, tên Morzan gặp gỡ hẩn. Morzan là một người thể xác mạnh mẽ, nhưng tinh thần yếu đuối.

Galbatorix dụ dỗ để Morzan không gài một cánh cổng của doanh trại Ilirea, nơi bây giờ được gọi là Uru'baen. Galbatorix đã lên qua cổng này để ăn cắp một con rồng mới nở.

Hắn và đệ tử mới cùng trốn tại một nơi xấu xa, hắc ám đến các Kỵ Sĩ cũng không dám liều lĩnh xâm nhập. Tại đây, Morzan được truyền dạy những tà thuật kỳ bí từng bị cấm mà không sợ bị phát hiện. Khi huấn luyện cho Morzan xong và con rồng đen Shruikan của hắn đã trưởng thành, Galbatorix mới xuất đầu lộ diện, với sự tức tặc sát bên của Morzan. Chúng cùng nhau truy đuổi bất cứ Kỵ Sĩ nào chúng gặp. Giết được một mạng, sức mạnh của chúng lại tăng thêm. Dù biết là sai lầm, nhưng vì khát khao quyền lực và trả thù, mười hai kỵ sĩ đã đi theo Galbatorix. Mười hai cộng với Morzan, chúng trở thành nhóm Mười - Ba - Phản - Đồ. Quá bất ngờ, các Kỵ Sĩ đã thất thế khi bị tấn công. Các thần tiên cũng phải chiến đấu cam go trong cuộc chiến chống lại Galbatorix, nhưng họ vẫn bị đánh bại và phải bắt buộc chạy trốn vào những nơi bí mật. Kể từ đó, họ không xuất hiện nữa.

Chỉ còn Vrael, lãnh tụ Kỵ Sĩ, có thể chống trả lại Galbatorix và mười ba tên phản đồ. Lớn tuổi và khôn ngoan, ông ráng chiến đấu để giữ lại những gì còn có thể và giữ những con rồng còn lại khỏi rơi vào tay kẻ thù. Trong trận chiến cuối cùng, trước cổng thành Doru' Areaba, ông đã đánh bại Galbatorix, nhưng lại ngần ngại hạ thủ. Galbatorix chớp thời cơ, đánh hết sức bình sinh vào mạng sườn ông. Bị thương nặng, ông tránh vào núi Utgard, nơi đây ông hy vọng thu hồi lại dần sức lực. Nhưng Galbatorix đã tìm ra. Khi hai bên chiến đấu, hắn đã tung cú đá trúng ngay hạ bộ của Vrael. Với chiêu đánh hèn hạ này, hắn đã chiếm được ưu thế, vùng lưỡi kiếm sáng ngời, chặt đầu ông.

Ngay khi hội đủ uy quyền, Galbatorix tự phong mình là vua trên toàn đất nước Alagaesia. Và kể từ ngày đó, hắn đã cai trị chúng ta.

Kể xong, ông lê bước ra đi cùng nhóm hát rong. Eragon nghĩ là nó đã nhìn thấy những giọt nước mắt long lanh trên má ông. Đám đông tàn mạt, thì thầm bàn tán. Garrow nói với con và cháu:

- Các con may mắn lắm đó. Suốt đời ta mới chỉ được nghe chuyện này có hai lần. Nhưng nếu triều đình biết vụ này, cụ Brom sẽ không sống nổi tới tháng sau.

Món quà của số mệnh

Buổi chiều, sau khi trở về từ Carvahall, Eragon quyết định thử viên đá theo kiểu nhà buôn Merlock đã làm. Trước hết, nó gõ viên đá bằng một vỏ gỗ nhỏ, viên đá rung lên một âm rất thanh. Nó thích chí, dùng một búa đá nặng, vừa gõ xong, một thanh âm ảm đạm vang lên. Cuối cùng, nó sử dụng một cuốc chim nhỏ. Các cuốc sắt này không làm trầy đến một vết trên viên đá, mà chỉ phát ra một âm thanh cực kỳ trong trẻo. Nhưng khi âm thanh đó lịm tắt, hình như nó nghe tiếng chút chút nho nhỏ.

Ông Merlock đã nói viên đá này rỗng ruột, vậy chắc phải có vật gì quý giá bên trong. Nhưng làm sao để mở ra được đây. Phải có lý do người ta mới mài dũa viên đá chứ. Nhưng ai đã bỏ viên đá trong rừng mà lại không quan tâm tìm lại? Mình không tin, một phù thủy có khả năng chuyển viên đá đi mà lại không có khả năng thu hồi trở lại. Như vậy có nghĩa là dành cho mình sao?

Không thể tìm ra câu trả lời đầy bí ẩn, nó dọn dẹp và cất viên đá lên kệ.

Đêm đó, Eragon chợt tỉnh ngủ, ngồi lên nghe ngóng. Im lặng hoàn toàn. Nhưng nó vẫn không yên tâm, luồn tay xuống nệm, nắm chặt con dao. Đợi thêm mấy phút, nó mới nằm xuống, ngủ tiếp.

Một tiếng kêu chút chít xé tan sự im lặng, làm nó tỉnh táo hẳn. Nó lăn xuống giường, rút dao khỏi vỏ. Lăn mò tìm hộp mồi, châm nến. Cửa phòng vẫn đóng kín. Nhưng tiếng kêu chút chít càng lớn hơn như tiếng chuột rúc. Nó lục soát gầm giường. Không có gì. Nó ngồi bên thành giường dụi mắt cho đỡ buồn ngủ. Tiếng chút chít xóay vào tai, làm nó giật nảy mình.

Tiếng kêu từ đâu vậy? Vách tường, sàn nhà toàn bằng gỗ cứng. Nếu có con gì bò vào giường ban đêm, thì nó đã nhận ra. Nhìn quanh, mắt nó bắt gặp viên đá. Cầm xuống, nó lơ đãng đóng đũa, ngó khắp phòng. Tiếng chút chít vang qua kẽ ngón tay nó. Ôi! Tiếng kêu kỳ lạ đó phát ra từ viên đá!

Hừ, viên đá này chẳng đem cho nó được ích lợi gì, ngoài những phiền phức khó chịu, bây giờ lại còn giờ trò phá cả giấc ngủ của nó. Mặc cho nó cau có, tức giận, viên đá cứ tỉnh bơ "chiếp chiếp" rồi sau một tiếng hét toáng lên mới chịu chịu hoàn toàn. Eragon chán ngán đặt viên đá lên kệ, chui vào mềm. Dù có bí ẩn gì cũng đợi tới sáng mai.

Trắng sáng rọi qua khung cửa sổ, khi Eragon lại tỉnh giấc vì tiếng lúc lắc của viên đá trên kệ, đập dồn dập lên vách tường. Ánh trắng mát rượi như tắm gội cho viên đá sáng trắng lên. Eragon cầm dao, nhảy khỏi giường. Viên đá ngưng bật. Eragon vẫn đứng im. Nhưng rồi viên đá lại vừa bật tiếng kêu vừa lắc mạnh hơn trước.

Eragon bực bội mặc quần áo. Thây kệ, cho dù có giá trị đến cỡ nào, nó cũng sẽ đem chôn viên đá cứng đầu này thật xa. Nhưng viên đá chợt không kêu, không lắc nữa, mà nó run rẩy, từ từ lăn về phía trước, buông mình xuống sàn nhà đánh uỳnh một tiếng. Sợ viên đá tiến lại gần, Eragon mon men tới cửa. Thành linh, viên đá nứt một vết. Rồi lần lượt nứt thêm nhiều vết khác. Sững người khiếp đảm, Eragon cúi nhìn, nắm chắc con dao. Trên chóp viên đá, nơi đây vết nứt, một mảnh nhỏ ngập ngừng như dẫn đo, rồi viên đá đứng dựng lên, lăn kèn trên sân. Sau hàng loạt tiếng chíp chíp, một cái đầu đen nhỏ xíu ló ra, tiếp theo đến một thân thể kỳ dị, gai góc. Eragon im lặng, nắm chặt hơn con dao. Con vật mau chóng chui hết thân mình khỏi viên đá. Con vật bé nhỏ đứng im lìm một lúc, rồi lon ton chạy vào nơi sáng ánh trắng.

Eragon co người, kinh ngạc. Đứng trước nó, liếm láp cái màng mỏng bao bọc quanh thân, là một con rồng!

Thức tỉnh

Con rồng không dài hơn nửa cánh tay Eragon nhưng vẻ rất oai vệ quý phái với những chiếc vảy xanh thẫm màu ngọc, giống màu của viên đá. Nhưng đó đâu phải là viên đá, mà là một quả trứng. Con rồng uốn éo xoè đôi cánh. Đôi cánh dài hơn thân hình nó gấp nhiều lần, được chống đỡ bằng những ngón tay xương xẩu, mọc từ đầu cánh, tạo thành một hàng móng vuốt. Cái đầu tam giác xù xì, trông rất sắc. Móng nó trắng như ngà đánh bóng. Từ cuối gáy xuống chóp đuôi là một hàng gai nhọn. Nhưng giữa cổ và vai có một khoảng rộng, không có gai.

Eragon nhè nhẹ dời chỗ. Con rồng vươn cổ tấp quanh. Đôi mắt xanh, cứng rắn dõi theo từng cử động của Eragon. Eragon không dám nhúc nhích. Đây có thể là một kẻ thù khủng khiếp, nếu nó có ý định tấn công.

Nhưng con rồng không còn chú ý đến Eragon nữa, mà bỗng chạy quanh khám phá căn phòng. Mỗi lần đụng phải vách tường, bàn ghế, nó lại chí choé kêu lên chút chít. Với một cái vẩy cánh, nó vọt lên giường, bò lên gối. Miệng nó há ra rất tội nghiệp, y như một chú chim non, khoe hàm răng nhọn hoắt.

Eragon thận trọng ngồi tuốt cuối giường. Con rồng mon men ngủ tay, rồi nhâm nhâm cổ tay áo Eragon. Nó vội giật tay lại.

Nhìn con vật bé nhỏ, Eragon thoáng cười. Nó rụt rè đưa tay phải, sờ mạn sườn con rồng. Một luồng hơi lạnh như nước đá tràn từ bàn tay lên tới cánh tay nó, rồi như trở thành dòng lửa đốt mạch máu nó. Nó bật ngửa, thét lên. Tiếng kim loại ròn rảng trong tai nó. Nó tức giận kêu không thành tiếng. Toàn thân đau đớn, nó ráng vùng vẫy mà không được. Bàn tay mất cảm giác, tê bại. Giật mình, nó nhìn chính giữa lòng bàn tay, một đốm sáng phân tán thành một hình trứng. Da nó ngứa ngáy, nhức nhối như bị nhện độc cắn. Tim nó đập thình thình.

Eragon chớp mắt, cố hiểu chuyện gì xảy ra. Một cảm giác kỳ lạ, như những ngón tay thăm dò trên da thịt nó. Rồi cảm giác đó mạnh hơn lên, nó cảm thấy như một bức tường vô hình bao bọc tư tưởng nó vừa sụp đổ tan tành, giờ đây nó có thể thoải mái truyền tư tưởng mình đến kẻ khác. Và nó lo sợ rằng, không còn gì có thể giữ được nó, nó sẽ bay bổng khỏi thân xác, trở thành một thần linh trên bầu trời. Hốt hoảng, nó cố vượt ra ngoài cảm giác đó. Vừa nhắm mắt lại, cảm giác mới lạ đó biến mất. Nó nghi hoặc nhìn con rồng đang yên lặng.

Một cái chân đầy vảy nhẹ cào sườn nó, Eragon phúi vội ra. Nhưng sự đụng chạm này không còn làm nó bị sốc vì năng lượng truyền qua nữa. Ngập ngừng, nó sờ đầu rồng bằng bàn tay phải. Cảm giác ngứa lẫn tẩn chạy suốt cánh tay. Con rồng nung nịu uốn lưng dụi đầu vào tay Eragon, như một chú miu. Eragon vuốt nhẹ màng cánh mỏng. Lớp màng như lớp da thuộc mịn màng, ấm áp, nhưng vẫn còn hơi ẩm với hàng trăm sợi gân máu mỏng manh.

Một lần nữa, cảm giác như có những chân rết vuốt ve tâm trí, nhưng lần này, thay vì khó chịu, nó chỉ cảm thấy sức lực tràn trề và bụng đói cồn cào. Thở dài đứng dậy, Eragon tự nhủ, chắc chắn đây là con vật đầy nguy hiểm. Tuy nhiên nhìn nó bò trên giường có vẻ tội nghiệp quá. Nó chỉ thắc mắc, giữ lại con rồng này có hại gì không. Con rồng bắt đầu rên rỉ như đòi ăn. Eragon gãi gãi đầu cho nó nín, rồi ra khỏi phòng, nhẹ nhàng khép chặt cửa.

Khi trở lại cùng hai ví thịt khô, nó thấy con rồng đang ngồi trên thành cửa sổ ngắm trăng. Nó cắt thịt thành những miếng vuông nhỏ, nhón một miếng đưa cho con rồng. Thận trọng đánh hơi, con rồng mới phồng đầu như rắn, chộp miếng thịt từ ngón tay Eragon, rồi nuốt ngon lành. Nó dụi vào tay Eragon đòi ăn nữa.

Khi bụng con rồng đã căng ra, còn miếng cuối cùng, Eragon đưa sát mồm, con rồng ngần ngừ mãi mới uể oải nhai.

No nề rồi, nó bò lên tay, cuộn tròn sát ngực Eragon, thở phì phì. Từ hai lỗ mũi nó cuốn ra làn khói đen. Eragon kinh ngạc nhìn sững.

Vừa lúc tưởng con rồng đã ngủ, Eragon nghe tiếng ư ử từ trong cuống họng con vật. Nó nhẹ nhàng đặt con rồng lên gối. Mắt nhắm tịt, con rồng vươn đuôi, cuộn chặt cột giường. Eragon nằm xuống kế bên.

Bây giờ Eragon cảm thấy rất khổ tâm: chăm nuôi một con rồng, nó có thể trở thành một kỵ sĩ cưỡi rồng, như vậy là đương nhiên nó tự đặt mình vào truyền thuyết của những Kỵ Sĩ Rồng. Tuy nhiên nếu triều đình khám phá ra, bản thân nó và cả nhà sẽ bị xử tội chết. Trừ khi, đồng ý phục vụ nhà vua. Chẳng ai có thể, hay muốn, phục vụ triều đình. Giải pháp đơn giản nhất, là giết bỏ con rồng. Nhưng với Eragon, rồng là loài nó luôn tôn trọng, chỉ mới nghĩ đến việc giết rồng, nó đã thấy là một sự bất minh. Nó tự nhủ, và lại

nơi đây cách biệt, hoang vu, nhà mình chưa hề làm gì để mọi người dòm ngó, ai có thể tố cáo mình. Vấn đề là phải làm sao thuyết phục cậu Garrow và anh Roran đồng ý cho nó giữ con vật. Nó tự nhủ mình sẽ bí mật nuôi nó vài tháng, khi nó quá to lớn, cậu Garrow có đuổi nó đi cũng được. Nhưng chẳng hiểu cậu có cho phép không? Dù cậu cho phép, mình có kiếm đủ lương thực nuôi nó không? Nhỏ xíu như con miu thể kia, mà nó xơi một loáng hết cả vốc thịt đấy! Nhưng dần dần, chắc nó có thể tự kiếm ăn được chứ? Mà đến khi nào? Hơn nữa, chẳng biết nó có sống nổi ngoài trời lạnh giá không?

Càng nghĩ ngợi, Eragon càng biết chắc nó không rời xa con rồng được. Dù cậu và anh có làm gì, nó sẽ quyết bảo vệ sinh vật bé nhỏ này. Quyết định xong, nó yên tâm ngủ, với con rồng nằm sát bên.

Mặt trời ló dạng, con rồng ngất ngưỡng tuốt trên ngọn cột giường, như một lính gác già chào đón ngày mới. Eragon mê mẩn ngắm nhìn sắc màu con rồng. Chưa bao giờ nó nhìn thấy màu xanh trong trẻo, đậm đà đến thế. Lớp vảy như hàng trăm viên ngọc xinh xinh. Nhưng nó chợt nhận ra, lòng bàn tay nó đã chạm vào con rồng, lóng lánh ánh bạc. Eragon hy vọng sẽ giữ cho bàn tay luôn dơ bẩn, để không ai nhận ra.

Con rồng nhẹ nhàng tuốt xuống sàn. Eragon ôm nó lên, đi lấy thịt, mấy miếng da và rất nhiều vãi vụn, rồi lẳng lặng ra khỏi nhà.

Buổi sáng thật đẹp, lớp tuyết trong lành phủ khắp ruộng vườn. Nó mỉm cười với con rồng nhỏ nằm gục trong vòng tay nó, ngơ ngác nhìn quanh.

Bước vội qua cánh đồng, tiến về khu rừng, Eragon tìm một nơi trú ngụ an toàn cho con rồng. Tình cờ, nó bắt gặp một cây thanh lương trà, đứng chơ vơ trên gò đất cằn khô, vươn những cành khẳng khiu tuyết bám đầy. Nó đặt con rồng và đóng vãi vụn dưới gốc cây. Kết một thông lông da, nó tròng vào cổ rồng, trong khi con rồng cứ nhào đầu vào đông tuyết. Nhìn con rồng bò quanh, Eragon tháo tròng, buộc chặt chân để con rồng khỏi tự xiết cổ. Sau đó gom cành cây, nó làm một cái lều đơn sơ trên cành cao, rồi bỏ thịt và vãi vụn vào trong lều. Lấy vãi che chắn bên ngoài cho ấm áp. Cành cây rung động, tuyết rơi lả tả lên mặt, nhưng Eragon khoan khoái ngắm nghía tác phẩm mới hoàn thành.

Nâng con rồng lên cây, nó bảo:

- Nhà mới của em đây.

Con rồng chui tọt vào lều, xơi ngay một miếng thịt, rồi uốn mình, e lệ nhìn nó, chớp chớp mắt. Eragon ra lệnh:

- Muốn yên ổn thì ở đây.

Con rồng lại chớp mắt lia lịa.

Đoán con vật nhỏ này chẳng hiểu gì, Eragon tập trung tư tưởng cho đến khi cảm thấy con rồng ý thức được những gì nó nói. Một lần nữa, nó lại có cái cảm giác khoáng đạt, thanh khiết kỳ lạ của một không gian rộng lớn đè xuống nó. Tập trung hết sức lực, nó chăm chú nhìn thẳng con rồng, cố gắng truyền đạt ý nghĩ: "Ở lại đây." Con rồng ngừng ngo ngoe, gật gật đầu. Nó tập trung thêm, nhấn mạnh: "Ở lại đây." Một mối giao cảm mơ hồ trong sự nối kết thử nghiệm lần đầu, nhưng Eragon vẫn băn khoăn, chẳng biết con rồng có thật sự hiểu không. Dù sao nó cũng chỉ là một con thú.

Khi ra về, Eragon ngoái lại nhìn. Con rồng ló đầu ra ngoài lều, mở to mắt nhìn theo nó.

Đi vội về nhà, Eragon ngoái lại nhìn. Con rồng ló đầu ra ngoài lều, mở to mắt nhìn theo nó.

Đi vội về nhà, Eragon lên vào phòng, dọn dẹp mảnh vỏ trứng. Nó tin chắc cậu Garrow và anh Roran chẳng quan tâm gì đến chuyện biến mất của viên đá. Ngay sau khi biết không bán được tiền, chẳng ai còn nhớ gì tới viên đá nữa. Buổi sáng thức dậy, Roran chỉ bảo đêm qua nghe tiếng lục đục, nhưng chẳng quan tâm là tiếng gì. Eragon nhẹ cả người. Dấu vết trên bàn tay nó cũng dễ dàng che giấu, nên nó không lo. Bây giờ nó chỉ nóng lòng mong mỗi ngày mau qua.

Ôm xúc xích lấy trộm dưới hầm, Eragon tiến đến nơi trú ẩn của con rồng mà phập phồng lo. Chẳng hiểu con rồng có sống nổi ngoài trời đông rét mướt này không?

Nhưng nó đã quá lo xa. Con rồng nhỏ đang ngất ngưỡng trên một cành cây, nhấm nháp một vật gì kẹp giữa hai chân trước. Vừa thấy Eragon, nó cuống quýt kêu lên chít chít. Eragon mừng rỡ thấy nó đậu trên cành cao, khỏi tầm bắt của loài thú to lớn khác. Eragon vừa bỏ đồ ăn dưới gốc cây, con rồng tuột ngay xuống. Trong khi nó ăn ngẫu nhiên, Eragon quan sát lại cái liều. Đồ ăn để lại hôm qua hết sạch, nhưng lều thì nguyên vẹn và có một ít lông vũ rải rác trên sàn. Tốt, như vậy là nó có thể tự kiếm mồi.

Bây giờ nó lại thắc mắc, không biết con rồng là "cô" hay "cậu". Mặc cho tiếng kêu chít chít phản đối, Eragon lật ngửa con rồng, quan sát, nhưng chẳng thấy dấu hiệu đặc biệt nào.

Nó cởi dây, đặt con rồng lên vai rồi cả hai đi khám phá khu rừng. Cây cối phủ trắng tuyết, nhìn xuống chúng, như những hàng cột khổng lồ, uy nghi trong giáo đường.

Eragon kể cho con rồng nghe những gì nó biết về khu rừng, nó nói liên tục, chẳng cần biết con rồng có hiểu hay không. Đơn giản là nó chỉ muốn chia sẻ những gì nó biết. Mắt con rồng long lanh nhìn lại, như uống lấy từng lời. Có lúc, ngồi nghỉ, nó nhìn con rồng trên tay, bàng hoàng vì những sự kiện mới xảy ra.

Mặt trời lặn Eragon mới quay về, biết chắc đôi mắt giận hờn của con rồng dõi nhìn theo nó.

Đêm đó nó lo sợ đủ chuyện không may có thể xảy ra cho con vật bé nhỏ, yếu đuối, bảo tuyết và thú dữ chẳng hạn, làm nó trần trọc mãi mới ngủ được. Nó mơ toàn thấy sói đen, cồn cáo xé thịt con rồng bằng những cái răng nhuốm máu.

Mặt trời vừa lên, Eragon ôm đồ ăn và bó vải vụn chạy ra khỏi nhà. Thấy con rồng đang ở tuốt trên cao ngấm mặt trời mọc, Eragon tạ ơn tuốt tuốt thánh thần biết và không biết. Con rồng nhỏ tuột xuống đất lon ton chạy lại, nhảy tót lên tay và dụi đầu vào ngực nó. Hình như con rồng không sợ lạnh, mà sợ phải ở một mình. Nó thở ra một luồng khói đen. Ngồi dựa gốc cây, Eragon vỗ về, an ủi nó. Nằm im thín thít trong áo choàng của Eragon một lúc, rồi nó trườn ra, leo lên vai Eragon. Cho nó ăn xong, Eragon phủ thêm giẻ quanh lều. Chỉ vui đùa với nó một lúc, Eragon phải về nhà làm việc.

Thời khóa biểu hàng ngày được sắp đặt đàng hoàng. Mỗi sáng sớm Eragon chạy đi cho con rồng ăn điểm tâm, rồi vội vàng trở về lo việc nhà, xong việc, lại trở ra thăm nó. Cậu Garrow và Roran đều nhận ra thói quen của Eragon và hỏi nó vì sao ra ngoài nhiều thế. Nó chỉ nhún vai và bắt đầu thận trọng để không bị theo dõi.

Mấy ngày sau, Eragon bớt lo lắng, vì con rồng lớn như thổi, chẳng bao lâu nữa nó sẽ không còn ngại hiểm nguy nào. Qua tuần đầu tiên, con rồng lớn gấp đôi. Bốn ngày sau, nó cao bằng đầu gối Eragon, không còn nằm vừa trong lều nữa. Eragon bắt buộc phải làm nhà dưới đất cho nó. Công việc đó mất ba ngày.

Khi con vật được hai tuần tuổi, Eragon đành phải thả cho nó được tự do, vì bây giờ lượng thức ăn nó cần quá nhiều. Lần đầu, Eragon cời xích cho nó, vì trước khi Eragon sợ nó theo về nhà.

Eragon đã in sâu vào trí não con rồng là chỉ được săn mỗi trong vùng núi Spine, nơi ít bị phát hiện nhất. Nông dân chỉ chú ý đến những vết thú xuất hiện từ thung lũng Palancar. Nhưng khi con rồng vào sâu trong rừng, Eragon vừa cảm thấy an toàn, vừa cảm thấy lo.

Mỗi thần giao cách cảm với con rồng càng ngày càng dễ dàng, mạnh mẽ hơn. Eragon phát hiện, dù con rồng không hiểu tiếng nói, nhưng qua nét mặt, tình cảm vẫn có thể giao lưu được với nhau. Đó là một phương pháp rõ ràng, tuy nhiên đôi khi Eragon vẫn chưa hiểu hết. Phạm vi liên lạc với nhau bằng ý nghĩ nói rộng mau lẹ. Chẳng bao lâu, Eragon có thể liên lạc với con rồng trong vòng ba dặm. Suốt những giờ lao động, Eragon vẫn âm thầm trò chuyện với con rồng. Nhưng khi nó trò chuyện với người nào khác, sự liên lạc với rồng bị rối, như có con ruồi vo ve trong tai.

Tới khi con rồng thuần thực, tiếng chút chút của nó trầm xuống thành tiếng gầm nho nhỏ, nhưng nó vẫn chưa thở ra lửa, điều này làm Eragon thắc mắc. Vì Eragon đã từng thấy nó thở ra khói đen mỗi khi bức tức, nhưng chưa bao giờ có chút lửa nào.

Cuối tháng, đầu rồng đã cao tới khuỷu tay Eragon. Trong khoảng thời gian ngắn đó, từ một con vật nhỏ bé, yếu ớt, con rồng đã trở nên một con vật đầy sức lực. Vảy cứng như lớp giáp bằng sắt, răng sắc nhọn như dao găm.

Vào buổi chiều, Eragon đã có thể đi dạo thật xa với con rồng thông dong bên cạnh. Gặp một trảng trống, Eragon ngồi dựa gốc cây, ngắm con rồng xoè cánh bay lượn trên không. Nhìn nó bay mà thấy mê, chỉ tiếc nó chưa đủ lớn cho Eragon cưỡi được. Mỗi khi vuốt ve thân hình con rồng, Eragon cảm thấy rõ gân cốt con rồng cuộn cuộn dưới bàn tay nó.

Mặc bao cố gắng của Eragon, khu rừng chung quanh trang trại xuất hiện đầy rẫy dấu vết của con rồng. Không thể nào xóa hết những dấu chân bốn móng to đùng của nó lún sâu trong tuyết. Hơn nữa con quái này lại chẳng chịu chôn dấu những đồng phân lù lù khác lạ. Nó còn cạ mình làm bong hết vỏ cây, mài móng làm những khúc gỗ lồm sồm sâu cả tấc. Nếu cậu Garrow và anh Roran đi xa khỏi trang trại, sẽ phát hiện ra ngay. Eragon nghĩ chẳng còn cách nào tốt hơn là nói ra sự thật.

Tuy nhiên, trước hết nó muốn đặt cho con rồng một cái tên tương xứng và học hỏi thêm những kiến thức về rồng.

Việc này nó cần phải đến gặp ông già Brom, bậc thầy của những thiên anh hùng ca và huyền thoại, nơi còn tồn tại một nền rồng học.

Vì vậy khi Roran đi Carvahall sửa cuốc, Eragon tình nguyện đi cùng.

Buổi chiều trước hôm lên đường, Eragon vào rừng gọi con rồng bằng ý nghĩ. Một lúc sau nó đã thấy một chấm đen loáng thoáng trên nền trời xám. Con rồng nhào xuống, rồi lại lượn lên, giữ thẳng bằng trong không trung, phía trên những ngọn cây. Tiếng gió thổi qua cánh nó như tiếng sáo. Nó nhẹ nhàng hạ xuống đất.

Eragon mở ý nghĩ, vẫn chưa hết bút rút vì cảm giác đầy kỳ lạ, nói với con rồng rằng nó sắp đi xa. Con rồng thở phì phì lo lắng. Eragon dùng ý chí an ủi nó, nhưng nó vẫn quấy đuôi không đồng ý. Những cái vảy dựng cả lên dưới bàn tay vuốt ve an ủi của Eragon.

Một tiếng nói rung lên trong tai Eragon thật rõ ràng. "Eragon!" Tiếng nói vừa buồn vừa nghiêm trang, như một hiệp ước vừa bị phá vỡ. Nó nhìn sững con rồng, tay nó rần rần

lạnh buốt. "Eragon!" Ruột nó co thắt lại, khi đôi mắt ngọc thăm thăm nhìn lại nó. Lần đầu tiên, nó không nghĩ đây là một con vật. Nó là một thứ gì khác hẳn, thật lạ lùng...Nó co giò chạy về nhà, chạy trốn khỏi con rồng. Ôi! Con rồng của tôi.

Tiếng gọi vẫn đuổi theo: "Eragon".

Đôi mắt

Roran và Eragon chia tay ngoài ngoại ô Carvahall. Eragon thả bộ tới nhà ông lão kể chuyện Brom. Nó vừa đưa tay gõ cửa, một tiếng nói gắt gỏng cất lên:

- Thăng nhỏ, mi cần gì?

Nó quay phắt lại. Phía sau nó, ông lão Brom cúi mình trên cây gậy chạm trổ những hình ảnh lạ kỳ. Lão mặc áo trùm đầu màu nâu như một nhà tu. Một cái túi lưng lửng ngay thắt lưng da. Trên chòm râu trắng, cái mũi kiêu hãnh, khoằm khoằm như mỏ phượng hoàng. Eragon vội nói:

- Cháu đến hỏi ông một vài việc. Anh Roran đi sửa cuốc, cháu được rảnh, tới nhờ ông cho cháu biết vài điều.

Ông lão càu nhàu, mở cửa. Eragon nhìn thấy cái nhẫn vàng trên ngón tay ông, một viên ngọc sáng ngời, nổi bật một hình chạm kỳ lạ.

Trong nhà tối đen như mực, một mùi chua chua nồng nặc trong không khí. Ông vừa đi lại trong tối vừa nói:

- Những câu hỏi của cháu thì chẳng bao giờ chấm dứt, vào nhà mới nói hết được. Phải châm đèn lên đã. À, đây rồi.

Ông ngồi trong ánh nến chập chờn trước lò sưởi. Từng chồng sách chất trên cái ghế dựa chạm trổ, đặt trước kệ. Mặt ghế và tấm dựa lưng đều bằng da nhồi bông với những hình vẽ hoa hồng. Những cái ghế nhỏ hơn chất đầy những cuộn giấy. Bình mực và bút ngỗng ngang đây bàn viết. Ông bảo Eragon:

- Kiểm chỗ ngồi xuống đi. Nhưng phải thận trọng, toàn đồ quý đó.

Eragon lách qua những tấm da thuộc viết đầy cổ ngữ. Nó rón rén ôm những cuộn giấy đặt xuống sàn. Vừa ngồi xuống, bụi bốc mịt mù, nó cố nhịn hắt hơi.

Ông lên tiếng:

- Tốt rồi. Không gì thú hơn trò chuyện bên lò sưởi.

Ông lật bỏ áo trùm đầu để lộ mái tóc không chỉ trắng mà ánh lên như băng bạc. Rồi ông treo siêu nước nhỏ trên lửa lò sưởi. Ngồi lại xuống ghế, ông hỏi Eragon:

- Nào, cháu muốn hỏi gì?

- Dạ...cháu thường nghe về những Kỵ Sĩ Rồng và tài năng của họ. Hầu hết mọi người đều mong họ trở lại, nhưng chưa bao giờ cháu nghe kể, họ đã khởi đầu ra sao? Những con rồng từ đâu tới? Và điều gì làm các Kỵ Sĩ khác biệt với những con rồng?

- Quá nhiều vấn đề để kể cho cháu. Nếu ta nói hết lịch sử về họ, thì chúng ta phải ngồi đây tới mùa đông năm sau. Thôi để ta tóm tắt, nói sơ sơ cho cháu nghe. Nhưng trước hết, để ta lấy tẩu thuốc đã.

Eragon kiên nhẫn ngồi chờ ông lão nhồi tẩu thuốc. Nó rất quý ông. Nhiều khi ông lão hay nổi giận, nhưng chưa bao giờ ông tức thì giận với nó. Một lần Eragon hỏi ông từ đâu tới, lão ha hả cười bảo: "Từ một ngôi làng rất giống Carvahall này, chỉ có điều không hoàn

toàn thú vị như ở đây." Nó càng thêm tò mò, hỏi cậu. Nhưng cậu Garrow chỉ có thể cho nó biết, ông lão đã mua căn nhà ở Carvahall gần mười lăm năm trước và sống lặng lẽ tại đó kể từ ngày ấy.

Ông Brom châm tẩu thuốc bằng hộp mồi lửa. Bập vài hơi, rồi nói:

- Bây giờ chúng ta sẽ không phải ngừng câu chuyện nữa, chỉ trừ khi nhắm nháp ngụm trà. Nào, về các Kỵ Sĩ, hay Shur'tugal, như những thần tiên gọi họ. Bắt đầu kể từ đâu bây giờ? Họ đã sống từ vô vàn năm trước và đã chỉ huy hai lần đất đai của triều đình. Biết bao chuyện kể về họ, đa phần là những chuyện phi lý. Nếu cháu tin vào tất cả những chuyện đó, cháu sẽ tưởng họ có quyền lực của những vị thần linh. Các nhà thông thái đã bỏ ra cả đời để phân biệt những chuyện hoang đường và sự thật, nhưng dường như chưa vị nào thành công. Tuy nhiên đó không phải chuyện không làm được, nếu ta chỉ hạn chế tìm hiểu trong ba lĩnh vực. Các Kỵ Sĩ khởi đầu ra sao, tại sao họ được tôn trọng đến như vậy, và rờng đến từ đâu. Ta sẽ bắt đầu nói về đề tài cuối cùng này trước.

Eragon ngồi im, lắng nghe giọng kể êm như ru của ông già.

- Rờng có mặt đồng thời với vùng đất Alagaesia được tạo ra. Nếu chúng có hồi kết thúc, thì chính là khi thế giới này không còn nữa, vì chúng có khả năng chịu đựng như trái đất này. Rờng, người lùn, và một vài sinh vật khác là những cư dân thật sự tại nơi này. Chúng sống tại đây trước muôn loài. Mạnh mẽ và kiêu hãnh từ cội nguồn đầy vinh quang của chúng. Thế giới của chúng không hề thay đổi, cho tới khi những thần tiên đầu tiên vượt đại dương tới đây, trên những con thuyền bằng bạc.

- Những thần tiên từ đâu tới, và tại sao họ lại bị gọi là chuyện hoang đường. Họ có thật sự tồn tại không?

- Cháu có muốn những câu hỏi của cháu được trả lời không?

- Cháu xin lỗi.

Lão Brom trầm ngâm nhìn ngọn lửa liếm đáy siêu, chậm rãi tiếp:

- Nếu cháu biết rằng, thần tiên được cho là chuyện hoang đường là vì, họ thanh nhã, điềm lệ hơn tất cả các loài khác. Họ tới từ một nơi mà họ gọi là Alalea, chẳng ai hiểu nghĩa là gì và nơi đó ở đâu. Khi đó thần tiên rất hãnh diện về dòng giống và phép thuật cao cường của họ. Lúc đầu họ coi loài rờng chỉ là thú vật. Với niềm tin đó mới nảy sinh một lần lẩn chết người. Một chàng trẻ tuổi của họ đã đi săn và giết chết một con rờng, như giết một con nai vậy. Loài rờng nổi giận, phục kích và giết hại thần tiên. Bất hạnh là chuyện đổ máu không ngừng lại ở đó. Rờng tập hợp lại và tấn công toàn thể xứ của thần tiên. Khiếp đảm trước sự hiểu lầm như khủng khiếp này, thần tiên cố gắng chấm dứt chuyện oán thù, nhưng không có cách nào liên hệ được với loài rờng. Do đó, những rắc rối nghiêm trọng tiếp tục xảy ra, dẫn đến một cuộc chiến tranh đẫm máu kéo dài, mà sau đó cả hai phe đều ân hận. Lúc đầu, thần tiên chiến đấu chỉ để tự vệ, vì họ phải miễn cưỡng leo thang cuộc chiến, nhưng rồi sự tàn bạo của rờng đẩy họ đến chỗ bắt buộc phải tấn công để sống còn. Chuyện này kéo dài suốt năm năm, và còn kéo dài không biết tới bao giờ, nếu không có một vị tiên tên là Eragon nhặt được một trứng rờng....

Eragon chớp mắt đầy kinh ngạc. Ông lão bảo:

- A, ta thấy là cháu không rõ nguồn gốc tên của cháu rồi.

- Dạ, không.

Siêu nước sôi sùng sục. Eragon chẳng hiểu sao tên nó lại được đặt theo tên một thần tiên. Brom xách siêu nước rót vào hai tách. Đưa cho Eragon tách nước trà, ông nói:

- Món này làm cháu thấy chuyện càng thêm phần hấp dẫn. Cánh trà này không cần ngâm lâu trong nước uống đi, để lâu chất lắm.

Eragon vừa nhấp một ngụm, lưỡi nó nóng rát như bị phỏng. Ông lão bỏ tách trà xuống, tiếp tục hút tẩu thuốc:

- Chẳng ai hiểu vì sao quả trứng bị bỏ quên tại đó. Người thì bảo, cha mẹ của trứng bị giết trong cuộc chiến, kẻ lại tin rằng quả trứng bỏ đó có mục đích. Dù sao, Eragon đã nhận ra sự ích lợi chăm nuôi một con rồng thân thiện. Ông ta bí mật nuôi nó và theo tục lệ xưa, ông đặt tên nó là Bid'Daum. Khi Bid'Daum trưởng thành, họ cùng du hành với những rồng khác và thuyết phục chúng sống hòa bình với những thần tiên. Những hiệp ước được thành lập giữa hai loài. Để bảo đảm chiến tranh không bao giờ xảy ra nữa, họ quyết định cấp thiết thành lập đoàn Kỵ Sĩ Rồng. Lúc đầu, các Kỵ Sĩ chỉ là phương tiện liên lạc giữa rồng và thần tiên. Càng về sau, họ càng chứng tỏ giá trị và họ được trao nhiều quyền lực hơn. Dần dần họ chiếm đảo Vroengard làm quê hương và xây dựng một thành phố, Doru' Areaba, tại đó. Trước khi Galbatorix lật đổ họ, các Kỵ Sĩ nắm giữ nhiều quyền lực hơn hầu hết các vua chúa tại Alagaesia. Vậy là ta đã trả lời hai câu hỏi của cháu rồi đó.

- Dạ, nhưng Eragon nghĩa là gì?

- Ta không biết. Tên đó quá cổ xưa rồi. Ta ngờ là chẳng ai còn biết, trừ những thần tiên. Nhưng cháu phải cực kỳ tốt phước mới có cơ may gặp được một người của họ. Dù sao tên cháu rất hay, cháu nên hãnh diện vì cái tên đó. Không phải ai cũng được vinh dự này đâu.

Eragon tạm quên thắc mắc vì sao tên nó lại được đặt theo tên Kỵ Sĩ Rồng đầu tiên, vì nó muốn hỏi thêm một điều còn thiếu trong những lời kể của ông già.

- Cháu không hiểu, chúng ta ở đâu, khi những Kỵ Sĩ được tạo ra?

- Chúng ta?

- Ông biết mà, ý cháu là...nói chung về con người.

- Chúng ta không sinh ra trên đất này trước thần tiên. Ba thế kỷ sau khi có Kỵ Sĩ, tổ tiên chúng ta mới tới đây.

- Không thể như thế được. Từ xưa tới giờ, chúng ta vẫn sống tại thung lũng Palancar này mà.

- Chỉ vài thế hệ thôi, trước đó thì không đúng. Kể cả cháu nữa, Eragon. Dù cháu coi mình là một phần tử trong gia đình Garrow, điều đó cũng có phần đúng, nhưng tổ tiên cháu không phải dân của đất này. Hỏi mọi người quanh đây coi, cháu sẽ thấy, họ cũng không phải là dân ở đây từ xa xưa đâu.

Eragon nhắm ngụm trà vẫn còn nóng bỏng. Nó nhủ thầm, đây là quê hương mình, mà lại không liên quan gì tới người mà mình gọi bằng cha? Nó lại hỏi tiếp:

- Sau khi những Kỵ Sĩ bị tiêu diệt, chuyện gì đã xảy ra cho những người lùn?

- Không ai thật sự biết rõ điều này. Sau mấy trận chiến, khi thấy Galbatorix nắm chắc phần thắng, họ bịt kín lối vào những địa đạo và biến vào lòng đất. Theo ta biết, cho đến bây giờ, không một ai nhìn thấy họ.

- Còn những con rồng? Chắc chúng không bị giết chết hết chứ?
- Cho đến ngày nay, đó vẫn là bí mật lớn nhất tại Alagaesia: Bao nhiêu rồng thoát khỏi sự tàn sát của Galbatorix? Hẳn chỉ để lại kẻ nào sẵn lòng phục vụ hắn. Nhưng chỉ những con rồng rồ dại của những gã phản đồ mới trợ lực cho máu điên loạn của hắn. Nếu còn con rồng nào sống sót, chúng cũng đã tự ẩn mình, để thoát khỏi bàn tay của triều đình.

Vậy thì con rồng của mình từ đâu ra? Eragon tự hỏi.

- Khi thần tiên tới Alagaesia, tụi quái Urgals đã có mặt ở đây chưa?
- Chưa. Chúng theo thần tiên vượt biển, như lũ ruồi đi săn máu vậy. Chính chúng là nguyên nhân là các Kỵ Sĩ trở nên giá trị trong cuộc chiến bảo vệ hòa bình đây đúng cảm. Rất nhiều điều cần học hỏi trong giai đoạn lịch sử này.
- Dạ, lần trước cháu đã được nghe ông kể chuyện....

Ông lão gầm lên, mắt sáng rực:

- Chuyện à? Nếu đó là chuyện, thì lời đồn về cái chết của ta là sự thực rồi, và bây giờ cháu đang chuyện trò với hồn ma chắc? Đó là lịch sử. Phải tôn trọng quá khứ. Cháu không biết quá khứ có thể ảnh hưởng đến cháu cỡ nào đâu.

Eragon chờ ông dịu xuống mới dám hỏi:

- Rồng lớn cỡ nào, hả ông?
- Lớn hơn một ngôi nhà. Ngay một con rồng nhỏ, xòe cánh đã tới khoảng ba mươi thước rồi. Có những con rồng, trước khi bị triều đình giết, có thể vượt qua những đỉnh núi cao chót vót.

Eragon khiếp đảm nghĩ, mấy năm nữa mình biết giấu con rồng vào đâu? Nó phát bực, nhưng ráng bình tĩnh hỏi:

- Chừng bao lâu chúng mới trưởng thành?
- Sau năm sáu tháng tuổi, chúng mới có thể phun lửa, đó là thời gian chúng có thể kết hôn. Càng nhiều tuổi, rồng phun lửa càng lâu. Có con phun hàng mấy phút.
- Cháu nghe nói, vảy của chúng sáng như ngọc.
- Cháu nghe đúng đó. Chúng có đủ loại màu sắc, đậm nhạt. Người ta bảo chúng quần tụ một bầy, trông như một cầu vồng sống. Nhưng ai nói với cháu điều này?
- Dạ...một thương gia.
- Tên người ấy là gì?

Cặp mày bạc của ông nhú lại, những vết nhăn trên trán hằn sâu.

- Cháu không biết. Ông ta nói chuyện trong quán rượu của chú Morn, nhưng cháu không tìm hiểu ông ta là ai. Ông ta còn nói, một Kỵ Sĩ có thể đọc được ý nghĩ con rồng của mình.

Eragon nói vội, hy vọng gã lái buôn tưởng tượng sẽ làm ông không nghi ngờ nó.

Lim dim ắt, ông già chậm chạp mời thuốc, hít một hơi rồi mới nói:

- Hẳn nói sai rồi. Ta thuộc sử rất rõ, làm gì có chuyện đó. Hẳn còn nói gì nữa không?
- Dạ không. Rồng sống lâu lắm, phải không ông?

- Rất lâu. Sống mãi mãi. Thật ra chúng sống cho đến khi bị giết hay khi Kỵ Sĩ cưới nó qua đời.

Eragon phản đối:

- Làm sao người ta biết được? Nếu nó chết, khi Kỵ Sĩ cưới nó chết, nó chỉ có thể sống được đến sáu bảy chục tuổi là cùng. Ông đã kể rằng, các Kỵ Sĩ sống hàng mấy trăm năm. Điều đó không thể có được.

Nó áy náy, sợ vẫn cứ sống lù lù trong khi bạn bè, gia đình thì chết ráo hết.

Ông già Brom nhếch mép cười tinh quái:

- Điều có thể chỉ là vấn đề chủ quan. Ai có thể nói cháu vượt qua được rặng Spine và vẫn sống? Vậy mà cháu làm được đó thôi. Chỉ là vấn đề trí tuệ. Còn nhỏ mà cháu biết nhiều như vậy, hẳn là cháu phải rất khôn ngoan chứ. Cháu quên rằng rất thần kỳ, gây ảnh hưởng đến tất cả mọi thứ chung quanh một cách thật lạ lùng sao. Các Kỵ Sĩ gần gũi chúng nhất và quá rõ điều này. Ảnh hưởng mạnh nhất từ chúng là, sự kéo dài tuổi thọ. Nhà vua của chúng ta sống lâu đến thế nào, đủ chứng minh điều đó. Nhưng nhiều người lại cho rằng nhà vua trường thọ là do năng lực phép thuật của chính ông ta. Có những đổi thay mà mọi người ít nhận ra: tất cả những Kỵ Sĩ đều có thể lực cường tráng hơn, tinh thần minh mẫn hơn và thị lực chính xác hơn những con người bình thường. Cùng với những điều này, đôi tai họ cũng dần dần nhọn hơn, tuy không bao giờ nổi rõ hẳn như tai thần tiên.

Eragon suýt đưa tay lên sờ vành tai. Con rồng này còn làm thay đổi đời mình bằng những gì khác nữa không? Không chỉ xâm phạm vào trí óc mình, nó còn có thể thay đổi ngoại hình mình nữa sao?

Eragon hỏi:

- Loài rồng có thông minh không ông?

- Cháu không nhớ những gì ông nói sao? Chẳng lẽ các thần tiên thiết lập những thỏa ước hòa bình với một lũ súc sinh ngu dốt? Chúng thông minh như ông cháu mình vậy.

- Nhưng chúng là loài vật.

- Chúng là loài vật như chúng ta. Lý do con người tôn vinh các Kỵ Sĩ mà quên đi loài rồng, vì họ cho rằng rồng chỉ là phương tiện chuyên chở người từ nơi này tới nơi khác thôi. Không đúng vậy. Kỵ Sĩ chỉ có thể tạo nên những chiến công hiển hách là nhờ ở rồng. Biết bao kẻ đã buông gươm khi biết một con thần lằn khổng lồ phun được lửa và vô cùng khôn ngoan thận trọng, sẽ xuất hiện tức thì để ngăn chặn bạo lực hả?

Ông nhả một ngụm khói thuốc thành vòng tròn lơ lửng bay cao. Eragon hỏi:

- Ông đã thấy rồng bao giờ chưa?

- Hừ, những chuyện đó xảy ra trước khi có ta.

Giờ là lúc Eragon tìm cách tìm tên cho con rồng của nó:

- Cháu không thể nào nhớ nổi tên con rồng mà người nhà buôn kia nhắc tới, ông giúp cháu được không?

- Có những cái tên như Jura, Hírado và Fundor, những con rồng đã từng chiến đấu với con rắn biển khổng lồ. Galzra, Briam, Ohen, Gretiem, Beroan, Roslarb....

Ông kể một tràng nhiều tên khác nữa. Cuối cùng ông nói lên một cái tên, thì thầm như hơi thở:

- Và còn có cả Saphira nữa. Cháu đã nghe hẳn nhắc đến tên nào?
- Hình như không. Nhưng trễ rồi, anh Roran chắc đã xong việc bên chú Horst, cháu phải về thôi.
- Sao vậy? Ta định trả lời tất cả những câu hỏi của cháu, cho tới khi Roran tới tìm cháu. Không thắc mắc gì về chiến thuật của rồng và những trận chiến nghệt thờ sao?
- Hôm nay cháu được ông chỉ dạy nhiều rồi.
- Tốt lắm, chào cháu. Đừng quên, nếu nhớ ra tên tay nhà buôn đó, báo cho ta biết.
- Cháu sẽ ráng nhớ. Cảm ơn ông nhiều lắm.

Eragon vừa chậm rãi bước trong ánh nắng xiên xiên của một ngày đông, vừa nghĩ ngợi về những gì mới được nghe.

Một cái tên của uy quyền

Trên đường về, Roran bảo:

- Hôm nay nhà chú Horst có khách đến từ Therinsford.
- Tên ông ta là gì?

Eragon hỏi. Nó bước lẹ, tránh những luống tuyết. Hai má nó lạnh rát. Roran thúc bước đi xuống tuyết, như những đường cày, nói:

- Dempton. Ông ta đặt chú Horst làm mấy chân đế cối xay.
- Ở Therinsford không có lò rèn sao?
- Có, nhưng không khéo. Ông ta bảo tao đến Therinsford làm cho ông. Nếu đồng ý, thì khi nào ông ấy trở về, sẽ cùng đi luôn.

Thợ xay làm việc quanh năm. Mùa đông xay ngũ cốc của khách hàng mang tới, mùa gặt mua ngũ cốc xay thành bột, bán ra. Đó là công việc vừa cực nhọc vừa nguy hiểm. Nhân công thường bị những tảng đá khổng lồ của máy xay nghiền nát cả bàn tay. Eragon hỏi:

- Anh định cho cậu biết không?
- Có chứ.
- Để làm gì? Anh quá biết cậu sẽ nghĩ sao, nếu chúng mình bỏ đi xa mà. Nói gì thì cũng không tránh khỏi um xùm. Quên đi, đừng nói gì hết, để tối nay còn được yên ổn ăn cơm.
- Không nói sao được. Vì tao sẽ đi làm mà.
- Sao?

Eragon ngừng bước. Hai anh em đối diện nhau, hơi thở tỏa khói trong không khí. Eragon nói:

- Em biết tiền bạc khó khăn, nhưng nhà ta vẫn sống được, tại sao anh phải đi.
- Vì tao cần tiền cho riêng tao.
- Để làm gì?
- Anh muốn lấy vợ.
- Katrina? Anh hỏi ý chị ấy chưa?
- Chưa. Nhưng mùa xuân tới, khi anh dựng được căn nhà, anh sẽ nói.

- Việc nhà ề hề mà anh lại bỏ đi. Sao không đợi cấy trồng xong đã?

- Không được. Mùa xuân người ta mới cần tao nhất. Chờ đến khi cày bừa, xuống giống xong thì biết bao giờ đi được. Tao đi lúc chuyển mùa này là hay nhất. Mà và cậu có thể làm mà không cần tới tao. Nếu công việc tốt đẹp, tao sẽ trở về....cùng với vợ.

- Em chỉ còn biết chúc anh may mắn. Nhưng cậu sẽ không để yên đâu.

Hai đứa lặng lẽ đi bên nhau. Eragon lo lắng nghĩ, khó lòng cậu chấp nhận chuyện này. Nhưng khi về tới nhà, Roran không nói gì với cha về kế hoạch làm ăn xa. Eragon biết chắc, trước sau gì anh nó cũng sẽ nói.

Kể từ khi con rồng "nói" với nó, đây là lần đầu tiên Eragon trở lại. Vừa lo ngại vừa đề phòng, nó rón rén tiến lại...Một âm thanh vang trong đầu nó: "Eragon!"

- Mi chỉ biết nói vậy thôi sao?

"Ừa"

Nó trợn mắt bất ngờ. Con rồng biết giỡn sao? Rồi còn gì nữa đây? Nó đập gậy mấy cành khô, vì quyết định ra đi của Roran làm nó vẫn chưa hết bối rối. Một câu hỏi từ con rồng truyền sang tư tưởng Eragon. Nó kể lại chuyện Roran. Cuối cùng nó gào lên:

- Mình không muốn anh ấy đi.

Con rồng nghiêm trang lắng nghe. Eragon dụi mắt bảo nó:

- Em cần một cái tên, rồng ạ. Hôm nay anh đã được nghe nhiều tên rồng hay lắm. Có lẽ em sẽ chọn được một tên em thích.

Nó nhớ lại hàng loạt tên ông già Brom đã nói, rồi hai cái tên nghe rất vui tai và quý phái chợt hiện ra. Nó hỏi:

- Vanilor hay Eridor được không? Cả hai đều là những chàng rồng danh tiếng đó.

"Ừ, Eragon cơ", con rồng ổng ẹo trả lời. Eragon nói ngay:

- Không được. Eragon là tên anh. Được, còn nhiều tên khác nữa đây.

Nhưng nó đề nghị tên nào, con rồng đều "ừ", nó còn tỏ ra tức cười vì hình như còn điều gì đó Eragon không hiểu. Eragon làm lơ, tiếp tục:

- Hay Ingothold, con rồng đã giết....

Nhưng chợt nó nhớ ra, khựng lại:

- Ngốc thật! Anh chọn toàn tên các chàng, em là nàng phải không?

Ả rồng xếp cánh, hãnh diện "Dạ" rất ngoan. Bây giờ Eragon đã hiểu vì sao cô nàng từ chối hàng chục cái tên. Nó nghĩ đến Miremel, không được, vì đó là một chị rồng nâu. Opheila hay Lenora cũng bị loại bỏ. Nó gần như buông tay, thì chợt nhớ một cái tên ông già Brom đã thì thầm như hơi thở. Eragon rất thích tên đó, nhưng liệu cô nàng đồng đẳng này có chịu không. Nó hỏi:

- Em là Saphira nhé?

Cô nàng nhìn Eragon với đôi mắt rất thông minh. Nó hiểu ngay là ả đã hài lòng. Tiếng "dạ" như từ xa xôi vọng lại. Eragon mỉm cười và Saphira bắt đầu ư ử hát.

Chàng thợ xay tương lai

Khi gia đình ăn cơm, mặt trời đã lặn. Bên ngoài gió lồng lộn từng cơn, rung chuyển cả căn nhà. Eragon lom lom nhìn Roran, chờ đợi những lời nói không thể nào tránh được. Cuối cùng Roran lên tiếng:

- Con được mời đến làm tại một nhà máy xay ở Therisnford. Con định nhận lời.

Ông Garrow thúng thình nhai nuốt, đặt cái nĩa xuống, ngả lưng ra sau ghế, khô khan hỏi:

- Vì sao?

Roran cắt nghĩa trong lúc Eragon đi lấy thêm đồ ăn. Khi trở lại, nó nghe cậu phán một câu gọn lỏn:

- Hiểu rồi.

Rồi ông im lặng ngó lên trần. Hai anh em không nhúc nhích, chờ đợi. Sau cùng Garrow chỉ hỏi:

- Bao giờ con đi?

- Sao ạ?

Roran ngạc nhiên hỏi. Ông bố nghiêng về phía nó, mắt long lanh.

- Con tưởng cha ngăn cản con sao? Cha vẫn mong con sớm lấy vợ. Gia đình này đông vui trở lại là điều đáng mừng. Katrina có phước mới lấy được con.

Roran thoáng kinh ngạc, rồi toét miệng cười. Ông bố lại hỏi:

- Vậy chừng nào con đi?

- Chừng nào ông Dempton trở lại lấy hàng thì con đi luôn.

- Như vậy là khoảng...hai tuần.

- Tốt. Mình sẽ đủ thời gian để sửa soạn. Nhà còn lại cha và Eragon mọi chuyện sẽ khác đi. Nhưng công việc trôi chảy, thì con cũng sẽ sớm về thôi. Eragon, cháu đã biết vụ này rồi chứ.

- Dạ, cháu mới biết hôm nay thôi....Anh ấy khủng quá.

Garrow vuốt mặt rồi xô ghế đứng dậy, nói:

- Đó là chuyện tự nhiên trong đời. Rồi đâu vào đấy cả. Thời gian sẽ thu xếp mọi chuyện yên ổn hết. Thôi, dù sao cũng phải rửa chén đĩa đi chứ.

Hai anh em lẳng lặng dọn dẹp.

Những ngày sau đó, là cả một sự thử thách. Eragon cau có như muốn sinh sự. Trừ những câu trả lời cụt ngủn, nó chẳng chuyện trò với ai. Biết bao điều nhờ việc Roran sắp đi xa: cậu Garrow làm cho anh ấy một cái ba lô, trên tường thiếu vắng nhiều thứ, sự trống trải tràn ngập khắp nhà. Cả tuần lễ trước, Eragon cảm thấy sự xa cách giữa nó và Roran. Hai đứa chuyện trò không còn thoải mái như xưa nữa.

Saphira là bùa giải sầu cho Eragon. Nó chuyện trò thoải mái, cởi mở hết nỗi niềm và Saphira hiểu nó hơn tất cả mọi người. Trong tuần lễ trước ngày khởi hành của Roran, cô nàng mọc thêm một cái cựa, và đứng cao hơn cả Eragon. Nó nhận thấy khoảng trống, không có gai, trên cổ vai của Saphira là một chỗ ngồi rất tuyệt. Mỗi buổi chiều, nó thường leo lên ngồi và vừa cắt nghĩa những từ ngữ khác nhau vừa gãi cổ cho cô ả. Saphira hiểu rất nhanh và cũng rất nhiều ý kiến ý cò.

Với Eragon, đây là đoạn đời đầy vui sướng, Saphira là một thực thể phức tạp như một con người. Cá tính nó rất nhạy bén, nhiều khi mâu thuẫn, nhưng nó và Eragon rất hiểu nhau. Hành động và tư tưởng của nó biểu lộ những cá tính mà Eragon không ngờ. Có lần nó bắt được một con phượng hoàng, thay vì ăn thịt, nó đã trả tự do cho con chim và nói: "Không một thợ săn trên bầu trời nào phải chết như một con mồi. Thà chết trên đôi cánh vẫy vùng, hơn là chết vì mũi tên ghim thân mình trên mặt đất."

Eragon đã định khoe Saphira với gia đình, nhưng chuyện ra đi của Roran và những lời can ngăn của chính Saphira, làm trì hoãn ý định đó lại. Nó không muốn ai nhìn thấy. Một phần cũng do tính ích kỷ của Eragon. Vì một khi sự tồn tại của Saphira được tiết lộ, những lời la mắng, kết tội, sợ hãi đều đổ cả lên đầu Eragon. Nó tự nhủ sẽ chờ cho tới khi có những dấu hiệu thuận tiện hơn.

Đêm trước hôm Roran lên đường, Eragon định gặp anh để nói chuyện. Đứng ngoài cửa phòng bỏ ngõ, nó nhìn ngọn đèn dầu trên bàn, rọi ánh sáng chập chờn ấm cúng lên tường, Roran quay lưng lại, đang cuốn tấm chăn ra ngoài áo quần và vật dụng. Anh ta ngừng lại, lấy một vật dưới gối, nắm trong tay. Đó là một viên đá bóng lộn, Eragon tặng từ mấy năm trước, Roran vừa nhét viên đá vào gối đỡ, bỗng ngừng tay, rồi đem đặt lên trên kệ. Cổ họng Eragon như nghẹn lại. Nó trở về phòng.

Những kẻ lạ tại Carvahall

Món điểm tâm lạnh ngắt, nhưng trà thì nóng. Bể đóng phía trong cửa sổ tan rã vì bếp lửa buổi sáng, nhỏ giọt xuống sàn gỗ, thành những vũng nước đen ngòm.

Nhìn bố con cậu Garrow ngồi bên bếp lò, Eragon ngẫm nghĩ: chắc phải nhiều tháng nữa mình mới thấy lại được cảnh này.

Roran ngồi trên ghế, cột dây giày. Chiếc ba lô căng phồng, đặt trên sàn, ngay cạnh anh ta. Cậu Garrow rút tay túi quần, đứng giữa hai đứa. Mặc cho con và cháu năn nỉ, ông từ chối đi cùng chúng. Ông chỉ bảo như vậy tốt hơn. Ông hỏi Roran:

- Con có đầy đủ mọi thứ chưa?

- Dạ, đủ rồi.

Ông gật đầu, lấy ra một túi nhỏ đưa cho Roran:

- Cha để dành cái này cho con. Chẳng nhiều nhận gì, nhưng nếu muốn con cũng mua được vài thứ lặt vặt hay một món nữ trang rẻ tiền.

- Cám ơn cha, con sẽ không lãng phí đâu.

- Muốn làm gì thì làm, đó là tiền của con. Cha chẳng còn gì khác để cho con nữa, chỉ còn lời cầu chúc của một người cha. Con có nhận không?

Giọng Roran đầy xúc động:

- Con rất vinh dự được nhận lời chúc phúc của cha.

- Cầu chúc con đi bằng an.

Ông hôn lên trán con trai, rồi quay lại cao giọng nói:

- Đừng nghĩ là cậu quên cháu, Eragon. Đã đến lúc ta có vài lời nói với cả hai đứa, vì các con sắp bước vào đời. Hãy quan tâm tới đời, đời sẽ đãi ngộ các con. Thứ nhất, phải nhớ đừng để ai thống trị tâm hồn hay thể xác các con. Đặc biệt gìn giữ sao cho tư tưởng ta không bị ràng buộc. Một con người tưởng như tự do, tuy nhiên vẫn bị kiểm tỏa như một tên nô lệ. Hãy lắng nghe, nhưng đừng cả tin. Tổ lòng kính trọng với những kẻ uy quyền,

nhưng đừng mù quáng theo họ. Phán đoán hợp lý, chứ đừng chỉ trích. Cư xử đàng hoàng với tất cả mọi người, không phân biệt địa vị, chức quyền, nếu không muốn mua oán chuốc thù. Hãy thận trọng với tiền bạc. Hãy giữ vững niềm tin, người khác sẽ nghe theo ta. Còn...về chuyện yêu thương, đây là lời khuyên duy nhất của ta: hãy chân thành. Đó là dụng cụ mạnh nhất để mở khóa một trái tim và để nhận sự tha thứ. Tất cả những gì ta cần dặn các con chỉ có vậy thôi.

Ông đưa ba lô cho Roran:

- Đã đến lúc con phải đi rồi. Trời gần sáng, chắc Dempton đang đợi.

Roran đeo ba lô lên vai, ôm bố:

- Khi nào có thể, con sẽ về ngay.

- Tốt. Bây giờ đi đi, đừng lo chuyện ở nhà.

Cha con bịn rịn chia tay. Ra tới đường, Roran và Eragon còn quay lại, vẫy tay. Đôi mắt âu lo, người cha cũng đưa bàn tay gầy guộc lên, lặng nhìn theo, một lúc sau mới khép cửa, quay vào. Tiếng gài cửa vọng trong sương sớm, làm Roran dừng chân.

Eragon quay lại nhìn cảnh vật. Mắt nó dừng lại ngôi nhà cô quạnh. Trông mới bé nhỏ, mỏng manh tội nghiệp làm sao! Chỉ còn chút khói nhẹ tỏa ra là bằng chứng ngôi nhà phủ tuyết kia có người đang ở.

Roran buồn rầu nói:

- Đó là tất cả thế giới của chúng ta.

- Một thế giới tốt đẹp.

Roran gật đầu đồng ý với Eragon, rồi xốc lại ba lô tiến về tương lai mới. Ngôi nhà chìm khuất khỏi tầm nhìn, khi hai anh em thả dốc xuống đồi.

Hai anh em tới Carvahall trời còn sớm, nhưng cửa lò rèn đã mở rồi. Không khí trong nhà ấm áp, vui vẻ. Baldor đang chậm rãi làm việc bên cái bể lớn, kế bên lò đá đầy than đỏ rực. Trước lò, một cái đe và một thùng tô-nô niềng đai sắt, chứa đầy nước muối. Hàng cọc đóng trên tường treo đủ thứ: kim, búa, kẹp gấp than đủ kích cỡ và giữa, dùi, khuôn, tiện...chờ mài giũa. Chú Horst và ông Dempton đang đứng bên một cái bàn dài.

Dempton tiến lại với nụ cười dưới hàng ria đỏ:

- Roran, cậu tới là tôi mừng rồi. Với cái máy xay mới này, tôi làm một mình không xuể. Cậu sẵn sàng chưa?

- Rồi. Mình đi sớm chứ?

- Tôi còn vài việc nữa phải làm. Nhưng sẽ đi trong khoảng một giờ nữa thôi. Còn đây là Eragon, phải không? Tôi cũng tính kêu cậu đi làm. Thôi, để sang năm hả?

Eragon cười bối rối, bắt tay Dempton. Ông ta có vẻ thân mật, dễ mến. Nhưng phải chi ông ta đừng bao giờ tới Carvahall, thì đã không có chuyện anh Roran ra đi. Ông ta quay lại cắt nghĩa cho Roran cách điều hành máy xay mới.

Chú Horst chỉ những bó hàng, bảo Dempton:

- Sẵn sàng cả rồi đó. Anh chuyển đi lúc nào cũng được.

Rồi chú ra dấu cho Eragon ra cửa. Nó theo ra, thấy chú đứng khoanh tay ngoài đường, Eragon đưa ngón cái ngoắc về phía lão chủ máy xay, hỏi:

- Chú nghĩ gì về ông ấy?

- Một người tốt. Ông ta sẽ đối xử đàng hoàng với Roran.

Chú phủ bụi sắt trên tạp dề, rồi đặt bầy tay to đùng lên vai Eragon, hỏi:

- Này chàng trai, cháu còn nhớ vụ cãi nhau với lão Sloan chứ?

- Nếu chú hỏi về số tiền cháu trả để mua thịt, cháu làm sao quên được.

- Chú tin cháu. Nhưng không, chú hỏi là để biết cháu còn giữ viên đá đó không?

Tim Eragon đập rộn lên. Vì sao chú ấy muốn biết về viên đá? Hay có người đã nhìn thấy Saphira? Nó cố nén sợ, nói:

- Còn, nhưng sao chú lại hỏi?

- Ngay khi trở về nhà, cháu phải quăng nó đi ngay. Hôm qua có hai người lạ tới đây. Chúng mang gươm, mặc toàn đồ đen. Nhìn chúng, chú rợn cả da. Chiều hôm qua, chúng hỏi mọi người, có ai nhặt được viên đá giống như của cháu không. Hôm nay chúng trở lại để dò hỏi tiếp. Không ai nói gì. Họ sợ bị rắc rối. Nhưng chú biết có vài kẻ sẽ nói ra.

Eragon sợ thót tim. Kẽ bỏ viên đá trong núi Spine, bây giờ đang lần theo dấu vết tìm lại. Hay triều đình đã rõ chuyện về Saphira. Nó không biết điều nào tệ hại hơn. Bây giờ viên đá không còn nữa, chúng không còn có thể tìm ra. Nhưng nếu chúng biết những gì đã xảy ra, thì Saphira sẽ bị lâm nguy. Nó ráng bình tĩnh nói:

- Cám ơn chú đã báo cho cháu. Chú biết hiện nay chúng ở đâu không?

- Chú không báo để cháu đi gặp chúng. Hãy rời khỏi Carvahall, về nhà ngay đi.

- Dạ, nếu chú thấy cháu nên về.....

- Chú thấy cháu phải về. Có thể chú quá lo xa, nhưng nhìn những kẻ lạ này, chú thấy lo lắng. Tốt hơn, cháu nên ở nhà cho tới khi chúng đi khỏi đây. Chẳng biết có ích gì không, nhưng chú sẽ cố ngăn chúng đến gần nhà cháu.

Eragon nhìn ông đầy biết ơn, ước gì nó có thể kể với ông về Saphira. Nhưng nó chỉ nói:

- Cháu đi ngay đây!

Nó vội vào nắm tay Roran chào tạm biệt. Roran ngạc nhiên hỏi:

- Em không ở lại thêm chút nữa được sao?

- Em ở lại làm gì? Cứ loanh quanh cho tới lúc anh đi sao?

- Chắc phải mấy tháng nữa anh em mình mới gặp lại nhau.

- Em đoán không lâu đến vậy đâu. Anh ráng giữ gìn sức khỏe.

Nó ôm Roran, rồi quay đi. Chú Horst vẫn đứng ngoài đường. Để phòng ông dõi theo, Eragon hướng thẳng về hướng ngoại ô Carvahall, nhưng ngay khi khuất khỏi tầm nhìn của Horst, nó tránh vào sau một căn nhà, rồi lén trở vào thành phố.

Qua mỗi con đường, nó lắng nghe từng tiếng động, tiếc trong tay không có cây cung. Lòng vòng khắp Carvahall, cố né tránh mọi người, cho đến khi nó nghe một giọng nói như hơi gió thoảng ra từ ngôi nhà gần đó. Tai rất thính, nhưng Eragon vẫn phải cố lắng nghe.

- Chuyện này xảy ra khi nào?

Giọng nói trơn tru như bôi mỡ, lẫn trong tiếng nói là một tiếng rít lạ lùng làm nó nổi da gà.

- Khoảng ba tháng trước.

Đúng giọng lão Sloan, lão chủ hàng thịt mang máu tà thần, đang ton hót.

Kẻ thứ ba lên tiếng, giọng nhão nhọt, làm nhớ đến hình ảnh một loài bò sát, trơn láng, hôi thối, không ai dám đụng vào:

- Chắc không? Tụi này ghét nhất trò trông gà hóa cuốc. Nếu ấm ớ là...khốn nạn cuộc đời đấy.

Eragon thừa biết chúng sẽ làm gì. Ngoài quân triều đình, ai dám hăm dọa mọi người như vậy?

- Chắc mà. Nó có thứ đó. Nhiều người nhìn thấy, lão sao tôi nói lão được. Cứ hỏi mọi người thì biết.

Giọng lão Sloan run run thì thầm mấy câu mà Eragon không nghe được. Rồi giọng đầu tiên nói như nhạo báng:

- Không cộng tác với chúng là hơn.

Lão Sloan lại thì thầm. Eragon nghe tiếng chân chạy đi. Nó liếc về góc phố. Hai tên cao lớn đứng ngoài đường. Cả hai mặc áo choàng đen, dưới lớp áo nổi cộm hai bao kiếm. Trên ngực áo, nổi rõ một dấu hiệu lạ lùng thêu bằng chỉ bạc. Lưng chúng gù lên như độn một miếng đệm. Mũ trùm đầu che kín mặt, tay đeo găng.

Eragon nhích người, nhìn cho rõ. Một gã gồng mình, gắt gỏng thay đồng bọn. Rồi cả hai quay ngoắt lại. Eragon nghẹt thở, chết sững. Hai mắt nó dán vào hai khuôn mặt giấu kín của kẻ lạ. Nó cố chống lại cơn sợ hãi, kêu thầm: "Chạy đi!" Nhưng chân nó không nhúc nhích được. Hai kẻ lạ khệnh khạng bước tới êm như ru. Eragon biết chúng đã nhìn thấy mặt nó. Chúng đã gần tới góc phố, tay cầm kiếm...

- Eragon.

Nó giật thót người khi nghe gọi. Hai kẻ lạ cũng đứng dừng lại, huýt lên như răn. Ông lão Brom, tay đang vội vàng chống gậy tiến tới Eragon từ bên kia đường. Ông không nhìn thấy hai kẻ lạ, còn khuất nơi góc phố. Nó muốn cảnh giác ông, nhưng lưỡi và tay không thể nào hoạt động. Nghe tiến già Brom gọi Eragon lần nữa, hai kẻ kia ném một cái nhìn về nó, rồi lẫn vào giữa mấy căn nhà.

Eragon rũ xuống đất, run rẩy, trán đổ mồ hôi hột. Ông già mạnh mẽ kéo nó đứng lên:

- Trông cháu như người bệnh. Có gì không?

- Thành linh cháu bị chóng mặt quá. Cháu không biết đã xảy ra chuyện gì.

- Sẽ qua khỏi thôi. Nhưng đáng lẽ cháu phải về nhà rồi thì tốt hơn.

Đúng vậy, mình phải về, về trước khi tụi chúng kịp tới nhà mình. Nó bảo:

- Ông nói đúng. Có lẽ cháu bệnh rồi.

- Vậy thì càng cần phải về. Đường xa thật, nhưng về nhà cháu sẽ khá hơn. Để ta đưa cháu ra đường cái.

Ra tới đường, ông Brom đưa những ngón tay như móng vuốt ra nói:

- Về nhà mau, nấn ná trên đường không tốt đâu.

Nó bắt tay ông, nhưng bàn tay ông già có vật gì đó vướng vào găng tay của nó, rút tuột chiếc găng rơi xuống đất. Ông vừa phàn nàn mình vụng về, vừa xin lỗi nó. Khi Eragon cúi nhặt chiếc găng, những ngón tay rắn chắc của ông nắm cổ tay nó, lật ngửa bàn tay lên. Giữa lòng bàn tay nó hiển hiện một vết ánh bạc. Mắt ông già sáng lên, để Eragon rút tay về, xỏ vào găng.

- Chào ông.

Eragon cố nói, rồi chạy vội đi. Phía sau, nó nghe ông già huýt sao một điệu nhạc vui.

Chuyến bay định mệnh

Trên đường về, đầu óc Eragon rồi bời suy nghĩ. Nó chạy hết sức lực, không kịp ngừng để thở. Ra khỏi đường cái, nó phóng tư tưởng tới Saphira, nhưng cô rồng đang ở quá xa, không liên lạc được. Eragon tự nhủ, sẽ phải nói ra sao với cậu Garrow đây? Không còn chọn lựa nào khác, ngoài việc cho cậu biết hết sự thật về Saphira.

Về tới nhà, tìm đập thành thịch, thở hổn hển, nó thấy cậu Garrow đang đứng gần mấy con ngựa trong chuồng. Eragon bối rối nghĩ, mình có nên nói với cậu lúc này không? Không thấy Saphira làm sao cậu có thể tin? Tốt hơn, mình đi tìm nó trước đã.

Eragon lên ra sau trại, vào rừng. "Saphira", nó thầm kêu lớn.

"Em tới đây." Tiếng trả lời mơ hồ. Nó cảm thấy Saphira đang có điều lo lắng. Rồi tiếng vỗ cánh vang trên không, sau đó Saphira đáp xuống giữa một đám khói, hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Eragon vuốt vai Saphira, nhắm mắt, lấy lại bình tĩnh, rồi tóm tắt những gì đã xảy ra. Nó vừa nói đến những kẻ lạ, con rồng chợt co rúm người lại, đứng dựng lên găm rú. Rồi nó quất đuôi qua đầu Eragon. Eragon vội nhảy lùi lại, hụp đầu xuống, trong lúc đuôi rồng đập chan chát lên đồng tuyết. Saphira gào thét: "Lửa! Kẻ thù! Chết chóc! Sát nhân!"

Eragon dồn hết sức lực vào ý nghĩ: "Chuyện gì không ổn vậy?" Nhưng như có một bức tường thép bít quanh tư tưởng Saphira, nó lại gào lên, xoè móng vuốt cào xé tan nát mặt đất đóng băng.

"Lời thề bị phản bội, người bị giết, trứng vỡ tan tành! Máu đổ khắp nơi. Sát nhân!"

Eragon xông tới, nắm một cái gai trên lưng rồng, leo lên lưng, ôm chặt cổ Saphira khi nó lại đứng dựng lên.

- Đủ rồi, Saphira. Mọi chuyện rồi sẽ ổn cả thôi mà.

Con rồng thu mình, vươn hai cánh, bay lên. Lơ lửng trên khoảng không một lúc, rồi chúi xuống lấy đà, nó bay vút lên bầu trời.

Eragon la lên, mặt đất xa dần, gió quất rào rào đến ngợp thở. Saphira làm ngơ trước sự khiếp đảm của Eragon, nó nghiêng cánh thẳng tiến về dãy núi Spine.

Eragon thoáng thấy trang trại nhà nó và dòng sông Anora phía dưới. Bụng dạ như lộn tùng phèo cả lên, nó ôm chặt cổ Saphira, nhìn lom lom cái vảy ngay trước mặt, ráng không ói mửa, khi con rồng tiếp tục vút mãi lên. Saphira bay với mức thẳng bằng, Eragon mới đủ can đảm nhìn quanh.

Không khí lạnh tới độ sương đọng trên mí mắt nó. Tới vùng núi nhanh đến không ngờ. Từ trên không, những đỉnh núi nhọn hoắt như những mũi dao đang chờ cắt thịt cả người lẫn rồng ra từng mảnh. Bất ngờ Saphira chao đảo, làm Eragon phải nghiêng mình sang bên, nôn thốc tháo. Nó liếm môi, đắng nghét, rồi vùi đầu lên cổ ả rồng.

Eragon năn nỉ: "Chúng ta phải trở về. Những kẻ lạ đang tìm đến trại. Phải báo cho cậu Garrow ngay. Quay lại đi."

Không thấy ả trả lời. Nó ráng tiến sâu vào tư tưởng Saphira, nhưng một rào chắn đầy khiếp đảm và giận dữ bao kín ý nghĩ của con rồng. Nhất quyết phải bắt bằng được nó quay trở lại, Eragon thu hết ý chí, phóng tư tưởng qua lớp giáp tinh thần của Saphira, nhưng không thể được.

Lúc này núi non bao quanh, như những bức tường trắng khổng lồ nứt nẻ bởi những vực đá hoa cương. Giữa hai đỉnh núi, băng đóng xanh ngắt như một dòng sông đông cứng. Dưới chân núi, phơi bày những suối khe, thung lũng chạy dài. Phía dưới, khi bóng Saphira xoè cánh bay qua, Eragon nghe tiếng chim chóc hải hùng kêu thét. Nó cũng thấy cả bầy dê núi hốt hoảng nhảy qua những mỏm đá.

Gió lồng lộng từ những cú vỗ cánh của Saphira làm Eragon chóng mặt và mỗi lần ả xoay trở cổ, nó lại bị chao đảo cả người. Hình như ả không biết mệt là gì. Eragon lo sợ ả cứ tiếp tục bay suốt đêm nay.

Sau cùng, màn đêm xuống, Saphira mới là hạ cánh. Eragon nhận ra một khoảng trống nhỏ trên thung lũng. Con rồng phải bay vòng tròn ốc trên những ngọn cây, vỗ cánh nhẹ đáp xuống mặt đất bằng hai chân sau. Những bắp thịt mạnh mẽ của nó gồng lên khi chạm đất, rồi mới tới hai chân trước rướn lên một bước để giữ thăng bằng. Eragon, không đợi ả kịp xếp cánh, nhảy ngay xuống.

Chạm mặt đất, đầu gối nó khụy xuống, má đập trên tuyết. Giật bắn người vì chân đau rát đến ứa nước mắt, bắp thịt nó run lên vì gò bó quá lâu. Nó nằm bật ngửa, dang rộng chân tay. Rồi ráng nhìn xuống, những đốm dơ lớn, loang lổ trên vải quần nơi bắp vế. Rờ thử, thấy ướt, nó vột lột quần ra, nhăn mặt vì đau đớn. Hai bắp vế da bị lột, vì vảy rồng cọ xát, máu chảy ròng ròng. Kéo quần lên, Eragon bật kêu, khi vải quần chạm phải vết thương. Nó đau đến không thể nào đứng nổi.

Đêm tối mịt mù che phủ chung quanh, bóng núi tối tăm trở nên xa lạ. Mình đang ở trong rừng núi Spine giữa mùa đông, với một con rồng hóa rồng, chân không bước nổi, chẳng một chỗ trú thân. Mai phải trở về, mà bay trên lưng nó thì không chịu nổi nữa. Ôi, ước gì Saphira phun được lửa lúc này.

Eragon thở dài, quay nhìn con rồng đang thu mình nằm bên cạnh. Nó đặt tay lên Saphira, thấy nó run bần bật. Hàng rào tư tưởng của Saphira không còn nữa, nên nỗi sợ của con rồng truyền sang nó. Nó truyền ý nghĩ làm cho Saphira nguôi ngoai và hỏi: "Vì sao những kẻ lạ kia làm em sợ thế?"

"Những kẻ sát nhân"

"Cậu Garrow đang gặp nguy hiểm. Em lại bắt cóc anh đi. Em không đủ khả năng bảo vệ anh sao?"

Ả gầm gừ, nghiến chặt hàm tức giận.

"A, nếu em nghĩ bảo vệ được anh, tại sao phải chạy trốn? Cái chết đến bằng thuốc độc."

"Nhìn coi, Saphira. Trời thì tối, chuyển bay là lột da đùi anh như anh vẫn đánh vảy cá vậy. Em thích lắm sao?"

"Không."

"Vậy thì tại sao em lại gây ra chuyện này?"

Qua mỗi giao cảm, nó biết Saphira ân hận vì sự đau đớn của nó, nhưng không ân hận vì hành động của ả. ả quay đi, tránh trả lời. Trời trở lạnh như nước đá, vết thương cũng bớt đau, nhưng Eragon biết tình trạng của nó không khả quan hơn. Nó đổi phương pháp:

"Anh gần đóng băng rồi, nếu em không tìm cho anh một túp lều, cái hang để sưởi ấm. Hay một ổ lá thông cũng được, nếu không anh chết cóng mất."

Saphira có vẻ nhẹ lòng vì Eragon không cần vạ nữa.

"Khỏi cần. Em sẽ cuốn quanh và che cho anh bằng đôi cánh. Lửa trong thân em sẽ làm anh bớt lạnh ngay."

Saphira dùng đuôi dẹp bằng phẳng một ụ tuyết. Eragon chán ngán nhìn đồng bùn trước mặt bảo:

"Em phải giúp, anh không bước qua nổi đồng bùn này đâu."

Cái đầu lớn hơn cả thân hình Eragon, đặt ngay bên cạnh nó. Nó nhìn thẳng đôi mắt to, màu xanh ngọc, rồi nắm chặt một cái gai trắng như ngà. Saphira nhắc bổng nó lên, nhẹ nhàng đặt trên khoảng đất vừa dọn sạch sẽ. Eragon vẫn đau đến hoa mắt, nhưng ráng chịu đựng.

Đặt Eragon xuống xong, Saphira cuộn mình nằm xuống, xoè cánh phải che kín Eragon như một cái lều. Hơi ấm từ trong bụng nó tỏa ra, ngay lập tức không còn chút lạnh lẽo nào nữa.

Eragon choàng áo khoác, cột hai cánh tay áo quanh cổ. Lúc này nó mới thấy bụng đói cồn cào. Nhưng đói bụng không làm nó bận tâm bằng mối lo nghĩ chính: Nó có kịp về nhà trước những kẻ lạ kia không? Nếu không kịp thì chuyện gì sẽ xảy ra? Dù mình cố nhịn đau để lại cõi rỗng về, sớm nhất thì trưa mới tới. Lúc đó, những kẻ kia đã tới nhà mình từ lâu rồi.

Nó nhắm mắt và cảm thấy một giọt nước mắt lăn trên mặt. Nó thầm hỏi: "Mình đã gây ra cơ sự gì đây?"

Nỗi bất hạnh của người vô tội

Khi Eragon mở mắt vào buổi sáng, nó tưởng trời đã sập. Cả một tấm màn phẳng màu xanh, nghiêng nghiêng mặt đất, phủ trên đầu nó. Chưa tỉnh ngủ hẳn, nó đưa tay sờ thử. Những ngón tay nó chạm phải một lớp màng mỏng. Ngần ra một lúc, nó mới nhận ra vật đó là gì. Nó cúi đầu nhìn cái đuôi có vảy nó đã gối suốt đêm qua. Chậm rãi, Eragon duỗi thẳng hai chân, lớp vảy cứng trên vết thương nứt ra. Không còn đau nhức như hôm qua, nhưng nghĩ đến chuyện phải đi bộ, nó thấy ớn quá. Đấm nhẹ vào sườn Saphira, nó kêu lên:

- Này. Dậy thôi chứ.

Cô rồng trở mình, nâng cao cánh, đón nắng vàng rực rỡ. Tuyết trắng xóa làm Eragon lóa mắt. Saphira, vừa ngáp vừa duỗi người như một con mèo, khoe hàm răng trắng nhợt. Hết lóa mắt, Eragon thử quan sát xem nơi này là đâu. Những ngọn núi sừng sững đổ bóng trên mặt đất. Một đường mòn cắt mặt tuyết, dẫn vào rừng. Từ phía đó vọng ra tiếng róc rách nhẹ nhàng của những dòng suối nhỏ.

Nó khập khiễng tiến tới một thân cây, vịn một cành rỗng bẻ. Tuốt bỏ lá và những cành nhỏ, Eragon lò dò chống gậy đến bên khe nước đóng băng, đập vỡ lớp băng cứng, làm tung toé những giọt nước trong lạnh ngắt. Nghịch ngợm với dòng nước một lúc, Eragon

quay trở lại, và nó chợt nhận ra nơi đây, chính giữa nơi u tịch này, quả trứng rồng đã xuất hiện. Không thể nào làm được, trước mắt nó là thân cây, cháy đen tới tận trong vụ nổ. Tại sao Saphira biết được chỗ này? Chắc ký ức của mình đã cung cấp cho nó đầy đủ thông tin để kiểm tra.

Eragon lắc đầu kinh ngạc. Nó tiến lại Saphira hỏi: "Em đã chịu đưa anh về chưa?"

Nó gật đầu, Eragon nói tiếp: "Dù không muốn em cũng phải làm, vì cả hai chúng ta đều có trách nhiệm với cậu Garrow. Cậu đã sẵn sóc anh, do đó anh mới sẵn sóc được cho em. Em có thể làm ngơ món nợ đó ư? Nếu chúng ta không quay về, những năm sau này, người ta sẽ nói sao? Những kẻ hèn nhát lần trốn, trong khi cậu ruột lâm nguy? Ngay từ bây giờ anh tưởng như đã nghe thấy chuyện rêu rao về một Kỵ Sĩ và con rồng nhát gan của anh ta. Em là rồng, đến Tà Thần gặp em cũng chạy. Nếu phải chiến đấu, hãy hiên ngang chiến đấu. Tại sao em chui rúc trong núi này như một con thỏ khiếp nhược thế?"

Chủ tâm Eragon chọc tức Saphira, và nó đã thành công. Cô ả đưa cái đầu khổng lồ sát mặt Eragon mà gầm gừ. Nhanh nhe ra, mắt trợn trừng, hai lỗ mũi ả phì ra làn khói. Tự tưởng Saphira giận sôi sùng sục truyền sang nó: "Máu trả máu. Tôi sẽ chiến đấu. Số phận đã ràng buộc tôi với anh. Nhưng đừng khích tướng. Vì mang nợ, tôi sẽ bay về cùng anh. Tuy nhiên tôi báo trước, đây là một chuyện điên rồ, ngu ngốc đó."

"Ngốc nghếch gì cũng không còn lựa chọn nào khác nữa. Chúng ta bắt buộc phải về."

Nó xé áo sơ mi làm hai, rồi nhét vào hai ống quần, đệm nơi vết thương. Nó gượng nhẹ leo lên, ôm chặt cổ Saphira, căn dặn: "Lần này ráng bay thấp hơn và nhanh hơn. Thời gian cấp bách lắm rồi."

"Coi chừng té." Saphira bảo, rồi vút lên không, sau đó nó chỉ bay ở độ cao trên những ngọn cây. Eragon mừng vì bụng trống rỗng, chẳng còn gì mà ói mửa.

"Mau lên, mau nữa lên!" Nó thúc dục. Saphira làm thỉnh, xoải cánh. Eragon nhắm nghiền hai mắt. Nó tưởng hai mảnh áo sẽ giữ cho vết thương được yên, nhưng chỉ một lúc sau, máu nhỏ giọt ướt hai bắp vế. Saphira cảm thấy điều đó, nên càng ráng bay nhanh hơn. Mặt đất vùn vụt trôi ngược về phía sau. Nếu có ai từ dưới kia nhìn lên, Eragon nghĩ, cũng chỉ thấy một vệt thoáng qua bầu trời. Mây phủ mịt mù hướng nam, nhưng Eragon có thể nhìn thấy Carvahall nằm về hướng bắc. Saphira lượn thấp xuống cho Eragon tìm kiếm mảnh đất nhà nó.

Vừa nhận ra khu nhà, Eragon hốt hoảng thấy khói lửa ngùn ngụt bốc cao. "Saphira, hạ cánh xuống đó."

Nó khép cánh lao vun vút xuống, rồi nhẹ xoay chiều, tiến thẳng về phía rừng. Eragon gào lên: "Hạ xuống cánh đồng." Chờ cánh mặt đất mấy chục thước, Saphira nặng nề hạ cánh. Eragon lăn đùng xuống, ráng gượng dậy, thở hổn hển.

Ngôi nhà tan nát từng mảnh. Cột kèo, tường mái tung toé khắp nơi. Gỗ vụn ra như bị một người khổng lồ nghiền nát. Bếp lò còn sót lại vài miếng sắt cong queo. Tuyết trắng lẫn lộn với gạch vụn của ống khói. Khói dày đặc bốc lên từ chuồng ngựa chỉ còn là đồng tro tàn. Gia súc không còn một con, không biết bị giết hay đã hoảng loạn bỏ chạy.

- Cậu ơi!

Eragon băng qua đồng đồ nát, lòng kiếm cậu nó. Không chút dấu vết nào của ông. Nó lại lên tiếng gọi. Saphira đi vòng qua ngôi nhà, đến bên nó: "Sự khốn khổ phát sinh tại đây rồi."

"Nếu em không đem anh đi, làm sao chuyện này có thể xảy ra."

"Nếu ở lại đây, anh đã chết rồi."

"Đáng lẽ chúng ta phải báo cậu. Vì lỗi em mà cậu không thoát được."

Eragon gào lên. Nó giận dữ đâm tay vào một cây cột đến toạc da. Nó bước ra khỏi nhà, máu chảy ròng trên những ngón tay. Lần mò dọc con đường mòn dẫn ra lộ lớn, Eragon cúi mình quan sát mặt tuyết. Nhiều dấu vết hiện ra, nhưng mắt nó mờ đi chẳng nhìn rõ gì nữa. Mình bị mù rồi sao, Eragon tự hỏi. Đưa bàn tay run rẩy lên dụi mắt, nó mới biết mình đang khóc.

Saphira mon men lại gần, xoè cánh phủ nó dưới bóng râm, thì thầm an ủi. Eragon ngược nhìn lên con rồng tìm chút hy vọng: "Anh chỉ nhìn thấy hai cặp dấu chân. Chắc chúng không đưa cậu Garrow đi qua ngà này."

Nó chăm chú nhìn những dấu ủng da lở mờ trên tuyết hướng về ngôi nhà, trên những vết mờ đó là những dấu chân đi trở ra, cũng chỉ là hai đôi ủng. Đúng rồi, cậu Garrow còn kẹt trong nhà. Nó chạy vội vào, bảo Saphira: "Anh sẽ đi quanh nhà và trong rừng."

Eragon lục lọi những tàn tích còn lại trong бет, đào xới đồng gỗ vụn. Một tủ chén gần như còn nguyên vẹn làm nó sửng nhìn kinh ngạc, rồi quăng cái tủ sang một bên. Nó vừa kéo lên một tấm ván, chợt nghe sau lưng tiếng thở nặng nề. Eragon quay phắt lại.

Một bàn tay chới với thò ra từ đồng mái nhà đổ. Nó nắm bàn tay đang yếu ớt rờ rẫm, kêu lên:

- Cậu ơi! Cậu nghe được cháu không?

Không tiếng trả lời. Eragon xé những miếng vách gỗ chặn bên trên, không còn biết tay bị cửa từng đường. Một cây đà nặng tới nổi, Eragon ráng sức bình sinh dùng cả vai và tay vẫn không lay chuyển nổi. Nó gọi: "Saphira, giúp anh."

Saphira tiến lại ngay, gõ gãy răng rắc dưới bốn chân nó. Nó ép mình vào cây đà, quặp móng sâu vào đất, gõng mình nâng cây đà lên. Eragon nhào xuống. Cậu Garrow của nó nằm sấp, quần áo tả tơi. Sau khi Eragon kéo ông ra khỏi đồng đổ nát, con rồng buông cây đà đổ sập xuống.

Eragon đưa cậu ra khỏi ngôi nhà tan hoang, đặt ông nằm trên đất. Da mặt ông xám ngoét, khô khốc, như da người chết. Môi hé mở, một vết trầy dài trên gò má. Nhưng tệ hại nhất là gần như toàn thân ông cháy bỏng, phồng lên những bong trắng như phấn, rỉ rả nước trong, bốc lên mùi hôi như trái cây thối ủng. Hơi thở ngắn, nặng nề như từng cơn nấc cục.

Saphira rít lên: "Quân giết người."

"Cậu còn có thể cứu được. Phải đưa cậu tới nhà bà lang Gertrude ở Carvahall, nhưng anh không thể đưa cậu đi nổi."

Saphira đề nghị, treo ông ta dưới thân hình nó, để cùng bay tới Carvahall. Eragon hỏi: "Em chở nổi cả hai người không?"

"Phải ráng chứ sao."

Eragon tìm trong đồng đổ nát được một tấm ván và mấy sợi dây da. Saphira đục bốn lỗ trên bốn góc bằng móng sắt. Eragon luồn dây vào bốn góc rồi buộc thành một mối. Kiểm tra lại các mối buộc, nó lặn Garrow lên tấm ván. Một miếng vải đen rơi ra từ bàn

tay cậu nó. Miếng vải giống như vải áo của hai kẻ lạ. Giận dữ nhét miếng vải vào túi, Eragon leo lên Saphira, thân thể đau nhức đến phải nhắm mắt cố chịu đựng.

Saphira nhảy dựng lên, hai chân bám chặt mặt đất, hai cánh chấp chới, gân cốt nổi cuộn cuộn, một giây kéo dài đau đớn nó vẫn không cất được thân mình, rồi nó nhào về trước, ráng sức bay lên. Vượt trên khu rừng, Eragon nói: "Theo đường cái. Anh sẽ cho em biết chỗ nào đủ đất hạ cánh."

"Bay trên đường, em sẽ bị phát hiện ngay."

"Điều đó không thành vấn đề nữa."

Saphira không bàn cãi gì thêm, nhắm hướng đường cái bay thẳng tới Carvahall. Garrow đang đưa phía dưới chỉ bằng mấy sợi dây mỏng manh.

Chở nặng làm Saphira bay chậm. Chẳng bao lâu, đầu nó cúi xuống, mép sùi bọt. Nó ráng phần đầu nhưng còn cách Carvahall cả dặm, nó đành phải hạ cánh xuống đường.

Hai chân sau của nó làm tuyết tung bay mịt mù. Eragon ngã nghiêng mình xuống đất nhưng vẫn cố đứng dậy, tháo sợi dây khỏi chân Saphira. Thấy nó thở như đứt hơi, Eragon bảo: "Tìm nơi an toàn nghỉ ngơi đi. Chưa biết anh sẽ đi bao lâu. Em ráng thận trọng."

"Em sẽ đợi."

Eragon nghiêng rặng kéo cậu Garrow lê trên đường. Mấy bước đầu tiên, sự đau đớn như nổ tung trong thân thể, nó cảm thấy một nỗi thống khổ tràn trề. Ngửa mặt nhìn trời, Eragon gào lên: "Tôi không làm được đâu." Rồi nó nhìn xuống hai chân đang cố đứng cho vững vàng. Đây là cuộc chiến với chính bản thân, Eragon quyết không thua thân xác bướng bỉnh của nó. Mỗi phút trôi qua, mỗi đoạn đường như dài dằng dặc. Trong cơn khốn khổ, nó tự hỏi Carvahall còn không, hay cũng đã bị những kẻ lạ kia thiêu đốt hết rồi. Một lúc sau, nghe mơ hồ như có tiếng gọi, nó ngược lên nhìn.

Ông già Brom đang chạy về phía nó, mắt mở lớn, tóc rối bù và một bên đầu bê bết máu khô. Ông đưa tay rồi rít vẩy, rồi mới quăng gậy, nắm vai Eragon, nói oang oang những câu gì đó. Thành linh, mặt đất như dâng lên sát mặt nó. Eragon thấy trong miệng có vị máu, rồi ngất đi.

Nỗi u mê của đời người

Trời tối thui khi Eragon ngồi bật dậy, thở hỗn hển. Căn phòng lạnh buốt. Vai và hai cánh tay nó nổi da gà. Mấy tiếng nữa mới rạng đông, chung quanh yên lặng như tờ.

Tim nó đập liên hồi, như báo trước một điều khủng khiếp. Dường như có một tấm khăn liệm bao trùm khắp thế gian, mà góc tối tăm nhất chính là căn phòng này. Nó lặng lẽ ra khỏi giường, mặc quần áo. Với cảm giác lo âu, nó đi dọc hành lang, rồi hốt hoảng thấy mọi người tập trung trong phòng cậu nó.

Cậu Garrow nằm yên lặng trên giường. Trong bộ quần áo sạch sẽ, tóc chải ngay ngắn, mặt bình thản, trông cậu nó như đang say ngủ, nếu không có sợi giây chuyền bạc quanh cổ và chùm dược thảo khô trên ngực. Đó là những món quà tặng sau cùng của người sống dành cho người chết.

Katrina đứng bên giường, mặt nhợt nhạt. Nó nghe cô thì thầm:

- Tôi đã hy vọng một ngày được gọi ông bằng cha.

Gọi bằng cha? Chính nó cũng chưa một lần được gọi ông tiếng đó. Nó cảm thấy không còn chút sinh khí, tất cả đều hư ảo, chẳng có gì là thật, ngoại trừ khuôn mặt cậu Garrow của nó. Nó đứng chết lặng, hai vai run lên, má đầm đìa nước mắt mà khóc không thành tiếng. Nó đã mất tất cả, mẹ, vợ dâu, bây giờ tới cậu. Đau khổ đè nặng lên người, làm nó lao đảo, đứng không vững. Ai đó đã đưa nó trở về phòng, thì thầm an ủi nó.

Nó lặn xuống giường, nức nở khóc. Cảm thấy Saphira tìm cách liên lạc, nó làm ngơ, chìm mình trong đau khổ. Nó không thể nào chấp nhận chuyện cậu Garrow đã ra đi. Nếu chấp nhận, nó còn biết tin vào điều gì trên cõi đời này? Chỉ còn một thế giới thờ ơ, tàn nhẫn, với cuộc sống leo lét như ngọn đèn trước gió. Phẫn nộ, khiếp đảm, nó ngửa khuôn mặt ướt đầm nước mắt lên trời, gào lớn:

- Sao Trời nỡ làm như thế? Cậu Garrow đâu đáng bị như vậy chứ.

Từ trời không có tiếng trả lời, chỉ có tiếng chân người chạy vào phòng nó.

Rồi có đôi bàn tay an ủi, vỗ về. Nó nhận ra bà Gertrude đang ngồi kế bên. Nó nghẹn ngào khóc trong vòng tay của bà, cho tới khi mệt lả, ngủ thiếp đi.

Thanh gươm kỵ sĩ

Eragon thức giấc, lòng tràn ngập khổ đau. Mắt nhắm, mà nước mắt vẫn ứa ra. Nó cố tìm kiếm một tư tưởng hay một niềm hy vọng để đầu óc tỉnh táo hơn. Nó thầm than thở: "Như thế này làm sao tôi sống nổi."

"Vậy thì đừng sống nữa."

Lời nói của Saphira vang vang trong đầu nó.

"Sao? Cậu Garrow vĩnh viễn ra đi. Tình thương, gia đình, tất cả không còn gì hết. Trên đời này còn gì đáng giá dành cho chúng ta nữa đâu."

"Cái đáng giá nằm trong hành động. Sự đáng giá không còn nữa là khi anh đầu hàng trước ý chí phải xoay trở và thử thách với đời. Nhưng anh vẫn có quyền chọn lựa, hãy chọn một hành động và hiến mình cho nó. Chỉ có hành động mới cho anh mục đích sống và niềm hy vọng mới."

"Nhưng anh có thể làm được gì?"

"Con tim anh là người dẫn đường chân thật nhất. Sự khát khao vô cùng của trái tim mới giúp được anh."

Rồi nó im lặng để Eragon ngẫm nghĩ. Thay vì ân hận, Eragon bỗng nổi sùng:

"Em muốn anh phải làm gì? Truy lùng hai kẻ lạ kia sao?"

"Đúng."

Câu trả lời thẳng thắn của Saphira, làm Eragon bối rối. Nó run run hỏi: "Vì sao?"

"Còn nhớ những gì anh đã nói với em ở núi Spine không? Anh đã nhắc nhở em, nhớ bốn phận của loài rồng như thế nào? Và em đã đưa anh trở về, dù bản năng của giống nòi em đã cản ngăn. Vì vậy, tới anh, anh cũng phải tỉnh táo. Mấy ngày qua em đã suy nghĩ rất nhiều, và nhận ra ý nghĩa của rồng và kỵ sĩ là gì. Đó là định mệnh đã dành cho chúng ta những việc khó khăn, hoàn thành những công việc vĩ đại, không quản gian nguy. Đó là trách nhiệm của chúng ta với tương lai."

"Anh cóc cần biết em nói gì. Đó không phải là lý do để đi khỏi đây."

"Vây thì còn những lý do khác nữa. Dấu vết của em đã bị nhìn thấy. Người ta đang báo động về sự có mặt của em. Dần dần em sẽ bị phát hiện. Ngoài ra, nơi này còn gì cho anh đâu. Không nhà cửa, không gia đình, người thân...."

"Nói bậy! Anh Roran chưa chết."

"Nhưng nếu anh ở lại, anh phải cắt nghĩa những gì đã xảy ra. Roran có quyền biết thế nào và vì sao cha anh ta chết. Roran sẽ làm gì khi phát hiện ra em?"

Lý luận của Saphira làm Eragon điên đầu, nhưng nó vẫn không thể nào có ý tưởng xa lìa thung lũng Palancar được. Đây là quê hương của nó. Nhưng việc truy lùng hai kẻ lạ cũng thôi thúc nó. Eragon hỏi:

"Anh có đủ sức để làm việc này không?"

"Anh còn có em."

Eragon cảm thấy khinh bỉ thái độ ngập ngừng, không cả quyết của mình. Saphira có lý. Không còn vấn đề nào khác, ngoài chuyện phục thù. Và con gì làm nó sáng khoái hơn là săn đuổi hai tên lạ mặt kia. Một luồng nội lực mạnh mẽ cuộn cuộn dâng trào, tóm thu cảm xúc của nó, tạo thành một mối cảm giận rần như thanh sắt, khắc hai chữ: phục thù. Đầu nó ơng ơng, khi tuyên bố: "Anh sẽ hành động."

Chấm dứt liên lạc với Saphira, Eragon lặn khỏi giường. Người nó căng như sợi lò xo. Trời còn sớm, nó mới ngủ được chừng vài tiếng. Eragon thầm nhủ: "Không gì nguy hiểm hơn một kẻ không còn gì để mất. Mình phải trở thành kẻ đó."

Mới hôm qua, nó tưởng như khó lòng đứng vững trong đời, nhưng giờ đây nó tự tin, vững vàng với một ý chí rắn rỏi, không thềm quan tâm đến sự đón đau của thân xác nữa.

Vừa định ra khỏi nhà, chợt nghe tiếng hai người rì rầm nói chuyện, Eragon ngừng lại, lắng nghe. Giọng bà Elain dịu dàng:

-...một chỗ ở. Nhà ta có phòng mà.

Giọng ông chồng trầm trầm nho nhỏ, rồi tiếng bà vợ trả lời:

- Phải, tội nghiệp thằng nhỏ.

Lần này Eragon nghe rõ tiếng ông Horst:

- Nhưng tôi vẫn cứ nghĩ ngợi về những gì nó nói. Tôi không tin nó đã nói hết cho chúng ta.

- Ý ông là sao?

- Khi chúng tôi chạy đến đó, đường cái trơn nhẵn vết Eragon kéo cạu nó trên tấm ván. Sau đó chúng tôi gặp một khoảng tuyết bị dẫm đạp, cào bới tung cả lên. Dấu chân của nó và vết tấm ván bị kéo lê trên đất ngừng tại đó. Nhưng ngoài ra, chúng tôi còn thấy những vết chân vĩ đại đến từ hướng nhà Garrow. Rồi còn hai chân bị thương của Eragon? Toạc cả đồng da như thế, chẳng lẽ nó không nhận ra? Tôi không muốn ép nó trả lời ngay, nhưng chắc phải làm vậy thôi.

- Có thể những gì nó thấy làm nó quá sợ, đến nỗi không muốn nhắc lại nữa. Ông thấy thằng nhỏ hoảng loạn ra sao chứ?

- Điều đó cũng không thể cắt nghĩa, vì sao suốt đoạn đường trước khi gần tới đây, không chút dấu vết tấm ván kéo Garrow.

Eragon nhận ra Saphira có lý, đến lúc phải đi khỏi đây rồi. Quá nhiều người thắc mắc với hàng ngàn câu hỏi. Sớm muộn gì, họ cũng sẽ tìm ra câu trả lời.

Nó rón rén bước xuyên qua các phòng, sững người mỗi khi ván sàn kêu cọt két.

Đường phố sạch sẽ, vì giờ này còn ít người thức dậy. Nó đứng lại, suy nghĩ, mình không cần ngựa, vì Saphira là chiến mã của mình rồi. Nhưng phải có bộ yên. Vấn đề lương thực cũng không lo, Saphira có thể săn mồi cho cả hai. Tuy vậy, mình nên kiếm thêm chút đồ ăn để mang theo. Còn những thứ khác, mình sẽ trở về nhà đào bới.

Eragon tới thẳng lò thuộc da của nhà Gedric ngoài ngoại ô Carvahall. Mùi tanh tươi làm nó phát khiếp, nhưng vẫn cố tiến lại cái chòi nằm dựa chân đồi, làm kho chứa những tấm da đã hun khói. Nó cắt ba miếng lớn da bò. Tuy áy náy vì hành động trộm cắp, nhưng Eragon tự biện hộ, một ngày kia nó sẽ thanh toán đầy đủ cho nhà Gedric và chú Horst. Cuốn mấy miếng da lại, nó đem đến một cây phía ngoài làng, dấu cuộn da giữa những cành lá xum xuê, rồi trở lại Carvahall.

Bây giờ phải lo phần lương thực. Eragon định đến quán rượu, nhưng nó thoáng cười, quay hướng. Nếu trộm, thà trộm của lão Sloan hàng thịt. Nó lén vào nhà. Cửa trước đóng chặt mỗi khi lão đi vắng, nhưng cửa hông lại chỉ móc hờ một dây xích nhỏ. Trong căn phòng tối thui, Eragon sờ soạng cho tới khi tay nó chạm từng chồng thịt gói bằng vải. Nó nhồi tối đa thịt vào trong áo sơ mi, rồi chạy thốc trở ra.

Có tiếng phụ nữ gọi tên nó, Eragon chạy thực mạng về một góc phố. Run bắn người, nó thấy chú Horst đi vào một ngõ nhỏ cách chừng vài thước.

Chờ ông vừa đi khuất, nó cầm đầu chạy tiếp, dù chân đau nhói nhói. Rẽ qua một con đường nhỏ, nó núp sau thân cây, nhìn ngược lại, xem có bị theo dõi không. Không thấy ai, Eragon thở phào nhẹ nhõm và trở lại gốc cây đã dấu cuộn da. Nhưng....cuộn da không còn đó nữa.

- Tính đi đâu vậy?

Eragon quay phắt người lại. Ông già Brom nhìn nó đầy giận dữ, một bên đầu vết thương đã khô máu. Bên hông ông là một thanh kiếm ngắn và cuộn da bò đang nằm trong tay.

Eragon cau mày bức tức. Sau ông già nãy cứ bám theo nó vậy?

- Trả lại cháu cuộn da.

- Để cháu lại bỏ chạy khỏi đây, trong khi Garrow chưa được chôn cất sao?

- Đó không phải việc của ông. Sao ông cứ theo dõi cháu vậy?

- Ta không theo dõi, mà ta chờ ở đây. Nào, cho ta biết, cháu định đi đâu?

- Không đi đâu hết.

Nó nhào lại giật cuộn da. Ông không cố giữ lại, chỉ bảo:

- Ta hy vọng cháu có đủ đồ ăn cho con rồng của cháu rồi.

Eragon lạnh người:

- Ông nói gì vậy?

- Đừng giả nai với ta. Ta biết vì sao trên bàn tay cháu có dấu gedwey ignasia, nghĩa là bàn tay phát sáng đó. Cháu đã phạm tay vào con rồng mới mở. Ta cũng biết vì sao cháu đã đến tìm ta để hỏi han đủ thứ chuyện. Và ta biết, một lần nữa Kỵ Sĩ lại tồn tại.

Vậy là không còn có thể giấu diếm được nữa. Mình phải mau chuẩn khỏi đây. Nhưng hai chân khắp khiêng này làm sao chạy thoát tay ông ta. Nó thầm gọi: "Saphira!"

Sau mấy giây dài dằng dặc mới có tiếng trả lời. Nó chuyển tiếp ý nghĩ đến con rồng: "Bể hết rồi. Anh cần em gấp." Rồi nó truyền hình ảnh nơi đang đứng cho Saphira.

Để hoãn binh, nó hỏi ông già:

- Làm sao ông khám phá ra chuyện này?
- Bằng chứng, dấu vết khắp nơi, ta chỉ cần lưu tâm theo dõi. Bất kỳ ai hiểu biết, đều có thể khám phá ra như ta. Con rồng của cháu sao rồi?
- Dạ...khoẻ. Chúng cháu không ở nhà, khi những kẻ kia tới.
- Còn vết thương đùi? Cháu đã bay, phải không?

Tại sao ông ta biết hết vậy? Nếu ông ta được những kẻ lạ kia gài đặt thì sao? Có thể chúng muốn ông tìm hiểu nơi nó tới, để phục kích? Còn Saphira đi đâu mà vẫn không thấy tăm hơi? Nó phóng tư tưởng đi tìm, và thấy Saphira đang bay vòng vòng tuốt trên không. "Tới lệ lên."

"Không, em xem một lúc nữa đã."

"Cái gì?"

"Một vụ tàn sát ở Doru Areaba."

"Hà?"

Ông già Brom đứng dựa gốc cây, thoáng mỉm cười:

- Ta đã nói chuyện với nó, và nó đồng ý ở trên không, cho tới khi chúng ta giải quyết hết những bất đồng. Cháu thấy đó, không còn cách khác, là phải trả lời những câu hỏi của ta thôi. Nào, nói đi, cháu định đi đâu?

Eragon kinh ngạc. Làm sao ông già nói chuyện được với Saphira? Đầu óc nó rối tung, nhưng cũng phải nói với ông ta vài điều mới yên được.

- Cháu đi tìm nơi an toàn để ở cho đến khi vết thương lành.
- Rồi sau đó?

Đầu nó lùng bùng, không thể nghĩ cho mình bạch một điều gì. Nó chỉ mong được nói tất cả với ai đó về những gì đã xảy ra trong mấy tháng vừa qua. Nó cảm thấy bị dày vò, vì những bí mật của nó là nguyên nhân cái chết của cậu Garrow. Eragon run run nói:

- Cháu sẽ truy lùng những kẻ lạ kia, và giết chúng.
- Nhiệm vụ dũng cảm của một chàng trai còn quá trẻ.

Ông nói tỉnh bơ, cứ như Eragon mới đưa ra đề nghị một việc làm minh bạch và thích hợp với nó nhất vậy. Rồi ông thủng thẳng tiếp:

- Chắc chắn đó là một việc làm thích hợp với cháu và đáng để cháu hy sinh công sức. Vậy mà ta đã tưởng uổng công giúp cháu.

Ông lấy từ trong bụi ra một cái bao lớn, bảo:

- Tuy nhiên ta sẽ không ngồi một chỗ, trong khi chàng trai tha hồ bay nhảy với một con rồng đâu đó.

Ông ta giúp mình thật hay gài bẫy đây? Eragon đã từng phát khiếp vì hành động của những kẻ thù bí mật rồi. Nhưng ông già Brom đã thuyết phục và chuyện trò được với Saphira. Nó không ngại thì sao ta phải ngại. Nó tạm dẹp bỏ nghi ngờ, nói:

- Cháu không cần giúp đỡ. Nhưng...ông có thể đi cùng.

Ông như lắng nghe một lúc, rồi bảo Eragon:

- Cháu có thể liên lạc với con rồng rồi đó.

"Saphira hả?"

"Dạ."

"Em gặp chúng ta ở nhà mình, được chứ?"

"Được. Vậy là anh đã đồng ý với ông ta rồi hả?"

"Chắc vậy."

Saphira cất liên lạc, xoải cánh bay đi. Eragon quanh nhìn lại Carvahall, thấy mọi người chạy từ nhà này sang nhà khác. Nó bảo:

- Cháu đoán là họ đang tìm cháu.

- Chắc vậy. Chúng ta đi chứ?

- Cháu muốn để lại tin nhắn cho anh Roran. Thật không phải, nếu bỏ đi mà không cho anh ấy biết vì sao.

- Ta đã để lại một lá thư nhờ bà Gertrude trao lại cho Roran. Bảo cho nó biết phải cảnh giác với một số nguy hiểm. Cháu yên tâm rồi chứ?

Eragon gật đầu. Nó lấy da gói thịt, rồi cùng ông Brom lên đường. Cả hai cố tránh khỏi tầm nhìn của dân làng, rồi rảo bước càng mau khỏi vùng Carvahall càng tốt.

Vừa đi Eragon vừa suy tính, về tới nhà, mình sẽ quyết định không cùng đi xa hơn với ông ta nữa, cho đến khi mình tìm hiểu ra mấy điều cần thiết. Hy vọng ông ta sẽ kể nhiều hơn về những Kỵ Sĩ và cho mình biết, mình đang chiến đấu với kẻ nào đây.

Khi cảnh điêu tàn của trang trại hiện ra trước mắt, ông già Brom cau mày tức giận. Còn Eragon kinh ngạc thấy thiên nhiên đã mau chóng khai phá nhà nó. Từng đồng tuyết và bụi đất đã che phủ, xóa hết những dấu vết của cuộc tấn công tàn bạo. Chuồng ngựa chỉ còn là một đồng tro tàn.

Ông Brom ngẩng đầu khi nghe tiếng vỗ cánh của Saphira. Từ phía sau, cô ả biểu diễn, bay gần như sát đầu, gió ào ạt thốc tới làm hai người lão đảo. Những chiếc váy rồng lông lánh, khi cô nàng lượn vòng, duyên dáng hạ cánh trên mặt đất.

Ông già tiến lên, vừa uy nghi vừa mừng rỡ. Mắt ngài sáng, nước mắt lăn trên má, trôi xuống chòm râu bạc. Ông đứng im, thở nặng nề và Eragon nghe ông nho nhỏ thì thầm:

- Thế là...điều đó lại bắt đầu. Nhưng sẽ chấm dứt ra sao, tại nơi nào đây? Mắt ta bị che phủ rồi, không thể phân biệt đây là kịch hay hài kịch, vì cả hai, yếu tố đều có tại nơi này...Dù sao, có lẽ địa vị ta không bị đổi thay và ta...

Nhưng những lời nói sau cùng nhỏ dần, khi Saphira kiêu hãnh tiến tới. Eragon làm như không nghe ông nói gì, bước lại đón Saphira. Nó xoa tay lên cổ con rồng. Ý nghĩ của Saphira mạnh mẽ truyền sang nó.

"Ngoài anh và cậu Garrow, em chưa hề nhìn thấy một con người nào khác. Vậy mà bây giờ cậu lại bị thương quá nặng."

"Em thấy mọi người qua mắt anh rồi mà."

"Nhưng đâu có giống như được nhìn người thật."

Saphira lại gần thêm, nghiêng cái đầu to đùng, để có thể ngắm ông già Brom bằng một con mắt xanh màu ngọc. Cô nàng nhìn ông lão trừng trừng, bình phẩm: "Một sinh vật kỳ cục quá!"

Đứng im một lúc, rồi ông đưa tay ra. Saphira từ từ cúi đầu, cho ông vuốt trán nó. Nhưng nó bỗng khịt một cái, nhảy thót về sau lưng Eragon. Ông Brom hỏi nhỏ:

- Nó tên gì?

- Saphira.

Một vẻ kỳ lạ thoáng qua mặt ông. Ông ấn cây gậy xuống đất, mạnh tới nỗi những đốt tay ông trắng nhợt. Eragon vội nói:

- Trong tất cả những tên ông nói với cháu, nó chỉ thích duy nhất một tên. Cháu nghĩ cũng thích hợp.

- Thích hợp!

Giọng ông có điều gì đó, Eragon không cắt nghĩa được. Bối rối, kinh ngạc, sợ hãi hay ganh tỵ? Có thể là không có điều nào như thế, hoặc là tất cả.

Ông già cao giọng nói:

- Chào Saphira. Ta rất hân hạnh biết mi.

Ông vặn vẹo hai tay, cúi đầu làm một cử chỉ chào hỏi thật lạ lùng.

Saphira nhỏ nhẹ: "Em thích ông lão này."

Eragon nói ngay: "Tất nhiên. Ai chẳng ưa được phình phờ."

Nó vuốt vai Saphira, rồi đi vào ngôi nhà đổ nát. Cô nàng theo sau cùng ông già Brom. Trông ông hoan hỉ hẳn ra.

Eragon leo vào nhà, rồi chui qua một cái cửa, trước kia là phòng của nó. Nó chỉ nhận ra căn phòng dưới những đồng gỗ vụn. Cố tìm nơi từng là những bức tường, nó moi móc ra được cái ba lô. Khung gỗ bị gãy, nhưng còn có thể sửa lại được. Tiếp tục lục lọi, Eragon tìm thấy cả cây cung còn trong bao da. Nó kéo dây cung rất điệu nghệ. Thân cung không bị nứt rạn chỗ nào. Vui mừng, nó tiếp tục tìm giỏ đựng tên. Nhiều mũi tên đã bị gãy. Nó trao cung tên cho ông Brom. Ông bảo:

- Phải có cánh tay mạnh mẽ mới kéo nổi.

Nhặt nhanh khắp nơi được một số đồ dùng cần thiết, Eragon chắt đóng gần ông Brom. Ông hỏi nó:

- Bây giờ làm gì?

- Tìm một nơi ẩn trú.

- Cháu đã nghĩ ra nơi nào chưa?

- Rồi.

Trừ cây cung, Eragon cột tất cả thành một bó, đeo sau lưng, rồi nói với ông Brom đi theo và dặn Saphira bay trên cao, tránh để lại dấu chân.

Điểm đến không xa, nhưng Eragon đi lòng vòng quanh co, như vậy sẽ trì hoãn được bất cứ kẻ nào truy lùng theo dấu vết.

Hơn một tiếng sau, họ tới một nơi kín đáo, che phủ chung quanh bởi những bụi mâm xôi rậm rạp. Khoảng trống vừa đủ cho hai người và một con rồng. Những con sóc đỏ xao xác chuyển cành, chí chóe phản đối những kẻ đến quấy rầy. Già Brom nhìn quanh hỏi:

- Có ai khác biết chỗ này không?

- Không. Nhà cháu mới dọn về đây, cháu đã khám phá ra chỗ này. Phải mất cả tuần cháu mới đào xới qua lọt những bụi cây, và thêm một tuần nữa để dọn dẹp.

Ông lão chống gậy, nghiêng mình nhìn soi mói vào mắt Saphira, làm Eragon lo ngại. Cảm thấy đói, nó đi nổi lửa nấu nướng. Lấy đây một soong tuyết, nó đặt lên bếp lửa, đợi cho nước sôi, bỏ thịt và cho một vốc muối vào soong. Chẳng ngon lành gì, nó nghĩ, nhưng phải ăn cho quen thôi.

Ăn uống xong, khi ông già Brom mời tẩu thuốc, Eragon hỏi:

- Vì sao ông muốn đi theo cháu?

- Ta có bốn phận giữ gìn mạng sống cho cháu.

- Nghĩa là sao ạ?

- Nói rõ hơn, ta là một người kể chuyện và ta nhận ra cháu sẽ tạo ra một cốt truyện hay. Kể từ hơn một trăm năm nay, cháu là Kỵ Sĩ đầu tiên tồn tại ngoài tầm kiểm soát của nhà vua Galbatorix. Chuyện gì sẽ xảy ra? Cháu sẽ chết như một kẻ hy sinh cho lý tưởng? Cháu sẽ gia nhập cùng nhóm Varden? Hay cháu sẽ giết chết nhà vua? Vấn đề nào cũng đáng say mê theo dõi. Vì vậy ta tìm đủ mọi cách để được chứng kiến từng diễn biến.

Eragon thắt cả bụng. Chẳng bao giờ nó nghĩ mình có thể làm những công việc nhiều khô, vĩ đại đó. Nhất là làm kẻ chết cho lý tưởng. Nó tự nhủ, mình chỉ muốn trả thù, chứ ham gì mấy chuyện kia. Nó hỏi:

- Nhưng làm sao ông nói chuyện được với Saphira?

- Được, cháu muốn biết thì ta nói, nhưng có thể điều này không làm cháu thích đâu.

Ông đứng dậy, lấy cái túi, kéo ra một bọc vải dài chừng thước tám và có vẻ hơi nặng.

Ông lần lượt tháo từng lớp vải cuốn, như tháo bỏ lớp vải bao bọc xác ướp. Cuối cùng một thanh kiếm lộ ra. Một viên hồng ngọc bằng quả trứng nhỏ gắn trên cái núm nhỏ bằng vàng nơi chuôi cán, toàn thân cán kiếm cuốn dây bạc sáng như cao. Vó kiếm nhẵn bóng màu rượu chát với một dấu hiệu kỳ lạ màu đen. Cùng với thanh kiếm, trong bọc còn có một đai lưng da có móc khóa. Ông già trao thanh kiếm cho Eragon.

Chuôi kiếm vừa vặn trong bàn tay Eragon, như được làm cho riêng nó vậy. Nó từ từ rút kiếm ra khỏi vỏ, êm như ru. Bên ánh lửa, lưỡi kiếm long lanh đỏ rực. Dấu hiệu kỳ lạ màu đen giống như ngoài vỏ, khắc sâu trên mặt thép. Cầm thanh kiếm, Eragon cảm thấy thoải mái, như chỉ là một phần tay nó được nối dài ra, khác hẳn với những nông cụ thô kệch vẫn thường dùng. Một sức mạnh như ngấm ngấm cuộn cuộn tỏa ra từ ruột kiếm. Dụng cụ này tạo ra để giết người, để tung hoành trong những trận chiến kinh thiên động địa, tuy nhiên nó lại mang một vẻ đẹp đến mê hồn.

Ông lão nghiêm trang nói:

- Thanh kiếm này đã từng thuộc về một Kỵ Sĩ. Sau thời kỳ huấn luyện, mỗi Kỵ Sĩ được thần tiên tặng một thanh kiếm. Phương pháp tôi luyện vẫn luôn được giữ bí mật. Những thanh kiếm của họ không bao giờ bị rỉ sét, sắc bén muôn đời. Theo tục lệ, màu sắc của lưỡi kiếm phải tương hợp với màu sắc con rồng của Kỵ Sĩ đó. Tuy nhiên trong trường hợp này, ta nghĩ, chúng ta có thể làm một việc ngoại lệ. Thanh kiếm này tên là Zar'roc. Ta không hiểu nghĩa là gì, có thể là một điều riêng tư của người chủ cũ.

- Nhưng ông lấy thanh kiếm này ở đâu?

Vừa hỏi, nó vừa miễn cưỡng trao kiếm lại ông già. Nhưng ông không đưa tay đón nhận, nói:

- Chuyện ta lấy từ đâu không quan trọng. Ta chỉ cho cháu biết rằng, ta phải vượt qua bao gian nguy, khổ khổ mới có nó. Ta nghĩ cháu có quyền giữ nó hơn ta. Và nhất là cháu cần có nó.

- Món quà tuyệt vời quá. Cháu cảm ơn ông. Còn dấu hiệu này là gì, thưa ông?

- Đó là cách trang trí riêng của mỗi Kỵ Sĩ. Bây giờ cháu phải biết rằng, ai muốn học cách chuyện trò với rồng, đều phải được huấn luyện đằng hoàng. Vì dù họ có nói được với rồng, vẫn chưa là hiểu tất cả về rồng. Ta hiểu biết về rồng và khả năng của chúng hơn tất cả mọi người hiện nay. Nếu dạy hết cho cháu thì phải mất nhiều năm, nhưng ta sẽ tóm tắt lại thôi.

Saphira mon men lại gần Eragon. Rút kiếm khỏi vỏ, nó đưa ra khoe. Cô ả lèm bèm: "Thanh kiếm này đầy sức mạnh," rồi dí mũi vào đầu kiếm. Vừa chạm vào lớp vảy rồng, làn thép chợt loé lên ánh ngũ sắc long lanh như mặt nước lao xao gợn sóng. Khi Saphira nhấc đầu ra khỏi mũi kiếm, thanh kiếm trở lại bình thường. Eragon ngơ ngác tra kiếm vào bao. Ông già nhướn mày lên, nói:

- Đó là điều ta sắp nói cho cháu biết. Rồng không ngừng làm người ta kinh ngạc. Những chuyện xảy ra quanh chúng kỳ bí đến bất ngờ. Ngay cả những Kỵ Sĩ đã từng hoạt động cùng chúng hàng bao thế kỷ, cũng chưa bao giờ biết hết khả năng của chúng. Có người còn nói, chính rồng cũng không biết phát huy đầy đủ sức mạnh của mình. Chúng gần bó với đất nước này, bằng cách vượt qua những trở ngại lớn lao. Điều Saphira vừa làm đủ chứng minh cho quan điểm của ta: còn nhiều điều cháu chưa biết.

Im lặng một lúc, Eragon nói:

- Có lẽ là như vậy, nhưng cháu có thể học dần. Điều quan trọng nhất là cháu cần phải biết về hai kẻ lạ kia ngay bây giờ. Ông có biết gì về chúng không?

- Chúng được gọi là Ra'zac. Không ai biết đó là tên của giống nòi chúng, hay đó chỉ là tên chúng tự đặt ra. Dù sao, nếu chúng có tên riêng, chúng cũng sẽ giữ bí mật. Trước khi Galbatorix cầm quyền, người ta không bao giờ thấy chúng. Chắc trong những chuyến đi xa, hẳn đã thu nạp chúng làm bề tôi. Người ta hầu như không biết hay biết quá ít về chúng. Tuy nhiên, ta có thể nói với cháu: chúng không phải là người. Ta đã thoáng thấy một cái đầu của chúng, với một cái gì đó giống như mỏ chim và đôi mắt lù lù như nằm dormant. Nhưng bằng cách nào chúng sử dụng được tiếng người, còn là một bí mật với ta. Nhưng ta biết chắc một điều, toàn thân chúng là một khối rắn queo, vụn vụn. Đó là lý do, bất kỳ thời tiết nào, chúng cũng khoác áo trùm đầu, phủ kín mình.

- Chúng có bao nhiêu tên?

- Cho đến bây giờ, ta biết có hai tên mà cháu đã gặp. Có thể còn nữa, nhưng ta chưa nghe nói. Có thể chúng là một giống gần tuyệt chủng. Cháu biết không, chúng là những

thợ săn rồng cho nhà vua. Bất cứ khi nào, nghe đồn có rồng ở đâu, Galbatorix sai chúng tới ngay. Chết chóc in dấu trên đường chúng đi qua.

Ông nhả khói thuốc thành những vòng tròn, bông bênh trên bụi cây. Eragon làm lơ, nhưng rồi nó thấy những vòng khói tròn vừa chuyển đổi màu sắc vừa bay liệng trên không. Ông già tinh quái nháy mắt với nó.

Eragon tin chắc chưa ai từng nhìn thấy Saphira, vậy vì đâu nhà vua lại biết. Nó đưa ra câu hỏi, ông lão bảo:

- Cháu nói đúng, dường như không có người nào ở Carvahall báo tin cho nhà vua. Sao cháu không cho ta biết, cháu đã thấy quả trứng tại đâu và cháu đã nuôi Saphira lớn lên như thế nào, điều đó có thể làm sáng tỏ vấn đề phần nào.

Eragon kể lại tất cả mọi chuyện từ khi nó bắt gặp trứng rồng ở núi Spine. Thật tuyệt vời, cuối cùng nó đã thổ lộ bí mật được với một người. Ông chăm chú nghe, thỉnh thoảng mới đặt một câu hỏi. Eragon kể xong, mặt trời cũng sắp lặn. Hai người lặng lẽ ngồi dưới bầu trời chuyển màu hồng. Rồi Eragon lên tiếng:

- Cháu chỉ muốn biết Saphira từ đâu tới, vì nó cũng không biết.

- Cháu làm ta hiểu rõ được vài điều. Ta chắc không ai gần chúng ta đã nhìn thấy Saphira. Tụi Ra'zac phải nhận được tin từ bên ngoài thung lũng này, từ một kẻ nào đó, mà hiện nay, có thể đã chết rồi.

- Đầu ông bị sao vậy? Trông như ông đã va đầu vào đá.

- Không phải, nhưng cháu đoán cũng hay. Ta đang lén vào nơi ở của tụi Ra'zac sau khi trời tối. Chúng bất ngờ chặn lối. Ta đầu sỏ, rượt đuổi chúng. Thế rồi ta sững lại, ngã lăn xuống đất, ngất tới hôm sau mới tỉnh. Thời gian đó đủ để chúng tới nhà cháu. Không còn kịp chặn chúng nữa, nhưng ta quyết lẩn theo, và đó là lúc ta gặp cháu trên đường.

Ông ta nghĩ mình là ai, mà dám một mình ăn thua đủ với tụi Ra'zac? Bị chúng phục kích, mà chỉ sống người. Nó nóng nảy hỏi:

- Khi ông thấy dấu tay chiếu sáng của cháu, cái gedwey ignasia đó, ông không cho cháu biết về tụi Ra'zac, để cháu báo cho cậu Garrow, thay vì đi tìm Saphira?

- Lúc đó ta không biết phải làm gì. Ta tưởng sẽ làm cho những tên Ra'zac lạc hướng cháu, đợi khi chúng bỏ đi, sẽ trở lại căn vặn cháu về Saphira. Nhưng chúng quá khôn, ta ân hận vô cùng vì lằm lổm đó. Do vậy mà cháu đã phải trả giá quá đắt vì lỗi của ta.

Giọng Eragon chột cay đắng hỏi:

- Ông là ai? Vì sao chỉ là ông lão nhà quê kể chuyện mà ông có được gươm của Kỵ Sĩ? Vì sao ông biết cả chuyện về tụi Ra'zac?

- Ta tưởng đã nói rõ là ta sẽ không nói về chuyện này mà.

- Cậu cháu chết vì chuyện này. Chết! Ông nghe rõ chứ? Cháu tin ông đến thế này, là vì Saphira tin ông. Nhưng cháu không tin ông hơn được nữa. Ông không phải là người cháu từng quen biết suốt bao năm ở Carvahall.

Một lúc lâu, ông ta ngẫm lăm khói thuốc uốn éo giữa hai người, những vết nhăn trên trán hằn sâu. Cuối cùng ông nói:

- Chắc cháu không bao giờ ngờ rằng, đa phần cuộc đời ta, ta đã sống ngoài thung lũng Palancar này. Chỉ ở Carvahall, ta mới trong vai trò người kể chuyện. Ta đã sắm nhiều vai, với những con người khác nhau. Quá khứ của ta đầy phức tạp. Một phần vì muốn

trốn khỏi quá khứ đó, mà ta đã tới đây. Vì thế, không, ta không phải là con người cháu đã biết đâu.

- Hà?! Vậy thì ông là ai?

Ông cười dịu dàng:

- Ta là một người đến đây để giúp cháu. Đừng coi thường những lời nói đó. Vì đó là những lời chân thật nhất của ta. Nhưng ta sẽ không trả lời câu hỏi của cháu đâu. Cháu không cần phải biết tiểu sử của ta. Phải, ta có sự hiểu biết của lão già Brom, người kể chuyện, nhưng ta không chỉ là lão. Cháu phải tập sống với sự thật đó, và sự thật là ta sẽ không bao giờ thổ lộ đời ta với bất cứ ai.

Eragon đứng dậy, cau có nói:

- Cháu đi ngủ.

Ông không có vẻ ngạc nhiên, nhưng ánh mắt đầy đau khổ. Trái tấm chăn trên mặt đất, ông nằm xuống cạnh Saphira. Tất cả chìm trong im lặng và lạnh lẽo.

Làm yên rồng

Khi Eragon mở mắt, kỷ niệm về cái chết của cậu Garrow lại dày vò nó. Kéo chăn phủ kính đầu, nó lặng lẽ khóc. Nó chỉ mong được nằm mãi trong chăn, trốn khỏi thế giới bên ngoài. Khóc chán, nó quay lại oán trách ông già Brom, rồi miễn cưỡng ngồi dậy, chùi nước mắt.

Làu bàu chào lại lời chào buổi sáng của ông, Eragon kẹp mấy ngón tay lạnh ngắt dưới nách, tới bên bếp lửa ngồi chờ ông làm đồ ăn sáng.

Nó ăn vội vàng vì sợ đồ ăn hết nóng. Ăn xong, Eragon lấy tuyết rửa bát, rồi đem mấy tấm da thuộc trải trên mặt đất.

- Cháu làm gì vậy?

- Cháu định làm cái yên cho Saphira.

- Rồng thường có hai loại yên. Một là loại yên cứng, uốn cong như yên ngựa. Nhưng loại này phải có dụng cụ và thời gian. Loại thứ hai mỏng và nhẹ, chỉ như một tấm đệm cho người cưỡi, tuy nhiên cũng thoải mái gần như loại yên kia.

- Ông có biết trông nó như thế nào không?

- Hơn thế nữa, ta còn biết làm.

- Ông giúp cháu đi.

- Được. Nhưng phải để ý, sau này mới có thể tự làm.

Sau khi được phép của Saphira, ông đo cổ và ngực nó. Cắt mẫu xong, phần còn lại ông cắt thành những dải dây dài. Những đai da đều có phần phòng xa Saphira lớn hơn trong mấy tháng nữa. Phần chính của yên ráp bằng ba miếng da, chính giữa nhồi đệm. Một gút thắt chắc chắn, vừa khít một gai trên cổ Saphira. Những miếng đai rộng bản được khâu hai bên yên, bao quanh, cột vào nhau dưới bụng. Bàn đạp là những nút thắt buông xuống từ hai bên đai.

Công việc hoàn tất là vừa hết ngày. Ông già đóng yên lên Saphira, thử đi thử lại thật kỹ lưỡng. Khi thật sự hài lòng ông mới tháo yên xuống. Saphira hỏi Eragon: "Anh không bay thử sao?"

"Có lẽ để đến mai. Muộn rồi."

Thật ra, nó không cảm thấy hào hứng, sau những chuyện thảm khốc mới xảy ra.

Bữa ăn tối đơn giản nhưng ngon miệng. Đang ăn, ông hỏi Eragon:

- Mai ta đi chứ?

- Còn lý do gì để ở lại nữa đâu.

- Eragon, ta phải xin lỗi vì những gì đã xảy ra. Gia đình cháu không đáng phải chịu một thảm cảnh đau đớn thế. Nếu có thể làm điều gì để thay đổi lại, ta quyết sẽ làm. Đây là một chuyện kinh khủng đối với tất cả chúng ta.

Eragon im lặng, không nhìn ông. Ông nói tiếp:

- Chúng ta cần có ngựa.

- Có lẽ ông cần, cháu có Saphira rồi.

- Không một con ngựa nào có thể đuổi kịp rồng, mà Saphira còn quá nhỏ, không đủ sức tải nổi hai chúng ta. Ngoài ra, ta và cháu gần nhau thì sẽ an toàn hơn. Cưỡi ngựa vẫn mau hơn đi bộ chứ.

- Nhưng đi dưới đất khó phát hiện ra tội Ra'zac hơn. Trên lưng Saphira, cháu sẽ tìm ra chúng trong vòng hai ngày.

- Phải có ta bên cạnh, cháu mới có cơ may bắt chúng.

- Thôi được, nhưng ông mua ngựa. Cháu không có tiền và không muốn ăn trộm nữa. Xấu lắm.

- Điều đó còn tùy quan điểm của điểm. Trước chuyến đi này, hãy nhớ tội Ra'zac, kẻ thù của cháu, bày tội của nhà vua, tới đâu cũng được bảo vệ. Luật pháp không làm gì được chúng. Trong các thành phố, hàng đoàn người cung cấp tin tức và hỗ trợ phục vụ chúng. Cháu phải nhớ kỹ một điều, với vua Galbatorix, không gì quan trọng hơn là thu phục được cháu hay giết chết cháu. Mặc dù tin về sự tồn tại của cháu có thể chưa tới tai hắn. Cháu càng né tránh tội Ra'zac lâu chừng nào, Galbatorix càng thất vọng. Vì hắn biết mỗi ngày cháu càng mạnh hơn và càng có dịp để cháu gia nhập với kẻ thù của hắn. Cháu phải hết sức thận trọng, nếu không từ kẻ đi săn, cháu sẽ trở thành một con mồi bị săn lại.

Bị chinh phục bởi những lời lẽ cứng rắn của ông, Eragon trầm ngâm với một cảnh khó trong tay. Ông lên tiếng:

- Nói chuyện thế đủ rồi. Lưng ta đã mỏi, để ngày mai bàn tiếp.

Eragon gật đầu, dập tắt lửa.

Thị trấn Therinsford

Buổi sáng, trời xám xịt và gió lạnh như cắt da. Khu rừng chìm trong yên lặng. Sau bữa điểm tâm, Eragon và ông Brom dập tắt lửa, đeo túi lên lưng, sửa soạn lên đường.

Eragon treo cung tên bên ngoài ba lô. Tránh mang xách nặng nề, nó buộc chặt yên và kiếm lên lưng Saphira, nhờ cô ả mang dùm cho đến khi mua được ngựa. Và lại, nó thấy sử dụng một cây gậy còn hiệu quả hơn dùng kiếm.

Sống trong bụi rậm, Eragon cảm thấy an toàn, giờ bước ra ngoài, nó lo ngại từng hành động. Saphira bay vòng vòng trên đầu. Nhìn ngược về ngôi nhà đổ nát, Eragon cương quyết nhủ lòng, mình sẽ trở lại nơi đây. Chuyến đi này sẽ không bao giờ là lần ra đi mãi mãi. Một ngày kia, khi bình yên trở lại, mình sẽ về....

Đứng ưỡn ngực, hướng về phương nam, Eragon đối diện với vùng đất lạ lùng, hoang dã. Vừa cất bước, nó vừa lo lắng nhìn theo Saphira bay vút về dãy núi xa xa. Kể từ lúc này, dù không có bóng dáng ai, chúng không còn được hàng ngày bên nhau, vì Saphira phải tránh xa tầm mắt của khách lữ hành.

Dấu chân tại Ra'zac chỉ còn lờ mờ trên mặt tuyết chưa tan, nhưng Eragon không quan tâm, vì đây là con đường duy nhất để ra khỏi thung lũng này. Tuy nhiên, vừa qua khỏi thung lũng, con đường bỗng chia thành nhiều ngã, khó xác định tại Ra'zac đã rẽ ngã nào.

Hai người lằng lằng rảo bước. Mỗi khi vảy đóng vết thương rạn nứt, chân Eragon lại rỉ rả máu. Để quên sự khó chịu đó, Eragon lên tiếng hỏi:

- Thật ra, chính xác thì rồng có thể làm được những gì? Ông bảo biết các khả năng của chúng?

- Chính ta cũng không thể nào biết hết được. Đó là một câu hỏi, người ta phải tìm hiểu trong nhiều thế kỷ để có câu trả lời. Vì vậy, cháu phải hiểu là, những gì ta nói với cháu là vẫn chưa đầy đủ. Nhưng trước khi ta có thể thật sự trả lời câu hỏi của cháu, cháu cần phải qua những bài học căn bản về rồng. Như vậy sẽ không bị rối trí vì đi tắp vào vấn đề đây phức tạp này. Ta sẽ bắt đầu bằng chu trình sinh sống của loài rồng, sau đó, nếu cháu chưa chán, ta sẽ tiến sang đề tài khác.

Rồi ông cắt nghĩa rồng phối giống ra sao và cho trứng nở thế nào:

- Ngay từ lúc rồng đẻ trứng, thì con rồng sơ sinh đã ở sẵn trong trứng rồi. Nhưng nó đợi, có khi hàng nhiều năm, tới khi gặp tình huống thích hợp. Khi rồng còn sống ngoài thiên nhiên, tình huống này chỉ có nghĩa là lương thực. Nhưng từ khi chúng trở thành một đồng minh của thần tiên, một số trứng được tuyển chọn, thường thì không hơn một vài trứng, để trao cho các Kỵ Sĩ hàng năm. Những trứng này, hay nói rõ hơn là những rồng con này, sẽ chui ra khỏi vỏ khi gặp đúng người sẽ là Kỵ Sĩ của nó. Vì sao chúng nhận ra được điều đó, vẫn là một bí mật. Các Kỵ Sĩ phải xếp hàng vuốt ve quả trứng, hy vọng nó sẽ lựa chọn mình.

- Ông có ý bảo là Saphira đã lựa chọn cháu?

- Rất có thể, nếu nó không thích cháu, quả trứng đã không nở ra.

Eragon cảm thấy hãnh diện, vì Saphira đã chọn nó, trong số biết bao người dân ở Alagaesia. Nó tự hỏi con rồng này đã chờ đợi bao lâu, rồi rùng mình với ý nghĩ Saphira đã phải sống trong tối tăm tù túng suốt thời gian dài đằng đặc.

Nó lắng nghe ông giảng tiếp. Ông cắt nghĩa, rồng ăn gì và khi nào. Một con rồng trưởng thành, không hoạt động có thể nhịn ăn trong nhiều tháng. Nhưng vào mùa kết đôi bạn, chúng phải ăn hàng tuần. Có vài loại thực vật có thể chữa lành bệnh cho chúng, nhưng lại có những cây cỏ khác làm chúng bị đau ốm. Chúng có rất nhiều cách để săn sóc móng vuốt và bộ vảy.

Ông cũng dạy Eragon những phương pháp cần sử dụng khi bị rồng tấn công và phải làm gì khi chiến đấu với một con rồng, kể cả khi người ta ở trên mặt đất, trên lưng ngựa hay đang cưỡi trên một con rồng khác. Phần bụng của chúng như áo giáp, nhưng phía dưới nách là yếu điểm. Ông Brom vui mừng vì Eragon luôn đưa ra những thắc mắc. Và nhờ chuyện trò, thời gian qua nhanh.

Buổi chiều họ đã gần tới Therinsford. Xăm xắm tối, khi tìm nơi cắm trại qua đêm, Eragon hỏi:

- Kỵ Sĩ nào là chủ nhân của thanh kiếm Zar'roc này?
- Một chiến sĩ vĩ đại. Trong thời đại của ông, danh tiếng ông lừng lẫy và rất được kính sợ.
- Tên ông ta là gì?
- Ta không nói. Không phải ta muốn giấu cháu, nhưng có những hiểu biết sẽ chỉ đem lại nguy hiểm cho cháu vào lúc này. Chỉ khi nào cháu có đủ thời gian và uy lực để chịu đựng và giải quyết, ta sẽ nói.
- Ông biết không? Cháu thấy ông khoái chơi trò cút bắt. Trong khi cháu vẫn có ý chia tay với ông, vì vậy cháu không cần. Ông muốn nói gì, cứ nói thẳng ra, đừng loanh quanh mập mờ với cháu như vậy nữa.
- Bình tĩnh. Tất cả sẽ được ta nói hết, khi đúng thời điểm của nó.

Eragon làu bàu nhưng không nài nỉ thêm. Lúc hạ trại và nổi lửa nấu ăn, Saphira cùng đến nhập bọn. Eragon hỏi: "Nếu hai người cứ đi như rùa bò thế này, em dư thời gian bay qua biển rồi trở lại."

"Đừng làm phách, có ngựa tụi này sẽ đi nhanh hơn cho biết."

"Có thể, nhưng kịp bắt tụi Ra'zac không? Chúng đi trước ta nhiều ngày rồi. Em còn sợ là chúng đã biết ta đang theo dõi. Chúng tàn phá trại nhà mình thẳng tay như vậy làm gì? Nếu không ngoài mục đích khiêu khích để anh tức giận mà đuổi theo?"

Eragon bực bội ngồi dựa vào cái bụng ấm áp của con rồng. Brom ngồi bên kia đồng lửa, cầm cùi đũa gọt hai cành cây dài. Thành linh ông phóng một cây về Eragon, nó vội đưa tay bắt lấy. Ông đứng vụt dậy, kêu lớn:

- Tự vệ đi.

Eragon nhìn cây gậy giống như một thanh kiếm trong tay, ngẫm nghĩ, ông ta muốn đánh nhau với mình à? Chơi trò gì thế này? Được, nhưng ông ta tưởng đánh lại mình, ông sẽ phải ngạc nhiên.

Nó vội đứng lên, khi thấy ông già vòng qua đồng lửa, tiến tới. Hai người đối diện nhau, rồi ông lão vung gậy tấn công. Eragon đưa gậy đỡ, nhưng không kịp. Nó hét lên, khi mũi gậy của ông ta đâm trúng sườn nó, rồi rút ngay về.

Không nghĩ ngợi, nó nhào tới. Ông nhẹ nhàng né tránh. Eragon vung gậy trên đầu ông, rồi cấp kỳ đổi hướng, xoay đầu gậy, đâm thẳng vào sườn đối thủ. Tiếng hai cây gậy chan chát đập vào nhau. Ông già khoái chí kêu lên:

- Rất nhanh! Khá lắm.

Cây kiếm gỗ trong tay ông thấp thoáng chuyển xoay và một đường kiếm đập trúng đầu Eragon, nó như nổ đom đóm mắt, lăn đùng xuống đất.

Khi được tạt nước lạnh, Eragon mới hồi tỉnh, gượng ngồi dậy, mặt dính máu. Ông già Brom đứng trước mặt nó với một soong tuyết đã tan. Eragon tức giận xô ông ra:

- Ông không phải làm thế.

- Ồ, một kẻ thù thực sự có khi nào lại vỗ về kẻ nó đã đánh. Ta cũng vậy. Hay ta phải tán dương kẻ bại trận để làm hân vui lòng? Chắc là không rồi. Nào, tự vệ đi.

Ông nhặt lên cây gậy đưa cho nó. Eragon nhìn lom lom cây kiếm gỗ, quay lưng lại, gắt:

- Quên đi, như vậy đủ rồi.

- Không bao giờ được quay lưng lại kẻ thù.

Vừa nói, ông vừa quăng gậy cho Eragon và tiếp tục tấn công. Nó rút lui ra sau đồng lửa. Brom la lên:

- Thu tay về, thấp đầu gối xuống.

Ông hướng dẫn nó một vài động tác di chuyển chính xác. Căn dặn nó lặp lại chậm rãi nhiều lần. Sau đó là những động tác nhanh nhẹn, rắc rối hơn, trước khi hai người quyết đấu trở lại. Eragon học rất mau, nhưng dù cố gắng thế nào, nó vẫn không chống đỡ nổi ông sau vài đường kiếm.

Chấm dứt buổi tập, Eragon lăn trên cỏ, rên rầm. Toàn thân nó đau nhức, ông ta đã không hề nương tay với nó.

Saphira ho sù sụ như bà già, môi cong lên, nhe hàm răng trắng nhợt. Eragon bực mình gắt: "Làm trò gì vậy?"

"Có gì đâu. Thấy chàng trai không đánh lại được một ông già, buồn cười quá."

Ả lại rặn ra mà sù sụ ho. Eragon ngượng đỏ mặt, khi biết là ả đang "cười" chọc quê. Nó làm mặt nghiêm, trằm chằm ngủ.

Hôm sau còn tệ hại hơn. Hai cánh tay nó đầy vết bầm tím. Toàn thân ê ẩm đến không nhúc nhích được. Đã thế, ông già còn ngăm ngúa "thành quả", mồm mỉm cười:

- Cháu khỏe không?

Eragon càu nhàu, ráng ăn cho xong bữa điểm tâm.

Ra tới đường, hai người cưỡi đi cho kịp tới Therinsford trước buổi trưa. Qua khoảng một dặm, đường đi rộng rãi hơn, xa xa đã nhìn thấy khói. Ông già bảo:

- Cháu nên bảo Saphira bay qua khỏi Therinsford trước, và đợi chúng ta ở đó. Dặn nó thận trọng, đừng để ai nhìn thấy.

- Sao ông không tự nói với nó?

- Như thế không được lịch sự lắm đối với con rồng của người khác.

- Ở Carvahall ông vẫn nói với nó, có vấn đề gì đâu.

- Đó là vì tình thế bắt buộc thôi.

Nhìn ông cười cười, Eragon phát bực, nhưng cũng chuyển chỉ thị cho Saphira. Saphira cũng chuyển cảnh giác trở lại: "Thận trọng. Bề tôi của triều đình có thể ẩn núp khắp nơi."

Họ đã nhìn thấy những dấu bánh xe hằn sâu trên đường và nhiều dấu chân người. Therinsford lớn hơn Carvahall nhưng nhà cửa xây dựng không ra hàng lối nào.

- Lộn xộn quá.

Eragon nói. Nó không thể đến nhà máy xay của Dempton để tìm Roran. Chắc lúc này Albriech và Baldor đã gặp anh họ nó rồi.

Một cây cầu bắc qua sông Anora, dẫn vào thành phố. Hai người vừa bước lên cầu, một gã đàn ông lem nhem bông từ trong bụi cây tiến ra đứng chặn đường. Cái áo sơ mi ngắn cũn cỡn, phơi ra cái bụng phệ dơ dáy, lòi ra khỏi cặp quần. Sau cặp môi nứt nẻ, hàm răng cái mả đưa ra khi gã ngọng nghịu lên tiếng:

- Ông ược ép ua ầu. Ải ả iền.

- Bao nhiêu?

Ông Brom hỏi và lấy bóp ra. Gã giữ cầu mắt sáng lên:

- Âm.

- Năm?

Eragon nổi nóng vì cái giá vô lý, vừa định lên tiếng phản đối, ông Brom liếc nhanh nó. Gã giữ cầu lạnh lẽo rút tiền vào cái túi đeo bên hông, cười nham nhở.

- Âm ơn.

Ông già Brom bước lên, vấp ngã, vội nắm cánh tay gã. Gã giữ cầu làu nhàu quay đi. Ông già nói xin lỗi, rồi tiếp tục qua cầu. Eragon hỏi:

- Gã ấy trấn lột ông chứ giữ cầu gì. Mình xô nó mà đi cũng được.

- Chắc thế.

- Vậy sao ông lại trả tiền?

- Vì người ta không thể nói phải quấy với tất cả những thăng dỡ hơi trên đời. Tốt hơn, cứ để chúng tưởng bở, rồi mình chơi xỏ lại.

Ông xoa bàn tay, những đồng tiền lấp lánh sáng.

- Ồ, ông cắt túi hẵn à?

Ông nháy mắt, cất tiền vào túi:

- Còn nhiều hơn số ta bỏ ra. Đây là bài học cho hẵn phải biết cách cất tiền.

Ông nắm vai một đứa con trai vừa đi ngang hỏi:

- Cháu có biết chỗ nào bán ngựa không?

Thằng nhỏ chỉ một chuồng ngựa gần ngoại ô Therinsford. Ông cảm ơn và cho nó một đồng tiền.

Hai cánh cửa mở lớn dẫn vào hai dãy chuồng. Cuối nhà là một bức tường treo đầy yên cương. Một người đàn ông bắp thịt cuồn cuộn, đang chải lông con ngựa chiến màu trắng. Hắn đưa tay lên vẫy chào.

Hai người tiến lại, ông Brom lên tiếng:

- Con ngựa đẹp quá.

- Đúng vậy. Tên nó là Hỏa Tuyết. Còn tôi là Haberth.

Vừa nói, hắn vừa đưa bàn tay chai sần nồng nhiệt bắt tay hai người khách. Không thấy khách xưng tên, hắn hỏi tiếp:

- Quý vị cần gì nào?

Brom nói:

- Chúng tôi cần hai con ngựa, với đầy đủ yên cương. Nhưng vì đường xa, chúng tôi cần ngựa khoẻ, chạy nhanh.

- Hàng hiếm đấy và không rẻ đâu.

- Giá cả không thành vấn đề. Tôi muốn mua những con tốt nhất.

Haberth gật đầu, buộc con Hoa Tuyết vào thân cột, rồi lại tường lấy hai bộ yên cương, chắt một đồng. Sau đó, hắt vào chuồng dắt ra hai con ngựa. Một con sắc hồng, một con lang. Hắt giao sợi dây cột con ngựa hồng cho ông già, nói:

- Nó là con tiểu quỷ đó. Nhưng dưới bàn tay cứng rắn của ông thì lại rất tốt.

Brom đưa bàn tay cho con ngựa ngửi và nó yên lặng để ông vuốt ve da cổ.

- Tôi lấy con này, còn con kia chưa chắc lắm.

- Bộ giò của con kia mới ngon lành chứ.

- À...còn con Hoa Tuyết thì sao?

Hắn âu yếm nhìn con ngựa chiến:

- Không bán được. Chưa bao giờ tôi kiếm được một con như nó. Để gây giống chứ.

- Nếu ông vui lòng nhượng lại cho tôi, thì giá bao nhiêu?

Eragon thử đưa tay chạm vào con ngựa hồng, nhưng con vật tránh đi. Vô tình nó tập trung tư tưởng để trấn an con vật, bỗng nó đỡ người kinh ngạc, vì đã giao cảm được với con ngựa hồng. Sự liên lạc không rõ ràng, sắc sảo như với Saphira, nhưng vẫn đủ để con vật biết nó là bạn. Con ngựa đứng yên, mắt ươn ướt nhìn Eragon.

Haberth bấm tay tính toán, rồi ra giá:

- Hai trăm, không kém.

Hắn cười cười tin chắc chẳng ma nào bỏ ra cả đồng tiền nhiều đến thế. Nhưng ông Brom lẳng lặng lấy một cọc tiền, đưa ra hỏi:

- Được chứ?

Gã chủ trại ngựa thần thờ hết nhìn đồng tiền lại nhìn con ngựa cưng, rồi thở dài, nói:

- Nó thuộc về ông, nhưng thật tình tôi ép lòng bán đó.

- Tôi sẽ đối xử với nó như nó thuộc giòng giống của Gildintor, con chiến mã lưng danh trong thần thoại.

- Nghe ông nói làm tôi cũng vui lòng.

Gã hơi cúi đầu, trao yên cương cho khách:

- Xin chào. Nhờ có con Hỏa Tuyết, tôi mong quý khách đi đường bằng an.

- Ông đừng lo, tôi sẽ chăm sóc nó thật tốt.

Nói rồi, ông trao dây cương con Hỏa Tuyết cho Eragon:

- Đi xa khỏi Therinsford, chờ ta.

- Nhưng tại sao?

Ông không trả lời, đi vội về hướng khác.

Eragon bối rối đi dọc đường phố Therinsford cùng hai con ngựa. Nơi phía nam, núi Utgard mơ hồ ẩn hiện như một trụ đá khổng lồ tận cùng thung lũng. Đỉnh của nó vút lên, chìm khuất trong mây, sừng sững cao hơn những ngọn núi bao quanh. Vẻ ảm đạm tối tăm của nó làm Eragon rợn da gà.

Một lát sau, ông Brom trở lại, ra hiệu cho nó theo. Hai người lẳng lặng đi cho tới hi Therinsford chìm khuất sau những hàng cây, ông già mới lên tiếng:

- Chắc chắn tụi Ra'zac đã qua đường này. Rõ ràng chúng đã ngừng lại đây lấy ngựa như chúng ta. Một người đã nhìn thấy chúng, vừa kể lại hắn vừa run lên khiếp sợ, hắn cho ta biết tụi Ra'zac đã phóng ngựa ra khỏi nơi này như ma quỷ chạy trốn thần linh vậy.

- Khi ở trong chuồng ngựa, cháu vô tình liên lạc được với con ngựa hồng này. Cháu không ngờ làm được như vậy.

- Còn ít tuổi như cháu mà có khả năng đó, thật kỳ lạ. Hầu hết Kỵ Sĩ phải tập luyện nhiều năm mới có thể liên lạc được với bất cứ gì khác, ngoài loài rồng.

Ông trầm ngâm ngắm nghía con Hỏa Tuyết, rồi bảo:

- Bỏ hết đồ đạc của cháu trong ba lô vào túi yên, rồi buộc chặt ba lô lên trên.

Trong khi Eragon thu xếp, ông nhảy lên lưng Hỏa Tuyết. Eragon nhìn con ngựa hồng, nhỏ hơn Saphira đến nỗi Eragon tự hỏi nó có chở nổi mình không? Thở dài, nó vung về thẳng yên. Từ trước tới giờ Eragon chỉ cưỡi ngựa không yên và có bao giờ được cưỡi đi xa đâu. Nó hỏi ông già:

- Liệu cháu có bị thương như cưỡi Saphira không?

- Vết thương của cháu sao rồi?

- Bớt nhiều, nhưng cháu sợ nếu đụng chạm mạnh, khi phóng nhanh, sẽ bị rách lại.

- Chúng ta sẽ đi chậm chậm thôi.

Chẳng bao lâu cảnh vùng quê dần dần thay đổi, những cánh đồng hoang thay thế ruộng vườn. Cỏ dại, hồng gai tràn lan hai bên đường, móc víu quần áo hai người. Mặt đất lộ nhô những tảng đá lớn. Một vùng tràn ngập không khí lạnh lùng ác cảm, như chống lại những người khách không mời. Càng tới gần, núi Utgart càng hiện ra hùng vĩ hơn, những dốc đứng nứt nẻ của nó, hoắm hoắm những rãnh khe đầy tuyết. Màu đá núi đen, hút ánh sáng như bọt biển hút nước, làm cả một vùng chung quanh tối om om. Giữa Utgart và những rặng núi khác, ở phía đông thung lũng Palancar, một lối đi nằm dưới chân những ngọn núi cao thăm thẳm. Đó là lối đi duy nhất ra khỏi thung lũng. Con đường này dẫn đến đó.

Vó ngựa lách cách trên mặt đá, đường hẹp lại như một đường mòn khi tiến gần đến chân núi Utgart. Eragon ngoái nhìn đỉnh núi mờ mờ trên cao, nó giật mình khi thấy một lâu chuông chon von trên đó. Tuy đã bị đổ vỡ và không được sửa chữa gì, nhưng tháp chuông vẫn như một người lính gác nghiêm khắc nhìn suốt thung lũng palancar. Eragon chỉ tay hỏi:

- Cái gì kia hở ông?

Ông già không nhìn lên, nhưng buồn rầu, cay đắng nói:

- Một tiền đồn của Kỵ Sĩ...một căn cứ tồn tại từ khi họ mới được thành lập. Đó là nơi Vrael ẩn thân, và cũng là nơi ông bị phản bội, rồi bị Galbatorix phát hiện và đánh bại. Edoc'sil, có nghĩa "Bất Khả Chinh Phục", là tên của pháo đài này, vì núi non quá dốc, không kẻ nào có thể lên tới đỉnh, chỉ trừ khi có thể...bay. Sau cái chết của Vrael, dân gian gọi nơi này là Utgart, nhưng nó còn một tên khác nữa, Ristvak'baen, nghĩa là "Núi Tiếc Thương". Tên này tồn tại cho đến Kỵ Sĩ cuối cùng bị nhà vua giết chết.

Eragon kinh hãi ngắm nhìn. Đây là dấu tích hiển nhiên về một thuở huy hoàng hiển hách của những trang Kỵ Sĩ, mà thời gian không thể xóa nhòa. Nó bàng hoàng tự hỏi, các Kỵ Sĩ sống bao nhiêu tuổi? Eragon cảm thấy cả một di sản đầy truyền thống hào hùng từ thiên cổ bao trùm lên nó.

Hai người đi quanh Utgard suốt nhiều giờ. Khi qua khoảng trống, giữa sườn núi phải, vọi cao như một bức tường thành vững chắc, tách rời khỏi những rặng núi khác, Eragon đứng trên bàn đạp, cố nhìn phong cảnh bên ngoài thung lũng Palancar. Một lát sau hai người tới một con đường dốc, dẫn tới sông Anora. Mặt trời chìm xuống phía sau, hai người mới lên tới một gò cao, có thể ngắm nhìn khung cảnh bao la phía dưới.

Eragon giật mình thảng thốt. Hai bên là núi, nhưng phía dưới, đồng hoang mênh mông trải dài tới tận chân trời. Toàn một màu nâu như cỏ úa. Nó hiểu vì sao ông già khẳng khái mua ngựa. Nếu đi bộ, hai ba tháng trời mới có thể vượt qua được cánh đồng thăm thẳm kia. Tuốt trên bầu trời, Eragon thấy Saphira đang bay vòng vòng, ở độ cao để người ta có thể lầm nó là một con chim.

- Ta phải nghỉ lại đây tối nay. Sáng mai mới xuống được, vì từ đây tới dưới kia mất cả ngày trời.

- Cánh đồng này rộng cỡ nào, hả ông?

- Tùy theo hướng đi. Chúng ta cưỡi ngựa thì mất khoảng ba ngày. Nơi này, ngoài một bộ lạc du mục lang thang trên đồng cỏ, gần như không có dân cư, giống như sa mạc Hadarac vậy. Khó lòng kiếm được một xóm làng. Tuy vậy, càng về miền nam, đất đỡ cằn cỗi hơn, nên dân cư đông đúc hơn.

Rời con đường mòn, hai người tới bờ sông Anora. Vừa tháo yên cương, ông Brom vừa chỉ con ngựa hồng, bảo Eragon:

- Cháu phải đặt tên cho nó chứ.

Nó nghĩ ngợi rồi nói:

- Cháu không nghĩ được tên nào hay như con Hỏa Tuyết, nhưng có một tên chắc cũng được. Đây, tao đặt cho mày tên Cadoc nhé. Tên của ông ngoại tao đó.

Ông già gật đầu đồng ý, nhưng Eragon cảm thấy cái tên hơi kỳ cục.

Khi Saphira hạ cánh, Eragon hỏi: "Đồng hoang thế nào?"

"Chán chết, toàn là cỏ với bụi cây vớ vẩn."

Vừa xong bữa tối, ông già đứng ngay dậy, hét:

- Bắt lấy.

Eragon chỉ kịp chộp thanh kiếm gỗ suýt bay thẳng vào đầu nó. Biết lại phải tập kiếm, nó rên lên:

- Thôi mà.

Nhưng địch thủ già của nó cứ vừa cười vừa ngoắc. Eragon uể oải đứng lên. Một già một trẻ quay cuồng quần thảo, tiếng kiếm gỗ vun vút như gió rít, cho đến khi Eragon rút lui với một cánh tay nhức buốt.

Bài tập hôm nay ngắn hơn, nhưng cũng đủ cho Eragon lãnh thêm một số "chiến tích" bầm dập mới. Nó đau đớn quằn quại xuống đất, tìm chỗ...tự điều trị vết thương.

Kinh thiên động địa

Sáng hôm sau, toàn thân Eragon ê ẩm, nó không còn muốn nhớ gì đến những sự việc vừa qua, chỉ tập trung suy tính làm cách nào truy lùng và tiêu diệt mấy tên Ra'zac. Mình sẽ dùng cung tên, Eragon quyết định và tưởng tượng hình ảnh hai kẻ giấu mặt kia, khi bị những mũi tên của nó xuyên suốt thân mình.

Mỗi cử động nhỏ cũng làm nó đau nhức, Eragon ráng lắm mới đứng dậy nổi. Những ngón tay của nó sưng tấy lên. Lúc sửa soạn tiếp tục lên đường, vừa leo lên con Cadoc, nó vừa nhần nhó nói:

- Nếu cứ tập tành kiểu này, ông đập cháu nát người mất thôi.
- Biết cháu đủ mạnh, ta mới mạnh tay vậy chứ.
- Cám ơn lời khen. Cháu không ham.

Cadoc giảm chân hốt hoảng khi Saphira lừ lừ tiến tới. Nàng rùng kinh khinh liếc con ngựa, bảo Eragon: "Ngoài cánh đồng chẳng còn chỗ nào để núp nữa. Từ lúc này, em sẽ bay loanh quanh trên đầu anh thôi." Nói xong, nó vút bay lên.

Hai người bắt đầu cưỡi ngựa xuống con dốc gần như thẳng đứng. Nhiều đoạn họ phải tự mở lối đi, xuống dắt ngựa, bám vào thân cây, lần xuống mới không bị trượt ngã. Trời lạnh ngắt, nhưng chuyển đi cực nhọc làm cả hai nóng toát mồ hôi.

Gần trưa mới tới chân dốc để nghỉ chân. Bên trái, dòng Anora xuôi về phương bắc. Gió lồng lộng trên cánh đồng, quất rất mặt hai người.

Quang cảnh mênh mông bằng phẳng làm Eragon phát nản, không một chút mấp mô, không một cái gò nho nhỏ. Nó quen sống giữa núi non bao bọc, nơi trống trải này làm nó cảm thấy e dè, như con chuột nhắt dưới con mắt tinh quái của một con diều hâu vậy.

Tới cánh đồng, con đường mòn tách ra làm ba nhánh. Một rẽ tới Ceunon, thành phố lớn nhất miền bắc. Một nhánh xuyên thẳng qua cánh đồng. Nhánh cuối cùng dẫn về miền nam. Quan sát cả ba, họ phát hiện dấu vết của những tên Ra'zac đi xuyên qua cánh đồng. Ông già lo ngại nói:

- Đường như chúng tới Yazuac.
- Yazuac ở đâu?

- Cứ thẳng hướng đông bốn ngày thì tới nơi. Đó là một làng nhỏ bên sông Ninor. Như vậy, nguồn nước duy nhất của chúng ta chỉ còn nhờ con sông Anora này. Phải lấy đầy nước dự trữ trước khi băng qua cánh đồng. Từ đây tới Yazuac không hề có sông suối nào nữa đâu.

Eragon phẫn chấn hẳn vì sắp được sẵn bắt kẻ thù. Chỉ mấy ngày nữa, nó sẽ sử dụng cung tên để trả thù cho cái chết của cậu Garrow. Và rồi...Không, nó không muốn nghĩ đến những gì xảy ra sau đó.

Người, ngựa và rỗng xuống sông uống nước, rồi lấy đầy những túi da đựng nước mang theo. Tất cả đều sung mãn tiến qua cánh đồng, hướng tới miền đông.

Eragon đổ tại gió làm nó muốn phát khùng lên. Môi nứt nẻ, lưỡi rộp lên, mắt đỏ lửa, tất cả đều vì gió. Suốt ngày nó lồng lộn bốc bụi mù trời. Chiều tối, gió còn hung bạo hơn cả ban ngày.

Không một nơi khuất gió, họ phải nghỉ lại giữa trời. Eragon nhổ những cây mọc còi cọc trên nền đất khô cằn, cố nhóm lửa, nhưng chỉ làm bốc lên những ngọn khói cay sè mù mịt. Nó bực tức đưa hộp mỡ cho ông già Brom:

- Gió kiểu này, cháu chịu thua luôn. Ông thử nhóm coi, nếu không được, mình đành ăn đồ nguội vậy.

Nhưng ông xoay đủ cách cũng không hơn gì Eragon. Tức giận, ông vừa quẹt lửa vừa rửa lớn: "Brisingr!". Ngọn lửa chọt bùng lên.

Trong khi đợi đồ ăn chín, cả hai đều quá mệt, nên chỉ tập vài đường kiếm. Ăn xong, nhờ Saphira nằm kế bên, xoè cánh làm lều, hai người được ngủ yên lành.

Buổi sáng, vẫn những cơn gió lạnh hun hút qua cánh đồng. Mỗi khi cười nói, môi Eragon lại bị chảy máu. Ông già Brom cũng không hơn gì nó.

Cho ngựa uống nước xong, tất cả lại lên đường. Cuộc hành trình gian khổ như kéo dài vô tận.

Ngày thứ ba, Eragon thoải mái thức giấc, vì gió đã lặng. Nhưng niềm hưng phấn của nó lịm dần khi nhìn bầu trời vẫn vũ mây đen, báo hiệu cơn giông sắp tới.

Ông Brom nhìn trời, cau mày nói:

- Thường thì ta sẽ không đi trong giông bão thế này, nhưng chúng ta đang bước vào cuộc chiến chưa biết những gì đang xảy ra, vì vậy phải cố đi càng mau càng tốt.

Trời yên tĩnh cho đến khi họ đụng độ cơn giông âm ầm kéo tới. Eragon ngẩng nhìn những đám mây khổng lồ muôn hình muôn dạng trên trời, và khi vừa cúi xuống, một đám mịt mù, xô rạp cỏ cây, ào ào tiến tới.

Ngọn cuồng phong đi sát mái đầu, làm Eragon khiếp đảm thét lên: "Saphira! Xuống!"

Mặt ông Brom tái nhợt. Saphira phóng thẳng xuống đất. Chắc nó sẽ không xuống nổi. Một cơn gió phần nộ quất thẳng vào người ngựa như búa bổ. Eragon ngộp thở, ghi chặt yên cương. Con Cadoc xoay mình, bồm dưng ngược, châm bám sâu vào đất. Như những ngón tay vô tình, gió xé tan tà áo hai người. Những đám mây bụi khổng lồ phủ tối tầm trời đất.

Eragon đảo mắt tìm Saphira. Saphira nặng nề hạ cánh, móng vuốt bấu chặt xuống đất. Nó chưa kịp xếp cánh, một cơn gió dữ dội thốc tới, căng đôi cánh ra như cánh buồm và nâng nó lơ lửng trên không một lúc, rồi quăng nó nằm ngửa trên mặt đất.

Eragon nghiêng răng quay đầu ngựa, thúc Cadoc cả bằng gót chân và ý chí. Nó gào lên: "Saphira! Nằm im đó! Anh tới đây." Tới gần Saphira, Cadoc cố kềm lại để Eragon nhảy xuống.

Một cơn gió mạnh đẩy nó ngã sấp xuống đất. Nó trôi đi, khi đứng dậy được, trên da đầy vết trầy xước.

Chỉ cách Saphira chừng ba thước, nhưng Eragon không thể đến gần vì những cái vỗ cánh mạnh mẽ, liên tục. Con rồng cố gắng chống lại cơn cuồng phong hung bạo. Eragon đã tới sát được cánh bên phải, nó vừa định kéo cái cánh xuống, một cơn gió lật thân mình Saphira, úp lên Eragon. Những cái gai trên lưng rồng cách đầu nó chỉ một phân. Saphira cào xuống đất, giữ cho thân thẳng bằng. Gió lại thổi tung cánh nó lên, nhưng Eragon vừa kịp nhào tới, ôm chặt cánh trái của nó. Saphira xếp chặt cánh trái. Eragon leo lên lưng nó, lăn mò sang cánh phải. Một cơn gió bất ngờ lật nó xuống đất. Saphira và Eragon ráng sức chống đỡ.

Khi tạm ổn, Eragon vỗ về Saphira, hỏi: "Em không sao chứ?" Saphira run rẩy một lúc mới trả lời: "Em...em nghĩ vậy. Không bị gãy xương nào. Gió khiếp quá, em gần như bất lực."

"Đừng sợ nữa. An toàn rồi." Nhìn Cadoc đang đứng quay lại chiều gió, nó phóng tư tưởng bảo con ngựa trở lại chỗ ông Brom. Với Eragon trên lưng, Saphira vừa chống chọi với giông bão vừa bò dần tới con đường.

Tiếng ông Brom gào trong gió:

- Saphira bị thương không?

Eragon lắc đầu, nhảy xuống đất. Vừa vuốt ve con Cadoc, ông già vừa chỉ màn mưa đen kịt đang ào ào đổ tới. Eragon kêu lên:

- Lại gì nữa thế kia?

Nó nhần nhó kéo chặt manh áo rách. Những hạt mưa lạnh buốt, rát như kim chích rào rào đổ xuống. Người vật sững nước, run lập cập.

Những tia chớp xé bầu trời, kéo theo những đợt sấm kinh thiên động địa. Cảnh vật vụt hiện vụt mất. Rải rác đó đây, sét xoèn xoẹt đốt cháy từng đám cỏ, rồi lại bị dập tắt ngay bởi cơn mưa rào rạt.

Cảnh khủng khiếp giảm dần, rồi cuối ngày, họ không còn biết mình hiện đang ở nơi đâu. Mặt trời chiếu rọi những tia nắng vàng rực rỡ, cây cỏ tốt tươi. Tất cả cảnh vật bình thường bỗng mang một vẻ đẹp phi phàm. Eragon cảm thấy như đang được sống trong một bức tranh.

Mùi đất hồi sinh tươi mát, trong lành, làm tâm trí mọi người như được gột rửa và trở nên phần chấn. Saphira vươn cổ, xoắn mình, găm lên vui sướng làm hai anh ngựa khiếm vĩa ù té chạy. Eragon và ông già mỉm cười vì thấy cô rồng đã lấy lại sức khỏe dồi dào.

Trước lúc mặt trời lặn, họ tìm chỗ nghỉ qua đêm trong một hố đất nông. Quá mệt mỏi, bỏ buổi tập kiếm, tất cả đều lăn ra ngủ.

Sự phát hiện tại Yazuac

Mặc dù trong cơn đông tố, họ đã lấy được thêm ít nước dự trữ, nhưng sáng nay họ đã uống hết đến giọt nước cuối cùng. Eragon dốc ngược túi da đựng nước, bảo:

- Hy vọng chúng ta đi đúng hướng, nếu không sẽ chết khát vì không tới được Yazuac hôm nay.

Ông già điềm nhiên nói:

- Ta đã từng đi qua lối này. Xâm xảm tối chúng ta sẽ nhìn thấy Yazuac.

- Làm sao ông biết được, khi bao nhiêu dặm quanh đây trông giống hệt nhau?

- Ta không nhìn mặt đất để định hướng, mà nhìn mặt trời và những vì sao, sẽ không thể nào bị lạc đường. Nào đi thôi, Yazuac ở hướng kia kia.

Quả thật ông nói đúng. Saphira thấy Yazuac trước nhất, gần cuối ngày hai người mới nhìn thấy xóm làng như một khối đen, tận chân trời xa xa của đồng hoang bằng phẳng. Lại gần hơn, họ nhận ra một lẫn đen uốn mình hai bên thị trấn. Ông già chỉ tay bảo:

- Sông Ninor đó.

- Saphira sẽ bị phát hiện nếu cứ bay theo chúng ta. Có nên để nó lánh đi khi chúng ta tiến vào Yazuac không ông?

- Thấy khúc quanh của dòng sông kia không? Bảo nó chờ ta ở đó, không xa Yazuac lắm. Vào đó, mua xong những gì cần thiết, chúng ta sẽ trở ra gặp lại nó.

Nhưng khi Eragon chuyển lại thông tin. Saphira cắn nhần: "Em không chịu đâu. Trốn tránh miết như một tên tội phạm, bức quá."

"Nhưng em biết, nếu bị phát hiện chúng ta sẽ gặp rắc rối chứ?"

Ả cầu nhàu rồi bay đi là là mặt đất.

Càng tới gần, càng thấy rõ hơn những ngọn khói tuôn ra từ những ống khói bếp của những ngôi nhà nhỏ.

Không một bóng người ngoài đường phố. Một sự im lặng khác thường bao phủ khắp nơi. Họ ngừng lại ngay khi tới căn nhà đầu tiên. Eragon thì thầm:

- Không cả một tiếng chó sủa. Vậy là sao? Phải có người thấy chúng ta rồi chứ?
- Đúng vậy.
- Nếu thế, vì sao không một ai ra khỏi nhà?
- Có thể vì sợ.
- Có lẽ vậy. Hay là một cái bẫy? Tụi Ra'zac đang chờ chúng ta?
- Cần phải có nước và thực phẩm.
- Lấy nước sông Ninor kia.
- Còn thực phẩm?
- Dạ, vậy là chúng ta phải tiến lên thôi.
- Đúng, nhưng không thể vào một cách ngốc nghếch như vậy được. Đây là con đường chính. Nếu có phục kích, là ngay trên đường này. Không kẻ nào tưởng chúng ta sẽ vào bằng đường nào khác nữa đâu.
- Vậy là phải đi đường vòng?

Brom gật, rồi rút gươm, giữ ngang yên. Eragon rút tên đặt sẵn lên cung. Hai người lặng lẽ quay ngựa, thận trọng đi vòng thị trấn. Phố xá vắng hoe, chỉ có một con chồn chạy vụt đi, khi ngựa tiến lại gần. Nhà nào cũng tối mù mù đầy vẻ đáng ngờ, với những cửa sổ đập vỡ và những cánh cửa ra vào xộc xệch bám vào những bản lề gãy nát. Eragon cố không gãi bàn tay rần rần ngứa ngáy. Tới giữa trung tâm, nó buộc miệng kêu lên nhỏ: "Trời đất!"

Một núi xác người chồng chất lên nhau, thân thể cứng ngắc, mặt mày nhẵn nhớt, áo quần sũng máu. Đàn ông nằm đè lên đàn bà để bảo vệ, những bà mẹ còn ôm chặt con thơ, những đôi tình nhân cố che chắn cho nhau trong vòng tay ôm lạnh lùng của cái chết. Già trẻ, nam nữ đều bị bắn chết bởi những mũi tên đen. Khốn nạn nhất, trên đỉnh núi người, một cây đinh ba đâm suốt thân hình trắng nuốt của một đứa trẻ con.

Hình ảnh đó nhòa đi vì nước mắt, Eragon cố quay đi, nhưng những khuôn mặt người chết kia như bắt nó phải nhìn. Nó trừng trừng ngó những đôi mắt mở to mà tự hỏi, sự sống lia bỏ con người dễ dàng vậy sao? Ý nghĩa của sự tồn tại là gì khi phải chấm dứt như thế này? Niềm tuyệt vọng tràn ngập trong lòng nó.

Một con quạ sà xuống, như một bóng ma. Đậu trên ngọn đinh ba, con quạ gật gù khoái trá, rìa xác đứa trẻ. Eragon căng dây cung, hét lên:

- Đồ quái kia không được làm thế.
- Mũi tên xuyên qua ngực, con quạ rớt xuống, là tả mấy cái lông.

Nó vừa định rút mũi tên thứ hai, vội nghiêng mình nôn thốc tháo. Ông Brom, vỗ lưng nó nhẹ nhàng bảo:

- Cháu có muốn ra ngoài ô đơi ta không?
- Không...cháu ở lại. Kẻ nào có thể làm chuyện này?

- Những kẻ khoái nhìn người khác đau đớn, khổ sở. Chúng có muôn hình vạn trạng, nguy trang dưới nhiều dáng vẻ khác nhau, nhưng chỉ có một cái tên để gọi chúng: Tội-Ác. Và chúng ta chỉ còn biết xót thương và chôn cất cho những nạn nhân.

Ông xuống ngựa, chăm chú quan sát mặt đất, rồi chậm rãi nói:

- Ra'zac đã qua đây, nhưng chúng không làm chuyện này. Đây là hành động của lũ quái vật Urgals. Cây đinh ba là vũ khí của chúng. Một số đông, có thể đến một trăm tên...Lạ thật, ta chưa bao giờ thấy chúng tụ tập nhiều đến thế....

Ông quí xuống, quan sát một dấu chân, rồi chạy vội lại con Họa Tuyết, thót lên yên. Ông quay đầu ngựa, rít lên:

- Phóng ngay! Tội Urgals còn đây.

Eragon thúc con Cadoc lao theo Họa Tuyết. Qua khỏi khu nhà, gần tới ngoại ô, Eragon thấy thấp thoáng bên phải nó, một nắm đầm khổng lồ đập nó nhào ngược ra sau, quăng nó vào một vách tường. Tay vẫn nắm chặt cây cung, bàng hoàng đến ngộp thở, nó ráng dựa tường ngồi dậy.

Một con quái Urgals, mặt quỷ quyết, đứng trước nó. Con quái vật cao lớn, to hơn một khung cửa, da xám ngoét, mắt lợn vàng khè. Bắp thịt nó cuộn cuộn trên ngực và cánh tay. Một tấm giáp nhỏ che trước ngực, một mũi sắt nằm giữa cặp sừng dê mọc từ hai bên thái dương, và một khiên tròn bao quanh một cánh tay, tay kia cầm thanh kiếm ngắn.

Sau nó, Brom đang gò cương, cho ngựa giật lùi, ngăn tên Urgals thứ hai lăm lăm cây rìu, vừa xuất hiện. Ông kêu lớn, bảo Eragon:

- Chạy đi, đồ ngốc.

Tên Urgals đứng trước Eragon gầm lên, vung kiếm. Eragon giật người né tránh, đường kiếm rít sát bên tai. Nó xoay người vụt chạy về hướng trung tâm thành phố, tìm đập loạn lên. Con quái thú đuổi theo, tiếng ủng nặng nề đập ình ình trên mặt đất. Eragon tuyệt vọng cầu cứu Saphira, vừa rướn người cố chạy nhanh hơn. Con quái, hừ hự như trâu, hai răng nanh to đùng lòi ra, theo gần sát Eragon. Eragon lắp tên, ngừng lại nhắm, bắn. Con quái nghiêng tay đưa khiên đỡ mũi tên. Nó đâm sâu vào Eragon, cả hai đổ nhào xuống mặt đất.

Eragon nhòm vội dậy, chạy ngược về với ông già. Ông đang chiến đấu ác liệt cùng kẻ thù. Eragon tự hỏi, còn những con quái vật Urgals kia đâu hay chúng chỉ có hai tại đây thôi? Một tiếng vũ khí chạm nhau chát chúa, con Họa Tuyết lồng lộn, hí vang. Ông già Brom gục trên yên, cánh tay đầm đìa máu. Con quái thú bên ông, tru lên đặc thẳng, vung cao cây rìu.

Eragon kêu không thành tiếng, nhào tới tấn công. Con quái sững người kinh ngạc. Rồi khinh miệt nhìn thẳng Eragon hạ lưỡi rìu. Eragon hụp người dưới hai tay cầm rìu của con quái vật, cào mạnh vào sườn nó đến toé máu. Tên Urgals nhăn nhó, điên cuồng tức giận. Nó bổ nhát rìu thứ hai. Eragon phóng sang một bên, bò vội vào một con ngõ nhỏ.

Tìm mọi cách để con quái tách khỏi ông già, Eragon len lỏi trong lối đi chật hẹp giữa những ngôi nhà. Nhưng đó là một ngõ cụt. Quay trở ra, hai con quái vật đã lù lù đứng chặn đường. Chúng gừ gừ tiến tới. Eragon nhìn quanh, không còn đường thoát.

Đối diện chúng, những hình ảnh thoáng hiện trong đầu Eragon: xác chết dân làng chắt chắt dưới xác đứa trẻ thơ vô tội, không còn bao giờ được biết tới tuổi trưởng thành. Nghĩ đến số phận thảm thương của họ, một uy lực bùng bùng như lửa cháy khắp người

Eragon. Nó hùng hực hơn cả nỗi khát khao đòi hỏi sự công bằng, lúc này toàn thân Eragon là sự chống đối lại cái chết. Uy lực trong nó mạnh thêm, mạnh thêm, cho tới khi nó cảm thấy sắp bị nổ tung ra.

Nó đứng thẳng người, không còn chút sợ hãi nào, bình tĩnh giương cung. Hai con quái hèn hếch cười, đưa khiên lên đỡ. Eragon cúi nhìn tia sáng trong tay, như nó từng làm hàng trăm lần, rồi nhắm thẳng mục tiêu. Nội lực của nó sôi sục đến không còn chịu nổi. Nếu không giảm xuống được, thì chính nó sẽ bị tiêu hủy. Bất ngờ môi nó bật ra một câu, khi nó thả dây cung:

- Brisingr!

Mũi tên rít trong không khí, vọt đi như một tia chớp màu xanh, cắm phập ngay đầu con quái Urgals đứng trước. Một tiếng nổ lớn vang rền trong không gian. Cơ chấn động màu xanh làm nổ tung đầu cả con quái đứng sau. Con sóng xanh đỏ tràn qua Eragon, tản mạn qua những ngôi nhà, nhưng nó không hề hấn gì.

Thở hổn hển, Eragon đứng nhìn bày tay lạnh như nước đá. Dầu gedwey ignasia sáng rực như sắt nung, đang mờ dần. Ngay lúc nó nắm chặt bàn tay lại, dường như một cơn sóng đang cuốn hết sinh lực nó. Đuối sức như nhiều ngày chưa được ăn gì, đầu gối run lên, Eragon phải dựa vào tường.

Những lời chỉ giáo

Ngay khi lấy lại được một phần sức lực, Eragon lách qua hai xác Urgals, lao đảo ra khỏi ngõ. Đi chưa xa, nó đã gặp Cadoc đang chạy tới.

- Mày không bị thương là tốt rồi.

Vừa nói Eragon vừa vuốt ve con ngựa. Nó chợt nhận ra cử động của nó không bình thường, hai tay run lẩy bẩy. Cảm thấy như tách ra khỏi chính mình, những gì nó thấy dường như đang xảy ra cho một người nào khác.

Eragon gặp Hòa Tuyết đang rút rút giậm chân, thở phì phì, hai tay cúp xuống, sẵn sàng bỏ chạy. Ông Brom vẫn còn bất động trên yên. Eragon phóng tư tưởng dò dành con ngựa. Sau khi Hòa Tuyết thư thái, Eragon quay qua với ông Brom.

Một vết cắt dài trên cánh tay phải của ông già. Vết thương nhiều máu, nhưng không sâu. Tuy nhiên vẫn cần băng bó trước khi mất máu quá nhiều. Nó vỗ về Hòa Tuyết một lúc nữa, mới nhẹ nâng ông già khỏi yên. Nhưng nó kinh ngạc vì cảm thấy quá yếu, không nâng nổi, làm ông nặng nề lặn xuống đất.

Trong đầu nó vang lên một tiếng kêu giận dữ. Saphira từ trên trời phóng xuống, hung hăng hạ cánh trước mặt Eragon. Mắt nó đỏ lửa, rít lên tức tối: "Anh có bị thương không?"

"Không."

Vừa nói ngay cho Saphira yên tâm, Eragon vừa đặt ông Brom nằm ngửa trên mặt đất.

"Những kẻ gây ra chuyện này đâu cả rồi? Em sẽ xé xác chúng nó ra từng mảnh."

Eragon chỉ tay về con hẻm: "Chúng chết cả rồi."

Saphira kinh ngạc: "Anh giết chúng à?"

Eragon vừa tóm tắt những gì xảy ra, vừa tìm kiếm bó vải bọc cây kiếm Zar'rac để trong bao yên. Saphira nghiêm trang nói: "Anh trưởng thành rồi đó."

Eragon lấy miếng vải dài, rửa và băng bó vết thương cho ông Brom. Nó nói với Saphira: "Phải chi mình còn ở thung lũng Palancar, anh có thể tìm được những lá thuốc làm lành vết thương. Ở đây, anh chẳng biết phải làm sao."

Nó nhặt thanh kiếm của Brom dưới đất, tra vào bao cho ông. Saphira nói: "Mình phải đi khỏi nơi này ngay. Tụi Urgals có lẽ vẫn còn lẩn khuất quanh đây."

"Em chở ông Brom được không? Cái yên của em có thể giữ cho ông ấy được vững vàng và em bảo vệ cho ông."

"Được. Nhưng em không thể bỏ anh lại một mình."

"Không sao. Hãy bay gần anh. Đi thôi."

Thăng yên cho Saphira xong, nó ráng nâng ông già lên nhưng không nổi, phải nhờ Saphira. Saphira vươn cổ, ngoạm lưng áo ông, nâng lên, như mèo mẹ tha mèo con, rồi đặt ông lên yên. Eragon ấn chân ông vào bàn đạp và buộc chặt lại.

Ông già tựa mình rên nho nhỏ, đặt tay lên đầu Eragon, hỏi:

- Saphira tới kịp không?

- Cháu sẽ cắt nghĩa sau. Tay ông bị thương, cháu băng kỹ rồi. Nhưng ông cần nơi an toàn để nghỉ ngơi.

- Phải, nhưng cháu có thấy kiếm của ta không? À, ta thấy đây rồi.

- Saphira sẽ chở ông, bay phía trên cháu.

- Ta có thể cưỡi ngựa mà.

- Với cánh tay bị thương này thì không được đâu. Trên yên của Saphira, lỡ ông bị ngã cũng không ngã được.

Saphira cất cánh. Eragon cột con Họa Tuyết sau Cadoc rồi ra khỏi Yazuac, trở lại đường mòn, hướng về phía nam. Qua vùng toàn sỏi đá, rẽ trái, nó tiếp tục đi dọc bờ sông Ninor. Hai bên đường tràn lan cỏ đuôi chồn và đầm lầy. Đi dưới bóng cây mát rượi, Eragon vẫn luôn cảnh giác. Nó chỉ ngừng lại đủ để cho ngựa uống và lấy thêm nước. Nhìn mặt đất, nó thấy còn dấu chân Ra'zac, như vậy là đã đi đúng hướng Saphira bay liệng phía trên, luôn dõi đôi mắt sắc sảo trông chừng Eragon.

Điều làm Eragon băn khoăn là nó chỉ thấy hai tên Urgals. Dân làng bị giết và Yazuac bị tàn phá bởi một đám đông, vậy thì chúng đang ở đâu? Hay hai tên mình gặp chỉ là tụi cản hậu, gài bẫy ngăn cản những người truy lùng lực lượng chính?

Rồi nhớ lại việc nó giết hai con quái như thế nào. Chẳng lẽ nó, Eragon, một thằng bé nhà quê đã dùng phép thuật? Phép thuật! Đúng. Những gì đã xảy ra chỉ có thể là phép thuật. Thật vô lý, nhưng làm sao nó nghĩ khác được với những gì đã thấy. Bề nào mình cũng đã trở thành một pháp sư hay phù thủy mất rồi. Nhưng nó đâu biết cách sử dụng sức mạnh này lần nữa ra sao? Giới hạn đến đâu? Có nguy hiểm gì không? Vì sao mình có được khả năng này? Đây có phải là chuyện bình thường của một Kỵ Sĩ không? Nếu đã biết chuyện này, sao ông Brom không hề nói cho mình rõ?

Nó liên lạc với Saphira để biết tình trạng của ông già và bảo: "Em tìm chỗ nào nghỉ ngơi đi, dưới những tàn cây này anh không thể thấy gì hết."

Trời gần tắt nắng, Saphira mới gửi cho Eragon hình ảnh một khoảng đất trống có cây bao bọc chung quanh, bên bờ sông. Nhờ có Saphira hướng dẫn trên không, Eragon thúc ngựa phi nhanh về nơi kín đáo rất khó tìm đến.

Eragon tới nơi, đã thấy ông già ngồi bên ngọn lửa nhỏ không tỏa chút khói. Saphira hỏi: "Anh chắc chắn không bị thương chỗ nào chứ?"

"Bề ngoài thì không, nhưng chẳng biết có gì trục trặc trong đầu không."

"Em sẽ xuống đó ngay đây."

"Đừng áy náy. Hôm nay tất cả chúng ta đều có lỗi. Lỗi anh là đã không chịu ở gần em."

Nó hỏi ông Brom:

- Ông cảm thấy sao rồi?

- Vết thương nhức kinh khủng, nhưng sẽ mau lành thôi. Ta cần thay băng.

Nó lấy nước sôi, rửa và băng bó lại vết thương.

Ăn uống no nê rồi, ông già mời tẩu thuốc hỏi:

- Nào, ông nóng lòng nghe cháu kể lại những gì xảy ra khi ông bị ngất.

Nghe Eragon kể xong, ông im lặng trầm ngâm. Một lúc lâu chỉ nghe tiếng lửa reo lách tách. Cuối cùng, ông lên tiếng hỏi:

- Đã bao giờ cháu sử dụng sức mạnh này chưa?

- Chưa. Ông có biết gì về chuyện này không?

- Có, một chút. Ta đã nợ cháu ơn cứu mạng, mong có ngày ta đền đáp lại. Nhưng cháu phải lấy làm hãnh diện, vì hiếm người thoát khỏi nanh vuốt của Urgals. Tuy nhiên, hành động của cháu là rất nguy hiểm. Cháu có thể làm chính cháu và cả thành phố nổ tung.

- Cháu đâu còn lựa chọn nào khác. Nếu cháu không hành động kịp, chúng băm cháu nát vụn ra rồi.

- Cháu không rõ cháu đang làm gì đâu.

- Vậy ông cho cháu biết đi. Cháu không thể nào hiểu nổi điều bí hiểm này. Chuyện gì đã xảy ra? Tại sao cháu lại có khả năng sử dụng phép thuật? Chưa hề có ai hướng dẫn hay dạy cháu đọc thần chú.

- Không phải chuyện cháu được dạy hay không, mà là....không nên sử dụng nhiều....

- Nhưng cháu đã sử dụng rồi, và còn có thể sử dụng nữa để chiến đấu. Tuy nhiên cháu không thể làm được, nếu ông không giúp cháu. Tại sao vậy? Có gì bí mật, phải đợi khi cháu lớn hơn mới biết được sao? Hay ông không biết gì về phép thuật hết?

- Đừng khích ta. Những gì cháu muốn biết phức tạp hơn cháu tưởng nhiều.

Eragon nóng nảy:

- Cháu cảm thấy như bị đẩy vào một thế giới đầy những qui luật lạ lùng, mà chẳng ai cắt nghĩa cho cháu biết.

- Ta hiểu. Trể rồi, nên đi ngủ thôi. Tuy nhiên ta cho cháu biết ngay vài điều bây giờ để cháu cảm thấy dễ chịu hơn. Phép thuật này, vì đúng là cháu đã sử dụng phép thuật, có những qui luật riêng cũng như mọi chuyện khác trên đời này. Nếu cháu phá luật lệ, hình phạt sẽ là cái chết, không có điều ngoại lệ. Hành động của cháu tùy thuộc vào sức lực, những từ ngữ cháu biết và trí tưởng tượng của cháu.

- Từ ngữ là sao?

- Khi cháu bắn tụi Urgals, cháu không nói gì sao?

- Dạ có. Brisingr.

Ngọn lửa bếp chột bùng lên. Eragon rùng mình, hình như câu nói làm nó thêm nguồn lực. Brom bảo:

- Ta cũng đã nghĩ vậy. Brisingr là một cổ ngữ rất thông dụng, nhưng đã bị lãng quên và không được sử dụng tại Alageasia từ nhiều thế kỷ, cho tới khi các thần tiên vượt đại dương tới nơi này. Họ dạy ngôn ngữ này cho những nòi giống khác. Nếu tìm hiểu, cháu sẽ thấy ngôn ngữ cổ này đều có tên riêng để gọi từng sự vật.

- Nhưng nó có liên quan gì tới phép thuật?

- Nó liên quan tới tất cả mọi thứ. Đó là căn nguyên của tất cả mọi sức mạnh. Nó diễn tả bản chất thật sự của mọi sự vật, không đơn giản, thô thiển như con người nhìn thấy. Thí dụ, Brisingr không chỉ là tên gọi lửa, mà chính là lửa. Nếu cháu đủ mạnh, cháu sử dụng từ brisingr, để điều khiển lửa làm theo ý cháu. Và điều đó đã xảy ra hôm nay.

- Tại sao lửa lại có màu xanh?

- Màu sắc thay đổi theo người kêu lên tên đó. Tại sao lửa làm theo ý cháu, đó là vấn đề luyện tập. Đa số người mới tập phải hô thần chú chính xác những điều muốn sử dụng. Khi có đầy đủ kinh nghiệm, điều đó không cần thiết nữa. Một bậc thầy thật sự chỉ cần nói "nước", là có thể tạo ra một vật không liên quan gì tới nước, như một viên ngọc chẳng hạn. Cháu không thể nào hiểu nổi, vì sao ông ta làm được điều đó, nhưng nên nhớ bậc thầy đó có thể nhìn thấy mối liên quan giữa nước và ngọc, và sử dụng như một tiêu cự cho sức mạnh của ông ta thôi. Sự luyện tập là một nghệ thuật khó khăn vô cùng.

Saphira truyền ý nghĩ sang Eragon: "Brom là một pháp sư. Vì vậy ông ta mới nhóm lửa được trên cánh đồng trong cơn bão đó. Không những hiểu biết, ông ta còn sử dụng được phép thuật, đúng không?"

"Em nói đúng."

"Hỏi ông ta về sức mạnh của phép thuật đi. Nhưng thận trọng lời nói. Chọc giận mấy tay có phù phép, chẳng hay hóm gì đâu. Biết đâu chừng, ông ta là phù thủy hay yêu tinh thì sao. Đâu có ai biết lý do ông ta tới ở hẳn tại Carvahall là gì."

Eragon thận trọng nói:

- Cháu và Saphira chột nhớ ra là ông có thể sử dụng phép thuật. Vì vậy ông mới nhóm được lửa hôm đầu tiên chúng ta tới đồng hoang.

- Ta....biết chút đỉnh thôi.

- Vậy tại sao ông không dùng phép chống lại tụi Urgals? Thật ra, cháu nhớ lại nhiều lần, ông có thể dùng khả năng đó, như che chắn cho chúng ta khi trời bão, không cho mây bụi lại gần làm mù mắt chúng ta....

- Lý do đơn giản, vì ta không phải là một Kỵ Sĩ, có nghĩa là ngay cả khi cháu yếu nhất, cháu vẫn còn mạnh hơn ta. Và...ta đã qua thời trẻ trai rồi, không còn mạnh như xưa nữa. Mỗi khi dùng phép thuật, lại thêm chút khó khăn.

- Cháu xin lỗi.

- Không sao. Chuyện đó xảy ra cho tất cả mọi người mà.

- Ông đã học phép thuật ở đâu?

- Đó là điều ta muốn giữ trong lòng. Ta chỉ có thể cho cháu biết. Đó là một chốn hoang vu và ta đã được một sư phụ đại tài truyền dạy. Dù chỉ là rất ít, nhưng ta đã lãnh hội

được một số bài dạy của thầy. Thôi, dù biết cháu còn thắc mắc nhiều điều, nhưng để sáng mai ta nói tiếp.

Ông nghiêng người, mắt sáng lên nhìn nó:

- Nhưng ta phải cho cháu biết một điều: phép thuật làm cháu tiêu hao nội lực rất nhiều. Đó là lý do tại sao cháu cảm thấy đuối sức sau khi hạ hai con quái Urgals. Và đó cũng là lý do ta tức giận cháu. Cháu đã quá liều lĩnh. Phép thuật sử dụng quá nội lực trong cơ thể, sẽ giết chết cháu. Chỉ dùng phép thuật khi gặp những trường hợp không thể giải quyết bằng cách của thể gian thôi.

Eragon lo sợ hỏi:

- Làm sao biết được một câu thần chú có thể làm tiêu hao hết nội lực của mình?

- Thường là không thể biết được. Do đó mà người sử dụng phép thuật phải biết rõ giới hạn. Một khi đã phóng ra, không thể nào thu hồi lại, dù luồng nội lực đó sẽ gây ra cái chết cho ta. Ý ta muốn cảnh giác cháu trước khi học hỏi để hiểu biết hơn, đừng cố làm bất cứ gì liên quan tới phép thuật. Thôi, đêm nay như vậy là đủ rồi.

Khi dọn chỗ ngủ, Saphira hí hờn truyền ý nghĩ cho Eragon: "Chúng ta đang mạnh lên, cả anh và em. Không bao lâu nữa, chẳng kẻ nào cản đường nổi anh em mình."

"Phải, nhưng chúng ta sẽ chọn đường nào đây?"

"Bất cứ đường nào chúng ta thích."

Phép thuật là điều đơn giản nhất

Đang đi, Eragon chợt hỏi:

- Sao ông lại biết hai con quái vật Urgals vẫn còn tại Yazuac kho đó? Dường như đâu có lý do gì để chúng ở lại nữa đâu?

- Ta ngờ là chúng đã rải toán chính đi cướp phá thành phố. Nhưng điều kỳ lạ là, theo ta được biết Urgals mới chỉ tụ tập đơn vị hai ba lần trong lịch sử. Hành động của chúng lần này có vẻ bất thường.

- Ông có nghĩ tại Ra'zac là nguyên nhân gây ra vụ tấn công này không?

- Ta không biết. Điều tốt nhất bây giờ là hãy tiếp tục tránh khỏi Yazuac càng xa càng tốt. Ngoài ra, hướng nam này chính là nơi Ra'zac đã đi qua.

- Mình vẫn cần lương thực. Gần đây có làng phố nào không, ông?

- Không, nhưng Saphira có thể săn mồi. Cháu thấy rừng cây nhỏ thế kia, nhưng đầy muông thú đấy. Con sông này là nguồn nước duy nhất của vùng đất nhiều dậm quanh đây, vì vậy hầu hết thú trong cánh đồng này tụ về đây uống nước. Chúng ta sẽ không đói đâu.

Quả vậy, trên đường họ đi qua, chim chóc ríu rít, rào rào bay liệng dập dìu và dòng sông êm đềm chảy. Đúng là một nơi huyền ảo, đầy sức sống. Eragon hỏi:

- Mọi chuyện lúc đó xảy ra nhanh quá, cháu không biết tên Urgals kia đã làm gì ông?

- Nó đá Hỏa Tuyết, con ngựa ngốc này lồng lên, lùi lại làm ta lao đảo. Chỉ chờ có thế, nó tặng ta vết thương này. Ta biết cháu vẫn còn thắc mắc về phép thuật. Rất ít người biết rằng, tất cả Kỵ Sĩ đều có thể sử dụng phép thuật, nhưng với cường độ khác nhau. Họ giữ bí mật khả năng này, như vậy sẽ có lợi thế với kẻ thù. Và, nếu mọi người đều biết, việc giao dịch với dân gian sẽ bị khó khăn. Nhiều người cho rằng, nhà vua phép thuật

cao cường như vậy, do ông ta là phù thủy hay yêu tinh. Không đúng, ông ta là một Kỵ Sĩ.

- Khác nhau ở chỗ nào? Chứ không phải, cháu dùng phép thuật, cháu sẽ trở thành một phù thủy hay yêu tinh sao?

- Hoàn toàn không đúng. Một yêu tinh, như Tà Thần, dùng âm binh để thi hành mệnh lệnh của hắn. Khác hẳn với sức mạnh của cháu. Phép thuật cũng không thể làm cháu thành một pháp sư, những kẻ không cần sự trợ giúp của âm binh hay một con rồng. Và chắc chắn cháu không thể là một phù thủy, sức mạnh của họ là thảo dược và thần chú. Những chuyện này lại làm ta nghĩ đến vấn đề cấp bách của cháu. Đúng ra, một Kỵ Sĩ trẻ như cháu, phải được đưa vào một đơn vị huấn luyện nghiêm túc, để tăng sức mạnh thể lực và tinh thần. Khóa huấn luyện này kéo dài nhiều tháng, có thể là nhiều năm, cho tới khi các Kỵ Sĩ thấy đủ khả năng, trách nhiệm sử dụng phép thuật. Suốt thời gian học, không học viên nào được cho biết về sức mạnh tiềm ẩn của mình. Nếu học viên nào vô tình khám phá ra phép thuật, sẽ bị tách ra để huấn luyện riêng. Hiếm khi có người tự khám phá ra phép thuật. Mặc dù họ chưa bao giờ bị đặt dưới một áp lực nặng nề như cháu.

- Vậy thì sau cùng họ được huấn luyện ra sao để biết cách sử dụng phép thuật? Hai hôm trước, nếu ông có dạy, chắc cháu cũng sẽ chẳng hiểu gì hết.

- Học viên sẽ phải làm hàng loạt bài tập vô ý nghĩa, cốt làm cho họ nản chí. Thí dụ, phải cuốc bộ, di chuyển hàng đồng đá tảng, hay đổ nước cho đầy những thùng gỗ rò rỉ....và nhiều điều vô lý khác nữa. Nếu cháu đụng nhằm những kẻ thù đã từng được đào tạo như vậy, quả là điều bất lợi. Vì họ là những kẻ rất kiên trì. Không kể các thần tiên, trong số họ vẫn còn người đang sống tới tận bây giờ, như nhà vua là một. Bất cứ ai trong đám họ cũng có thể nhẹ nhàng xé xác cháu ra lập tức.

- Vậy cháu phải làm sao đây?

- Không còn đủ thời gian học cho bài bản nữa, nhưng chúng ta sẽ cố gắng thật nhiều dọc đường đi. Ta biết một số phương pháp, cháu có thể tập luyện sức khoẻ và sự bình tĩnh, tự kiểm soát bản thân. Nhưng cháu không thể học tập suốt đêm như những Kỵ Sĩ xưa kia được. Cháu sẽ...

Ông nhìn Eragon đầy hài hước:

- Cháu sẽ thâm lượm kiến thức trên đường chạy. Lúc đầu sẽ có khó khăn, nhưng kết quả sẽ rất lớn. Nói để cháu mừng, không một Kỵ Sĩ nào ở tuổi cháu, sử dụng phép thuật được như cách cháu làm hôm qua với hai con quái kia đâu.

Eragon toét miệng cười vì lời khen:

- Cám ơn ông. Ngôn ngữ này có tên gọi không, hả ông?

- Có chứ, nhưng không ai biết. Có thể là một từ để chỉ một sức mạnh khó tin, nó có thể điều khiển cả những người sử dụng ngôn ngữ đó. Từ lâu người ta đã từng nghiên cứu, nhưng vẫn chưa tìm ra sức mạnh của nó.

- Cháu vẫn chưa hiểu phép thuật hoạt động thế nào? Chính xác thì cháu đã làm gì để được như vậy?

- Để dùng phép thuật, cháu phải có một sức mạnh thiên bẩm. Một điều mà ngày nay hiếm người có được. Cháu phải tập trung sức mạnh này bằng ý chí. Khi đã tập trung được, cháu phải sử dụng hoặc giải tỏa nó đi. Khi đọc thần chú bằng cổ ngữ, pháp biết từ

chính xả để diễn tả ý định ý định của mình. Thí dụ như hôm qua, nếu cháu không đọc "Brisingr" thì đã không có gì xảy ra.

- Vậy là cháu bị giới hạn ngôn ngữ cổ này.

- Chính xác. Một điều cần phải nhớ, khi sử dụng ngôn ngữ này, không được giả dối.

- Khó quá. Người ta luôn giả dối, ngay cả âm thanh cổ ngữ cũng chẳng thể làm con người bớt giả dối được.

Ông già nháy mắt, tuôn một tràng:

- Ferthblaka, eka weohnata néiat haina onno. Blaka eom iet lam.

Con chim đang đậu trên cành bông sà xuống, đậu trên tay ông. Nó hót nho nhỏ và nhìn hai người bằng đôi mắt như hai hột cườm. Một lát sau, nghe ông nói "Eitha", con chim bay vụt đi.

Eragon ngơ ngác hỏi:

- Sao ông làm được vậy?

- Ta hứa không làm hại nó. Có thể nó không hiểu chính xác từng lời, nhưng trong ngôn ngữ của sức mạnh, rõ ràng đã ẩn chứa ý định của ta. Con chim tin tưởng ta, vì nó biết tất cả loài vật khác cũng tin rằng, những ai sử dụng ngôn ngữ này đều trung thực.

- Các thần tiên nói ngôn ngữ này?

- Đúng.

- Vậy là họ không bao giờ nói dối?

- Không hoàn toàn như vậy. Tuy họ nhất định bảo rằng không bao giờ dối trá, nhưng họ có một nghệ thuật hoàn hảo trong cách nói...bóng gió, nói điều này để ám chỉ điều kia. Không bao giờ người ta hiểu chính xác ý định của họ. Thường thì họ chỉ hé lộ một phần sự thật thôi. Những người khôn ngoan, tinh tế mới có thể giao du cùng họ.

- Trong ngôn ngữ này những tên riêng có ý nghĩa gì không?

- Những người nói thứ tiếng này đều có hai tên. Một tên để gọi hàng ngày, không quan trọng. Tên thật chỉ dành cho những người thân tín. Kẻ nào biết tên thật của cháu, sẽ chiếm được quyền hành vô hạn với cháu. Chẳng khác nào đặt sinh mạng vào tay người khác vậy. Mọi người đều giấu tên thật, chỉ vài người được biết mà thôi.

- Làm cách nào để biết tên thật của mình?

- Không ai có khả năng đó, ngoài những thần tiên. Các Kỵ Sĩ từng dày công khám phá, hoặc nhờ một thần tiên chỉ dẫn. Nhưng hiếm có thần tiên nào chịu chia sẻ sự hiểu biết này.

- Cháu muốn biết tên thật của mình.

- Hãy thận trọng. Có thể đó chỉ là một tai họa khủng khiếp. Chưa ai được yên ổn khi phát hiện ra mình là ai. Có người điên loạn khi biết được sự thật trầm trọng về mình. Hầu hết đều cố quên đi điều đã biết. Nhưng cái tên cũng đem lại quyền uy, sức mạnh cho nhiều người. Nếu sự thật không đánh gục cháu, có thể cháu sẽ đạt được quyền uy, sức mạnh vì tên riêng của cháu.

Saphira nhận xét: "Em bảo đảm anh chẳng bị sao đâu."

Eragon cả quyết nói:

- Cháu vẫn cứ muốn được biết.

- Cháu cứng đầu thật. Nhưng ai chẳng mong được biết tông tích của mình? Có điều là ta lại không giúp được gì cho cháu trong chuyện này. Cháu phải tự tìm hiểu.

Ông nhăn mặt, nhúc nhích cánh tay bị thương. Eragon hỏi:

- Sao ông cháu mình không chữa lành vết thương này bằng phép thuật?

- Chẳng có lý do nào cả. Ta chỉ không bao giờ nghĩ đến chuyện đó, đơn giản là vì ta không đủ sức. Với một câu thần chú, cháu chắc sẽ làm được điều đó, nhưng ta không muốn cháu mất sức. Ta có thể chịu nổi. Dùng phép thuật chữa vết thương rất tốn hao nội lực, mà ta thì không muốn cháu bị mệt mỏi trong những ngày sắp tới.

- Nếu cháu có thể chữa lành được vết thương cho ông, liệu cháu có thể làm một người chết sống lại không?

Câu hỏi làm ông hết hồn, vội trả lời:

- Chớ làm vậy. Còn nhớ những vấn đề ông nói là có thể giết chết cháu không? Việc cháu vừa hỏi là một đó. Vì an toàn bản thân, các Kỵ Sĩ đã phải bỏ qua chuyện cải tử hoàn sinh này. Phép thuật không thể vượt quá giới hạn thăm thẳm của sự sống được. Nếu cháu phạm vào điều này, sức lực cháu sẽ tiêu tan, linh hồn cháu sẽ biến vào u tối. Yêu tinh, phù thủy, Kỵ Sĩ....tất cả đều chết vì thất bại ngay từ bước đầu. Hãy gắn bó với những gì có thể, như vết cắt, vết sưng, có thể cả xương gãy; nhưng dứt khoát không dính vào người chết.

- Cháu đâu ngờ rắc rối quá vậy.

- Nếu cháu không biết mình phải làm gì, còn rắc rối lớn hơn và bị chết.

Ông nghiêng mình, bốc một nắm đá cuội trên mặt đất. Ráng sức ngồi ngay ngắn lại trên yên, ông lựa một viên, đưa cho Eragon nói:

- Đây là bài tập của cháu.

Nhìn viên đá đen bóng, bằng đầu ngón tay cái nó, Eragon ngẩng mặt:

- Cháu không hiểu.

- Tất nhiên cháu không hiểu. Bây giờ yên lặng nghe. Ta muốn cháu đẩy viên đá bóng lên khỏi bàn tay, giữ nó đứng im trên không càng lâu càng tốt. Câu thần chú sẽ là "Stenr reisa". Nói đi.

- Stenr reisa.

- Tốt. Bắt đầu thử đi.

Eragon tập trung nhìn viên đá, tâm trí lục lọi chút dấu hiệu nội lực đã hừng hực trong nó hôm qua. Toát cả mồ hôi, nhưng viên đá vẫn trơ trơ im lìm trên bàn tay, nó nhăn nhó nói:

- Không được đâu.

- Được hay không ta sẽ cho cháu biết. Hãy chiến đấu với nó. Đừng bỏ cuộc dễ dàng thế. Thử lại đi.

Eragon nhắm mắt, tập trung tư tưởng. Nó hít thật sâu, chìm vào tiềm thức, cố tìm sức mạnh của nó ẩn trú nơi nào. Nó chỉ thấy những ý nghĩ, kỷ niệm rời rạc, rồi nó cảm thấy một sự khác lạ, một khoảng trống nhỏ, là một phần như thuộc về nó, mà lại như không phải. Tiến sâu vào khoảng trống đó, nó cảm thấy như có sự chống cự, có một rào cản,

nhưng nó biết sức mạnh nằm trong đó. Nó càng cố xâm nhập, rào cản như càng vững chãi hơn. Tức giận, nó cố thu hết ý chí để xuyên qua, cho đến khi rào cản vỡ ra như tấm kính mỏng, ánh sáng tràn đầy tâm trí nó. Eragon hỗn hển:

- Stenr reisa.

Viên đá nhẹ nhàng lắc lư, nâng mình khỏi bàn tay mờ mờ phát sáng của Eragon. Nó cố gắng giữ viên đá lơ lửng trong không gian, nhưng khí lực thoát trở lại vào khoảng trống. Viên đá rơi xuống bàn tay và bàn tay nó trở lại bình thường. Ông già lên tiếng:

- Lần đầu được vậy là không tệ.

- Tại sao tay cháu làm được thế? Cứ như một cây đèn lồng vậy.

- Không ai biết rõ điều này. Các Kỵ Sĩ đều tận dụng sức mạnh khi có được dấu hiệu Bàn Tay Phát Sáng. Cháu có thể sử dụng tay kia, nhưng không dễ dàng đâu. Tới thành phố gần nhất, ta sẽ mua cho cháu một đôi găng. Tuy cháu có thể tự che giấu, nhưng không nên vô tình để người khác nhìn thấy. Ngoài ra, nhiều khi ánh sáng đó có thể làm kẻ thù cảnh giác.

- Tay ông có dấu hiệu đó không?

- Không. Chỉ Kỵ Sĩ mới có. Cháu cũng nên biết thêm một điều, phép thuật còn ảnh hưởng theo khoảng cách giống như mũi tên hay một ngọn giáo vậy. Cháu muốn nâng hay di chuyển một vật ở xa, sẽ phải dùng nội lực nhiều hơn. Vì vậy, nếu kẻ thù đuổi theo, còn cách cháu cả dặm, đợi chúng lại gần hãy dùng phép thuật. Nào, trở lại công việc. Nâng viên đá lên.

- Nửa ạ?

- Đúng vậy. Và lần này phải nhanh hơn.

Bài tập lặp đi lặp lại suốt ngày hôm đó, làm Eragon chán nản đến ghét viên đá. Tập xong, nó vừa định ném viên đá thật xa, nhưng ông già ngăn lại:

- Đứng. Giữ lại. Cháu chưa thuần thục, sẽ còn phải tập tiếp.

Eragon miễn cưỡng nhét viên đá vào túi áo. Ông chỉ tay vào một cây nhỏ, nói:

- Cây này gọi là delois.

Và, cứ thế, ông dạy cổ ngữ cho Eragon, từ vondr là cái que, đến Aiedail là sao mai. Chiều tối họ lại luyện kiếm. Tuy đầu bằng tay trái, tài nghệ của ông già không hề sút giảm.

Những ngày tiếp theo họ vẫn tiếp tục vừa đi vừa học cổ ngữ và điều khiển viên đá. Chiều tối luyện tập bằng đôi kiếm giả. Eragon luôn nhăn nhó bức bối, nhưng dần dần tính nết thay đổi hẳn mà không hề hay biết. Chẳng bao lâu, viên đá đã vọt khỏi bàn tay và đứng lặng thật lâu trên không. Ông Brom cho nó những bài tập khó khăn hơn và sự hiểu biết về cổ ngữ của Eragon tiến triển rất nhiều.

Trong những lần luyện kiếm, Eragon đã tỏ ra tự tin, nhanh nhẹn, luồn lách như một con rắn. Những đường kiếm tung ra mạnh mẽ và cánh tay không còn run rẩy khi đỡ đòn. Những chiêu chống lại địch thủ kéo dài hơn. Bây giờ, sau mỗi buổi tập, không chỉ riêng Eragon bị mang thương tích.

Saphira vẫn tiếp tục lớn, nhưng lớn chậm hơn trước. Những chuyến bay xa hơn, và những buổi đi săn theo định kỳ làm nó thêm cường tráng. Nó đã cao hơn hai con ngựa và thân mình dài hơn nhiều. Vì kích thước quá khổ và bộ vảy bóng lánh nên nó rất dễ bị

phát hiện. Ông già và Eragon lo ngại, nhưng không thuyết phục cô ả để cát bụi che bớt bộ da sáng ngời.

Theo dấu vết Ra'zac, họ tiếp tục đi về phương nam. Eragon tức giận vì dù đi nhanh đến thế nào, tụi Ra'zac vẫn tiến trước họ mỗi ngày. Nhiều khi nó chán nản, muốn bỏ cuộc, nhưng lại có những dấu vết làm họ tràn trề hy vọng.

Càng ngày, họ càng không yên tâm, vì dọc sông Ninor không hề có dấu vết dân cư. Sau cùng, họ đã đến gần Daret, ngôi làng đầu tiên từ khi ra khỏi Yazuac.

Đêm trước hôm tiến vào làng, giấc mơ của Eragon y như thật:

Nó thấy cậu Garrow và anh Roran đang ở nhà ngồi trong căn bếp đồ nát. Hai người yêu cầu Eragon phụ giúp xây dựng lại trang trại. Nhưng nó chỉ lắc đầu, lòng đau như cắt. "Cháu đang phải truy lùng những kẻ đã giết cậu.", nó thì thầm.

Cậu Garrow lườm nó: "Trông ta giống một người chết lắm sao?"

"Cháu không thể giúp cậu được." Nó ứa nước mắt nói.

Một tiếng gầm đột ngột vang lên, cậu nó biến thành một tên Ra'zac. Hai cha con nhảy tới nó, rít lên: "Vây thì người phải chết."

Nó tỉnh dậy, rầu rĩ ngẫm những vì sao đang chầm chậm trôi trên bầu trời.

Bên nó, Saphira dịu dàng bảo: "Tất cả rồi sẽ tốt đẹp thôi, cậu bé."

Làng Daret

Daret nằm trên bờ sông Ninor. Ngôi làng nhỏ, trông hoang vắng, không hề có dấu vết dân cư. Hai người thận trọng tiến vào, trong khi Saphira bay gần làng, nếu có chuyện xảy ra, nó sẽ kịp thời có mặt.

Cổ không gây tiếng động khi cưỡi ngựa ngang những ngôi nhà lặng ngắt, ông Brom ghi chặt kiếm, Eragon thủ sẵn cung tên. Hai người nhìn nhau đầy lo ngại. Eragon thông tin cho Saphira: "Nơi này coi bộ hắc ám quá!"

Saphira không trả lời, nhưng nó cảm thấy cô ả đang bay vọt lại gần. Nhìn mặt đất, Eragon yên tâm hơn vì thấy những dấu chân trẻ con. Nhưng chúng đâu cả rồi?

Vào tới trung tâm vẫn không một bóng người. Gió hun hút cuốn bụi mịt mù khắp nơi. Ông già quay đầu ngựa bảo:

- Ra khỏi đây ngay, ta không yên tâm một chút nào.

Eragon thúc Cadoc vọt theo. Nhưng mới được vài bước, từ những ngôi nhà, hàng loạt xe ào ra, chặn ngang đường. Cadoc kèm bốn vó, thở phì phì, trượt trên mặt đất. Một gã đen nhẻm, hông đeo kiếm, tay cầm cung, nhảy từ trên xe xuống trước mặt hai người. Eragon vội đưa cung lên nhắm. Gã kia quát lên:

- Đứng im. Bỏ vũ khí xuống. Các người đang bị sáu mươi xạ thủ bao vây. Nhúc nhích là bị bắn ngay.

Như một khẩu lệnh, gã vừa dứt lời, hàng dãy người xuất hiện trên những mái nhà chung quanh.

Eragon kêu thầm: "Tránh xa ra, Saphira. Chúng đông lắm. Em xuống là bị bắn ngay." Không chắc ả chịu vâng lời, nó nói thêm: "Anh sẽ chặn những mũi tên trước khi chúng chạm được tới anh và ông già." Nó tính sẽ dùng phép thuật.

Ông Brom bình tĩnh nói:

- Các ông muốn gì?
- Ông tới đây làm gì?
- Mua thực phẩm và hỏi thăm tin tức. Chúng tôi trên đường đến nhà một người bà con ở Dras- Lona.
- Sao trang bị vũ khí khiếp thế?
- Thì các ông cũng vậy. Thời buổi nguy hiểm mà.
- Đúng vậy. Tôi thấy ông không phải là loại người làm hại chúng tôi, nhưng chúng tôi phải đựng độ quá nhiều với Urgals và trộm cướp, làm sao tin được lời nói của ông.
- Nếu không có gì phiền, ông có thể cho chúng tôi biết chuyện gì đã xảy ra tại đây không?
- Ông bảo chỉ cần tiếp tế? Ông có đồng ý đứng chờ tại đây, nhận hàng xong, trả tiền rồi đi ngay không?
- Rất đồng ý.
- Vậy thì được.

Hắn hạ cung, vẩy một xạ thủ đến gần, nói với ông Brom:

- Cho anh ta biết ông cần gì.

Brom đọc một số lương thực và nói thêm:

- Nếu các ông có đôi găng nào vừa tay cháu tôi thì tốt quá.

Người xạ thủ gật đầu, chạy đi. Người đàn ông nói:

- Tôi là Trevor. Đúng ra tôi phải bắt tay ông, nhưng trong hoàn cảnh này tôi phải giữ khoảng cách. Ông từ đâu đến đây?
- Miền bắc. Nhưng chúng tôi chẳng ở nơi nào đủ lâu để có thể gọi là nhà được. Tụi Urgals đã đẩy các ông đến những cảnh giác này sao?
- Phải, nhưng còn những kẻ tàn ác hơn vậy nữa. Ông có tin tức gì những nơi khác không? Ở đây chúng tôi mù mịt lắm, nhưng cũng nghe tin nhiều nơi bị bao vây.
- Gần hai tuần trước, chúng tôi đi qua Yazuac, nơi đó đã bị tàn phá, dân làng bị giết chết thành đồng. Chúng tôi chưa kịp chôn cất họ thì bị hai con quái Urgals tấn công.

Giật thót người, Trevor lùi lại, ứa nước mắt:

- Than ôi, thế thảm quá! Nhưng tôi vẫn không hiểu vì sao chỉ có hai tên Urgals mà tàn sát được cả dân làng Yazuac. Họ là những chiến sĩ dũng cảm, có mấy người là bạn của tôi.
- Có những dấu hiệu cho thấy chúng đông lắm. Hai tên tôi gặp có thể chỉ là những kẻ đào ngũ.
- Chúng đông cỡ nào?
- Đông đủ tiêu diệt Yazuac và đủ để tàn sát kịp thời. Không hơn một trăm, không dưới năm chục tên. Nếu tôi không lầm, số đó sẽ làm các ông khốn khổ. Các ông nên tính toán rời khỏi đây đi. Vùng này quá nguy hiểm.

- Tôi hiểu, nhưng dân làng này không nghĩ đến chuyện bỏ đi. Đây là nhà của họ, cũng như của tôi, dù tôi mới về đây chưa được bao lâu. Chúng tôi quý nơi này hơn mạng

sống. Chúng tôi đẩy lui được mấy tên Urgals lẻ tẻ, chuyện này làm dân làng có một niềm tin quá với thực lực của mình. Tôi sợ, có ngày tất cả thức dậy đều bị cắt cổ ráo rồi. Người xạ thủ trở lại với một ôm hàng tiếp tế. Brom trả tiền và khi anh ta ra khỏi, ông hỏi Trevor:

- Vì sao ông được họ chọn để bảo vệ Daret?
- Tôi đã đi lính cho nhà vua mấy năm.

Brom đưa đôi găng tay cho Eragon, rồi chắt hàng lên bao yên. Eragon cẩn trọng úp bàn tay khi đeo găng. Ông Brom bảo:

- Bây giờ, đúng như đã hứa, chúng tôi đi.
- Khi tới Dras- Leona, ông làm ơn giúp tôi một việc được không? Xin ông báo động cho triều đình biết tình trạng của chúng tôi và những nơi khác. Nếu tin tức không đến được triều đình lúc này, sẽ là một mối lo lớn, nhưng nếu, nhận được tin mà triều đình làm ngơ, còn khốn nạn hơn.
- Chúng tôi sẽ làm theo ý ông. Chúc những lưỡi kiếm của các ông luôn sắc bén.
- Chúc ông cũng được như vậy.

Những xe chặn đường được kéo ra. Hai người đi khỏi Daret, tiến vào khu rừng dọc sông Ninor. Eragon thông báo cho Saphira: "Anh đang trên đường đi. Mọi chuyện đều tốt đẹp." Rõ ràng cô ả tỏ ra rất bức mình.

Brom vuốt râu, nói:

- Triều đình gặp khó khăn hơn ta tưởng. Khi những thương gia tới Carvahall, họ cho biết những chuyện chẳng lành, nhưng ta không ngờ chuyện lớn đến như vậy. Lũ Urgals tràn lan khắp nơi, chúng tỏ triều đình đang bị tấn công. Vậy mà, không hề thấy bóng một toán quân sĩ nào. Dường như nhà vua không quan tâm đến chuyện bảo vệ lãnh thổ của ông ta.
- Cháu cũng lấy làm lạ.
- Cháu có dùng phép thuật của cháu khi chúng ta ở Daret không?
- Có lý do gì để làm vậy đâu?
- Lầm. Cháu có thể đọc tư tưởng của Trevor chứ. Kể cả với khả năng giới hạn của ta, ta còn làm được điều đó. Nếu dân làng có ý định giết chúng ta, đời nào ta ngồi yên chuyện trò như thế được.
- Làm sao cháu có thể biết Trevor nghĩ ngợi gì? Cháu có thể nhìn vào tâm trí người khác được sao?
- Thôi nào, đáng lẽ cháu phải biết câu trả lời chứ. Cháu có thể biết ý định của Trevor giống như cách cháu liên lạc với Saphira hay Cadoc vậy. Tâm trí con người không khác biệt lắm với một con ngựa hay rồng đâu. Rất đơn giản để cháu thực hành, nhưng phải giới hạn và thận trọng. Vì ý nghĩ của một con người là nơi trú ẩn cuối cùng của hắn. Không bao giờ cháu được phép xâm phạm, trừ khi đó là trường hợp bắt buộc. Các Kỵ Sĩ có những qui luật rất khắt khe về vấn đề này. Nếu phạm luật với những lý do không chính đáng, sẽ phải chịu hình phạt rất nghiêm trọng.
- Dù không phải là Kỵ Sĩ, ông vẫn có thể làm được chuyện này?

- Ta đã từng nói, với sự chỉ dẫn chính xác, ai cũng có thể trao đổi, chuyện trò bằng tâm trí, nhưng với những kết quả khác nhau. Tuy nhiên, đó có phải là phép thuật hay không, khó mà biết được. Nhưng ta biết nhiều người đã tự học. Thử nghĩ: cháu có thể liên lạc được với tất cả các loài có tri giác, mặc dù có thể sự liên lạc không được rõ ràng lắm. Bằng cách hãy để nguyên một ngày lắng nghe những ý tưởng của loài chim, hay tìm hiểu con giun đất cảm thấy gì sau một cơn mưa bão. Riêng ta không thú vị với loài chim, cháu thử bắt đầu với mèo coi. Chúng có nhiều cá tính khác thường, hay lắm. Nhưng nếu cháu có thể xâm nhập vào đầu người khác, như vậy cũng có nghĩa người khác cũng có thể làm như vậy với cháu? Làm sao cháu biết được ai đó đang dò la tâm trí cháu? Có cách nào ngăn cản họ được không?

Nó thầm nhủ: "Làm sao mình biết được, nếu chính ông ta biết mình đang nghĩ gì?"

- A, Saphira chưa bao giờ phong tỏa tư tưởng nó, không cho cháu liên lạc sao?

- Đôi khi. Như lần Saphira đưa cháu lên núi Spine, cháu đã không thể nào nói chuyện với nó được. Không phải nó làm ngơ, mà rõ ràng không nghe thấy những gì cháu nói, như có một bức tường bao bọc tâm trí nó vậy.

- Chỉ một vài người có khả năng biết có kẻ xâm nhập vào tâm trí, và rất ít người có thể ngăn chặn cháu len lỏi vào tư tưởng họ. Đó là vấn đề rèn luyện và suy nghĩ của cháu. Vì sức mạnh phép thuật sẽ cho cháu biết có kẻ len lỏi vào tâm trí cháu. Khi đã biết được điều đó, chuyện ngăn chặn họ là một vấn đề đơn giản. Tập trung vào một vật độc nhất. Tách rời tất cả những sự vật khác. Chẳng hạn, cháu chỉ tập trung nghĩ đến một bức tường, kẻ địch chỉ tìm thấy bức tường trong ý nghĩ của cháu thôi. Tuy nhiên, làm được điều này, với bất cứ thời gian bao lâu, đều đòi hỏi rất nhiều công lực và kiên trì. Vì cháu chỉ thoáng nghĩ đến một chuyện nhỏ nhặt nào khác, bức tường kia sẽ rung động để đối thủ có thể len vào.

- Làm cách nào cháu có thể làm được điều này?

- Chỉ có một cách : luyện tập, luyện tập và không ngừng luyện tập. Ghi một hình ảnh độc nhất vào đầu cháu, lưu giữ hình ảnh đó cho đến khi nào còn có thể. Năng lực này không phải ai cũng đạt được một cách hoàn hảo.

- Cháu không cần hoàn hảo, cháu chỉ mong an toàn thôi.

Eragon lại nghĩ, nếu mình len lỏi được vào tâm trí người khác, liệu mình có làm thay đổi được tư tưởng của họ không? Càng biết thêm về phép thuật, mình càng thêm lo.

Khi gặp lại Saphira, hai người đều giật nảy mình. Saphira đâm đầu thẳng vào hai ông cháu. Hai con ngựa cuống cuống lùi lại. Cô ả lạnh lùng ngó Eragon lom lom, hằm hừ trong học. Eragon lo ngại liếc ông Brom, chưa bao giờ nó thấy Saphira giận dữ đến thế: "Có chuyện gì vậy?"

"Chuyện anh. Anh gây ra vấn đề."

Eragon xuống ngựa. Vừa đặt chân trên mặt đất, nó bị Saphira vươn đuôi cuốn chặt hai chân, rồi quặp chặt nó bằng móng vuốt. Eragon la lên: "Em làm gì vậy?" Nó vùng vẫy nhưng không thoát nổi. Ông Brom vẫn ngồi trên lưng Hỏa Tuyết chăm chú theo dõi.

Saphira nhìn sát mặt Eragon: "Mỗi lần ra khỏi tầm mắt tôi, anh đều gặp rắc rối. Cứ như trẻ con, chuyện gì anh cũng dí mũi vào. Nếu có chuyện nguy hiểm xảy ra, tôi ở xa cả mấy dặm, làm sao cứu kịp? Tôi sẽ không trốn tránh nữa. Không có tôi ở gần, có ngày anh mất mạng."

"Anh hiểu vì sao em tức giận, nhưng anh lớn hơn em nhiều. Anh tự lo cho mình được mà."

Ả nhe nanh, dí sát mặt Eragon: "Từ ngày mai anh phải bay với tôi, không cưỡi con vật khổng lồ mà anh gọi là con ngựa kia nữa. Nếu không, tôi sẽ quặp bằng móng mà tha anh đi. Anh có phải là một Kỵ Sĩ rồng không? Anh không cần gì tới một con rồng sao?"

Eragon biết Saphira có lý, nhưng nhớ lại vết thương trầy da nát thịt khi cưỡi rồng, nó vẫn còn khiếp hãi.

Ông Brom hỏi:

- Sao, chuyện gì vậy?
- Saphira muốn ngày mai cháu bay cùng nó.
- Bây giờ cháu có yên rồi. Cháu và Saphira có thể bay, không sao đâu.
- Nhưng nếu ông gặp tai nạn hay bị tấn công thì làm sao cháu đến kịp....
- Phải liệu thôi. Vì dù sao cháu cũng vẫn cần học bay. Ta tính thế này, cháu bay trước, quan sát dưới này, báo cho ta biết nếu phát hiện cạm bẫy, phục kích hay có sự cố bất ngờ.

Eragon gật đầu, bảo Saphira:

- Được, ngày mai chúng ta bay. Buông anh ra.
- Thề đi.
- Trời đất! Rồi, anh hứa. Vừa lòng chưa?

Saphira buông Eragon, rồi nhún mình, cất cánh khỏi mặt đất. Eragon rùng mình nhìn con rồng quay tít thân mình trên không. Nó nhảy lên con Cadoc, đi theo ông già.

Xế chiều, sau khi tìm chỗ nghỉ, Eragon lại luyện kiếm với ông Brom. Giữa cuộc đấu, Eragon tung một đường kiếm đầy dũng mãnh, làm hai thanh kiếm gỗ nát tan từng mảnh, bay lả tả.

Ném mảnh gỗ còn lại vào lửa, ông lão lấy thanh Zar'rac, đưa cho Eragon, bảo:

- Tập kiếm giả như vậy đủ rồi. Đã đến lúc cháu phải dùng kiếm thuật.
- Ông cháu mình cắt nhau ra từng mảnh mất.
- Không đâu. Cháu lại quên phép thuật rồi.

Nâng thanh kiếm của ông lên, Brom xoay lưỡi kiếm lấp lánh trong ánh lửa, rồi nhúu mày tập trung, đặt ngón tay lên lưỡi kiếm. Ông lẩm bẩm:

- Geloth du knifr!

Một tia sáng đỏ nhảy nhót giữa những ngón tay ông. Ông đưa ngón tay đi suốt chiều dài hai mặt kiếm. Tia sáng biến mất khi ông rút tay về.

Ông ngửa một bàn tay, tay kia cầm kiếm, chém mạnh. Eragon hết hồn nhảy tới, nhưng không kịp. Nó sững sờ nhìn ông đưa bàn tay nguyên vẹn lên, mỉm cười.

- Ông làm gì vậy?
- Thử lưỡi kiếm.

Eragon đưa tay rờ, nó cảm thấy một lớp vô hình ngăn ngón tay nó với lưỡi kiếm. Ông già bảo:

- Bây giờ cháu cũng làm như vậy với thanh Zar'rac đi.

Ông hướng dẫn nó cách làm. Sau mấy lần cố gắng, lưỡi kiếm của Eragon cũng có một lớp vô hình bảo vệ. Nó tự tin, đứng lên thử thể. Ông Brom dặn dò:

- Tuy lưỡi kiếm sẽ không cắt được da thịt nữa, nhưng chúng vẫn có thể làm chúng ta bị vỡ xương. Vì vậy cháu đừng chém phía sau như những lần trước. Một đường kiếm sau gáy có thể gây thương tích nặng đó.

Eragon gật rồi bất ngờ tấn công. Hai thanh kiếm toé lửa. Tiếng kim khí choang choang vang lên khi ông Brom chống đỡ. Tuy nhiên sử dụng kiếm gỗ quá lâu, thanh Zar'rac trở nên quá nặng và Eragon xoay trở chậm chạp hơn, nó bị một đòn chớp nhoáng của ông già ngay đầu gối.

Khi nghỉ tay, Eragon bầm dập hơn ông lão nhiều. Nó mê mẩn nhìn thanh Zar'rac không hề trầy xước.

Nhìn bằng mắt rồng

Sáng hôm sau, Eragon thức dậy với những vết bầm tím và tứ chi đau nhức. Thấy ông già đang hí hục xách yên và hành lí của nó, chắt lên lưng Saphira, Eragon ráng nét mặt mọi dẫy lo bữa điểm tâm.

Ăn xong, nó lẳng lẳng cầm cung tên tiến lại Saphira. Brom dặn dò:

- Nhớ khép chặt đầu gối, điều khiển Saphira bằng ý tưởng. Càng nắm sát lưng nó càng tốt. Nếu cháu không hốt hoảng sẽ không sao đâu.

Eragon gật đầu, bỏ cung vào bao, rồi để ông đỡ lên yên. Nó rúm cả người khi Saphira thu mình lấy đà rồi chỉ với một cái quẫy đuôi cô ả vọt lên trời. Gió vù vù như hút hết hơi thở Eragon.

Nó nhớ lần sau cùng bay trên lưng rồng, Saphira ráng sức vỗ cánh. Nhưng bây giờ cô ả bay thật vững vàng, mạnh mẽ. Saphira đảo vòng, bay cặp bờ con sông màu xám kéo dài phía dưới. Mây bồng bồng trôi qua Eragon. Rừng cây chỉ còn là những chấm nho nhỏ. Không khí nhẹ nhàng, trong suốt. Eragon vừa thốt lên: "Tuyệt vời ...", mặt đất phía dưới thấp xoáy vòng đến chóng mặt, nó kêu lên: "Làm trò gì vậy. Anh lộn cổ xuống mất."

"Tập cho quen đi. Lỡ mình bị tấn công trên không, phải chơi trò này mới né được chứ." Eragon cứng họng, đành tập trung cho bụng đỡ nhện nhạo cơn buồn nôn. Chì rồng khoát trá, biểu diễn một màn rơi tự do, gần mặt đất mới là bay tiếp. Eragon nghiêng mình ngắm cảnh. Saphira bảo: "Để em cho anh thấy bay thật sự như thế nào nhé." Tư tưởng nó cuốn hút Eragon thoát khỏi thân xác. Eragon cố chống chọi, xong đành chịu thua, không tự kiểm soát được nữa. Mắt nó mờ đi, nó cảm thấy đang nhìn sự vật xuyên qua đôi mắt của Saphira. Tất cả đều biến dạng: màu sắc trở nên kỳ lạ khác thường, màu lam nổi bật lên, những gì màu xanh lục và đỏ đều dịu xuống. Eragon không thể nào xoay trở thân mình, nó cảm thấy như một hồn ma đang trôi trên bầu trời.

Càng bay lên cao, niềm vui thuần khiết từ Saphira càng lan tỏa. Nó sung sướng được tự do bay bổng. Nó quay nhìn Eragon, và Eragon nhìn thấy chính mình trong mắt rồng. Nó cảm thấy xương thịt rồng như chính xương thịt nó và chính nó đang vươn mình bay bổng trên không, chiếc đuôi rẽ mây như một bánh lái khổng lồ.

Mối liên hệ giữa rồng và người tăng dần cho đến khi nhận thức của cả hai không còn sự tách biệt nào. Sự phấn chấn của Saphira làm tiêu tan nỗi khiếp đảm trong Eragon. Ngay cả khi hạ cánh, cả hai kết hợp sức mạnh một cách rất nhịp nhàng.

Eragon thở hỗn hển, lịm đi khi hai tư tưởng tách rời. Ngay khi tỉnh táo hẳn lại, nó nói với Saphira: "Thật không thể nào tin nổi! Tại sao em lại chịu xuống đất, trong khi bay bỗng thú vị đến như vậy?"

"Em cũng phải ăn chứ. Anh thích bay là em mừng rồi."

"Tiếc là anh không được bay nhiều hơn. Em vẫn thường thấy màu lam nhiều như vậy sao?"

"Đúng vậy. Chúng ta sẽ thường xuyên bay chứ?"

"Tất nhiên, có dịp là bay."

Ả hài lòng ra mặt. Trong chuyến bay Saphira chỉ cho Eragon những nơi nó thường ẩn náu, những lối mòn khám phá cho người dưới đất, lúc đó Eragon mới hiểu sự gian khổ của Saphira nhiều hơn nó tưởng. Vì qua những tàn cây rậm rạp, Saphira đã phải liều mình sà xuống thấp mới có thể phát hiện những lối đi.

Gần trưa, một âm thanh ù ù trong tai Eragon. Nó lắc đầu, âm thanh đó càng lớn hơn. Tiếng ông già Brom đang cố nổi lên lạc với nó: "Cháu đang làm cái trò gì thế? Xuống đây ngay. Ta mới thấy một việc rất quan trọng."

"Ông Brom ạ?"

"Còn ai nữa? Bảo cái con thằn lằn khổng lồ của cháu trở lại đây ngay."

Ông gửi hình ảnh nơi ông đang đứng chờ cho Eragon. cho Eragon. Eragon sẵn sàng cung tên trong tay, cùng Saphira tìm nơi hạ cánh.

Tới nơi, Eragon nhảy vội xuống đất.

- Chuyện gì vậy, ông?

- Chuyện gì à? Lần sau đừng giở trò cắt liên lạc như vậy, nghe chưa?

- Cháu xin lỗi.

- Ta lần xuống bờ sông, rồi thấy mất dấu tại Ra'zac. Nhìn mặt đất coi, cho ta biết cháu thấy gì.

Dấu chân Ra'zac lộn xộn chồng lên nhau đầy mặt đất. Nổi rõ trên những vết chân chừng hai ngày qua của chúng, là những vết cào dài rất rõ. Thấy quen quen, nhưng Eragon chưa xác định là dấu vết gì. Rồi nó chợt nhìn Saphira. Mỗi khi cần lấy đà, lưng nó cào nát mặt đất giống như thế này. Eragon nói:

- Cháu chỉ có thể cho rằng tại Ra'zac này đã bay khỏi đây với những con rồng. Nếu không, thì cũng phải là một loài chim khổng lồ.

- Ta thường nghe Ra'zac di chuyển với một tốc độ phi thường. Nhưng đây là chứng cứ đầu tiên ta được thấy. Nếu chúng bay như thế này, khó lòng chúng ta tìm gặp được. Nhưng ta biết chắc, đây không phải là rồng. Một con rồng không khi nào chịu để cho một tên Ra'zac cười.

- Làm sao bây giờ. Saphira không thể theo dấu chúng trên không, mà nếu có thể, thì ông lại ở quá xa.

- Không nóng vội được. Vừa ăn trưa vừa tính.

Hai người vừa ăn vừa lặng lẽ nhìn trời suy nghĩ. Eragon lại nghĩ đến gia đình. Hình ảnh cửa nhà điêu tàn bốc cháy làm nó đau khổ đến thất ruột. Nó tự hỏi giờ này anh Roran

đang làm gì? Nếu không tìm ra tụi Ra'zac mình sẽ đi về đâu, với mục đích gì đây? Sẽ trở lại Carvahall hay đi theo ông già Brom tiếp tục luyện tập?

Ăn xong, ông Brom đứng dậy lật bỏ áo trùm đầu, nói:

- Ta đã suy tính đến tất cả những mảnh khoe, những câu thần chú, tất cả khả năng mà chúng ta có được, Saphira có thể xuất hiện trong vài thành phố, để quyến rũ tụi Ra'zac như mật phủ ruồi, nhưng như vậy là quá liều lĩnh. Chúng sẽ đưa quân lính tới. Chưa kể nhà vua rất có thể sẽ tự thân chinh lâm trận. Lúc đó ta và cháu không thể nào thoát chết.

- Bây giờ phải làm sao? Có ý kiến gì không, Saphira?

"Không."

Ông già cũng bảo:

- Tùy cháu quyết định. Đây là cuộc trường chinh của chính cháu.

Eragon nghiêng rặng tức giận, bỏ đi khỏi ông già và con rồng đồng đánh. Nhưng mới tới bìa rừng, chân nó đạp phải một cái bình bằng sắt. Bình có một quai da đủ dài để choàng qua vai và trên thân bình là một dấu hiệu bằng bạc, mà Eragon đã từng nhìn thấy trên áo hai tên Ra'zac.

Nhặt cái bình lên, Eragon tò mò mở nắp, một mùi nồng gắt tỏa trong không khí, giống như mùi nó đã bắt gặp khi phát hiện cậu Garrow trong gian nhà đồ. Nó nghiêng miệng bình, một giọt chất lỏng trong vắt, ngời sáng rớt vào ngón tay và lập tức ngón tay nó bị đốt như chạm vào ngọn lửa. Eragon thét lên, chịu tay xuống đất. Chỉ một thoáng, một khoảng da bị ăn lõm xuống.

Nhăn nhó, Eragon chạy bay về chỗ ông già, kêu lên:

- Ông coi cháu nhặt được cái gì đây?

Ông cầm bình quan sát rồi đổ một chút chất lỏng lên mũi. Eragon vội cảnh cáo:

- Coi chừng, nó cháy...

- Cháy da ông chứ gì? May là cháu còn đủ khôn, mới chỉ rớt lên ngón tay chứ chưa uống đấy. Một chút thôi là cháu tiêu rồi.

- Nhưng nó là cái gì vậy ông?

- Một chất dầu từ hoa của cây Seith. Loại cây này mọc trên một hòn đảo hoang vu lạnh giá ngoài biển bắc. Trong trạng thái tự nhiên, chất dầu này dùng bảo quản và làm sáng bóng ngọc trai. Nhưng sau khi được phù phép bằng những câu thần chú cùng với máu, nó có một đặc tính là: chuyên ăn thịt tươi. Nếu chỉ có vậy thôi thì công có gì đặc biệt, vì có nhiều loại axit cũng làm tan nát thịt xương, sắt thép. Riêng chất dầu này vô hại với tất cả các vật khác. Cháu có thể nhúng bất kỳ thứ gì vào nó, cũng không bị hề hấn gì, trừ những gì thuộc cơ thể con người hay thú vật. Nó được tạo ra để tra khảo và giết người. Có thể lưu giữ trong gỗ, bôi lên ngọn giáo, rải trên tấm trải giường, để địch thủ bị đốt cháy khi đụng phải. Tùy khả năng, kỹ xảo, nó có vô số cách dùng. Những vết thương do nó tạo ra rất lâu lành. Đây là một chất rất hiếm và đắt tiền, đặc biệt ở thể đã được biến đổi đặc tính như thế này.

Eragon nhớ lại những vết bỏng khắp người của Garrow. Nó khiếp đảm nhận ra, chúng đã hại cậu bằng chất dầu mà quý này đây.

- Nhưng nếu quý giá như vậy, sao tụi Ra'zac bỏ lại?

- Có thể chúng làm rơi khi bay đi.
- Sao chúng không trở lại tìm. Cháu nghi đây là mục đích của nhà vua. Ông ta vui mừng nếu cháu bị hại vì thứ dầu quý quái này.
- Không đâu. Ông ta sẽ chỉ vui mừng khi chúng đem cho ông ta tin tức về cháu. Nếu lúc này chúng đã gặp nhà vua, chắc chắn ông ta đã biết tin cháu rồi. Như vậy có nghĩa là chúng ta càng phải thận trọng hơn khi vào các thành phố. Những thông cáo về cháu sẽ tràn lan khắp nơi trên đế quốc này.
- Chính xác thì thứ dầu này hiểm hoi đến cỡ nào?
- Hiểm như cháu...tìm được viên kim cương trong máng heo vậy. Thật ra, loại dầu bình thường vẫn được các thợ kim hoàn dùng.
- Vậy thì phải có người mua bán nó chứ.
- Có lẽ độ một vài người thôi.
- Tốt rồi. Những thành phố dọc vùng biển này, có ai giữ giấy tờ mua bán không?

Mắt ông già sáng lên:

- Ồ, tất nhiên. Nếu chúng ta có thể coi những giấy tờ này, sẽ biết ai đưa dầu tới miền nam và từ đó chuyển đi đâu.
- Và hồ sơ mua bán của triều đình sẽ cho chúng ta biết tụi Ra'zac ở đâu. Cháu không biết bao nhiêu người làm nghề này, nhưng không khó khăn tìm ra những người không làm tay sai cho triều đình.
- Đại tài! Phải chi ta nghĩ đến điều này từ nhiều năm trước, ta đâu đến nỗi điên đầu. Dọc duyên hải này có rất nhiều thành phố cho tàu vào đậu. Nhưng ta nên tới Teirm trước, đây là nơi kiểm soát hầu hết chuyện buôn bán. Ta có một người bạn vẫn còn sống tại đó. Tuy nhiều năm chưa gặp lại, nhưng ta tin ông ấy sẽ sẵn lòng giúp đỡ. Là một nhà buôn, ông ta dễ đến gần hồ sơ mua bán hơn chúng ta.
- Chúng ta đến Teirm bằng cách nào?
- Đi về hướng tây nam, cho tới dốc núi Spine. Vượt qua bên kia, là chúng ta đã có thể đến thẳng Teirm.
- Trong vòng một tuần, chúng ta tới kịp con đường dốc đó không?
- Rất dễ. Nếu ta rẽ phải từ sông Ninor, sáng mai đã nhìn thấy rặng núi rồi.

Trước khi leo lên lưng Saphira, Eragon bảo:

- Cháu sẽ gặp ông trong bữa ăn tối.

Lên cao rồi, nó mới cho Saphira biết: "Ngày mai anh sẽ cưới Cadoc, để bàn việc với ông già."

"Mấy ngày sắp tới anh cứ cưới ngựa đi với ông ấy để học, còn em phải đi săn."

"Em không bức chứ?"

"Công việc cần thiết vậy mà."

Cuối ngày, khi hạ xuống mặt đất, Eragon mừng rỡ thấy chân nó không hề đau đớn trầy trụa gì.

Buổi tập kiếm sau bữa ăn tôi kém phần hào hứng, vì ai cũng bận tâm đến những sự việc xảy ra trong ngày.

Bản tình ca của thần tiên

Ngày hôm sau, đang cưỡi ngựa trên đường, Eragon chợt hỏi:

- Biển trông như thế nào, hả ông?
- Chắc cháu từng nghe ai tả rồi chứ?
- Dạ, nhưng chính xác nó ra sao?
- Biển là hiện thân của cảm xúc. Biển yêu thương, căm ghét và than khóc. Biển thách thức những lời cảm dỗ, chối bỏ mọi ràng buộc. Cháu còn nhớ ta nói các thần tiên tới đây từ biển cả chứ? Dù sau đó họ không còn sống gần những vùng duyên hải, họ vẫn giữ nguyên tấm lòng say mê, khao khát với đại dương. Tiếng sóng vỗ dào dạt, mùi muối mặn vẫn sâu đậm trong tâm hồn và những bài ca vô cùng duyên dáng của họ. Có một bài ca về mối tình với biển, cháu có muốn nghe không?
- Cháu muốn lắm.
- Ta sẽ cố dịch những lời ca bằng cổ ngữ. Không hoàn hảo lắm, nhưng để cháu hiểu phần nào lời chính.

Ông tăng hắng, im lặng một lúc rồi ngâm nga:

Ôi mặt nước óng vàng mệnh mông quuyến rũ dưới bầu trời xanh thẳm

Mi gọi ta gọi ta

Ta đuổi dong mãi mãi cánh buồm

Chẳng dành cho một vì tiên nữ

Mi cứ gọi ta gọi ta.

Nàng đã trói ta bằng dải dây màu huệ trắng

Không bao giờ tan vỡ không khi nào chia lìa giữa rừng cây và sóng vỗ

Vì có biển nâng niu.

Lời ca vang vang trong đầu Eragon. Ông lão bảo:

- Bài ca Du Silbena Datia này còn dài. Nó kể một chuyện tình buồn của Acallamh và Nuada.
- Bài ca đẹp quá.

Khi họ ngừng lại nghỉ, dãy núi Spine đã hiện ra mờ mờ nơi chân trời.

Tới chân núi, họ rẽ qua hướng nam. Eragon vui mừng lại được đến gần núi Spine, được bao bọc khỏi thế giới bên ngoài.

Ba ngày sau, khi tới một con đường rộng, hằn vết những bánh xe, ông Brom bảo:

- Đây là đường chính giữa thủ đô Uru'baen và Teirm. Các nhà buôn thường đi lại trên con đường này. Chúng ta phải hết sức thận trọng. Dù thời gian này không phải mùa buôn bán, nhưng vẫn có nhiều người qua lại nơi này.

Nhiều ngày qua thật nhanh, vì Eragon không có thời gian để chán nản, nó học cổ ngữ của thần tiên, cách săn sóc Saphira và luyện phép thuật. Nó cũng học cách săn bằng phép thuật, chỉ với một viên đá nhỏ, một cú búng tay, con mồi đã lẩn quay trên mặt đất.

Những ngày làm việc không ngừng nghỉ đã tạo cho Eragon một thân hình rắn chắc, gọn gàng hơn.

Tới một đoạn đường bị dòng sông cắt ngang, ông Brom bảo:

- Đây là con sông Toark. Theo dòng sông này, chúng ta sẽ tới biển. Vì trên núi Spine có một hồ nước, hồ Woadark. Từ hai đầu hồ phát xuất hai dòng sông đi hai ngả. Cả hai đều được gọi là sông Toark. Một chảy về hướng nam. Một ra biển.

Hai hôm sau, đứng trên một mỏm đá cao, ông chỉ tay về phía xa xa, cắt nghĩa:

- Nơi hướng bắc kia chính là thành phố cổ Teirm. Người ta cho rằng, đó chính là nơi thần tiên đặt bước chân đầu tiên tới đế quốc Alagaesia này. Thành quách của nó không bao giờ sụp đổ, những chiến binh của thành phố chưa từng biết mùi chiến bại là gì.

Trưa hôm sau họ mới xuống đến chân núi bên kia, nơi có những cánh rừng bằng phẳng. Saphira bay là là và tìm những hố trứng, mỗi khi cần phải ẩn mình.

Qua khỏi khu rừng, cảnh đồng quê bắt đầu hiện ra. Mặt đất toàn cỏ và cây thạch thảo. Rong rêu phủ xanh rì những tảng đá ven dòng suối. Những vũng bùn lầy nhẹp khắp mặt đường. Chẳng bao lâu cả ông Brom và Eragon đều lem nhem toàn bùn đất.

Buổi chiều, họ tìm nơi khô ráo để nghỉ ngơi. Vừa ăn, ông Brom vừa căn dặn:

- Có thể sẽ có người bắt gặp chúng ta từ núi ra, cháu phải cưỡi ngựa đi gần ông cho tới Teirm. Một ông già đi xa xôi một mình dễ gây thắc mắc, nghi ngờ.

- Mình dùng tên thật hả ông?

- Đối với ông bạn Jeod của ta thì không cần nói dối, nhưng với người khác ta sẽ là Neal, còn cháu là Evan. Có ai biết tên ta cũng không sao, nhưng không thể cho ai biết tên cháu được.

Một thoáng thành Teirm

Một cơn gió cuốn dạt hết sương mù. Eragon há hốc mồm ngắm nhìn thành phố hiện ra trước mắt. Teirm nằm trên bờ biển, mặt nước sáng ngời với những con tàu đã cuốn buồm, hiên ngang cập bến. Từ xa đã nghe tiếng sóng vỗ rạt rào.

Bao quanh thành phố là một bức tường trắng – cao một trăm mét, dày mười mét - với những cọc sắt nhọn hoắt và lối đi cho lính gác. Hai cửa sắt nặng nề mở ra hai con đường phía tây và nam. Một pháo đài khổng lồ bằng đá vượt hẳn lên. Trên tháp cao nhất, ngọn hải đăng sáng ánh đèn.

Nhìn đám lính gác cổng thành nam, ơ hờ cầm ngọn giáo, ông Brom bảo:

- Đây là thử thách đầu tiên của chúng ta. Hy vọng chúng chưa nhận chỉ thị của triều đình và đừng làm khó dễ chúng ta. Nhưng dù có gì xảy ra, đừng hoảng hốt để chúng nghi ngờ.

Eragon dặn dò Saphira: "Tìm chỗ trốn đi, anh vào thành đây."

"Đừng dí mũi vào những chuyện không phải của mình, nhớ không?"

"Biết rồi, khổ lắm, nói mãi. Dù sao tôi và ông Brom còn có lợi thế hơn nhiều người, lo gì."

"Hay quá há. Có chuyện gì là tôi sẽ xuống quắp anh đi luôn, đừng ăm ố."

"Dễ thương quá."

Tiến gần cổng, nhìn lá cờ hiệu, nổi bật hình ảnh một con sư tử tay cầm cành huệ trắng vẫy chào, Eragon hớn hờ hỏi:

- Thành phố này lớn cỡ nào?

- Lớn hơn tất cả các thành phố cháu đã thấy.

Một tên lính gác chặn cây giáo ngang lối vào, ngọng nghịu:

- Tên gì? Li lâu? Thăng dò lài là ai?

- Tôi tên Neal, thăng cháu con cô em tôi này là Evan. Nó đi thăm một người bạn. Sợ cháu bị lạc tôi mới phải đi cùng. Nó... nó hơi bị tưng tưng.

- Lược đời. Kêu thăng nhỏ không lược quậy phá, nghe chưa?

Vừa qua khỏi cổng, ông già tùm tùm:

- Tưng tưng khùng khùng hả?

- Đã vậy cháu khặt khùng quậy tưng lên cho ông biết.

Eragon trêu chọc lại. Hai người thông thả qua những căn nhà, với những cửa sổ chỉ đủ đón ánh mặt trời. Vó ngựa lóc cóc trên đường trải đá. Eragon thấy những căn nhà gần tường bao nhất, đều là nhà một tầng, cửa ra vào rất hẹp, nhưng càng vào sâu nhà cửa lại cao dần. Gần pháo đài là những ngôi nhà cao nhất, nhưng vẫn thấp hơn pháo đài. Ông Brom lên tiếng:

- Lịch sử thành phố này là luôn phải chống lại những lần tấn công của cướp biển, Urgals và nhiều kẻ thù khác. Từ xưa tới giờ, đây là trung tâm thương mại. Nơi cạnh tranh ráo riết của những tay giàu sụ. Dân chúng bắt buộc phải tự vệ. Vua Galbatorix cũng gửi lính tới giúp họ bảo vệ thành phố.

- Sao cháu thấy nhiều nhà cao hơn những nhà khác nhiều?

- Hãy nhìn thành quách của họ. Từ đó, tầm quan sát của họ không bị ngăn chặn vì nhà cửa. Nếu bức tường bao bên ngoài bị đánh đổ, ngay lập tức, các xạ thủ xuất hiện trên những mái nhà. Vì những nhà ngoài cùng thấp hơn, họ không sợ bắn lầm đồng đội. Nếu xạ thủ của quân địch chiếm được những căn nhà thấp ở đó, thì những người trong thành vẫn lợi thế vì ở những điểm cao hơn.

- Cháu chưa bao giờ thấy một thành phố xây dựng như thế này.

- Đúng, nhưng Teirm xây dựng như thế này, chỉ sau khi suýt bị thiêu rụi trong một lần đánh phá của hải tặc.

Dọc đường qua các phố, mọi người nhìn hai người nhưng không có vẻ tò mò nghi hoặc. Eragon thầm nhủ, chắc thành phố này thoát khỏi sự quan tâm của lũ Urgals. Nhưng ý nghĩ này của nó chợt thay đổi, khi một người đàn ông to lớn, lưng lằng thanh kiếm, lách qua hai người. Và còn những dấu hiệu bất thường khác nữa: không trẻ con chơi đùa trên đường phố, người lớn đăm chiêu căng thẳng, nhiều ngôi nhà bỏ trống, cỏ mọc đầy sân. Eragon bảo:

- Hình như nơi này đang có vấn đề.

- Cũng như tất cả các nơi khác vậy. Chúng ta phải tìm ra ông Jeod đã.

Khi hai người bước vào quán rượu, lửa trong lò sưởi đang tàn, nhưng không có ai buồn bỏ thêm củi. Vài người khách lẻ lẻ ngồi nhâm nhi cốc rượu, mặt mày ủ dột. Một người đàn ông cụt hai ngón tay, lặng lẽ ngắm nghía cây gậy cong queo. Gã bán rượu bậm môi lau một cái ly đã nứt. Ông Brom cúi mình trên quầy hỏi:

- Anh có thể chỉ giúp tôi nhà ông Jeod ở đâu không?

Gã chủ quán oang oang nói:

- Làm sao tôi biết nhà ông ta ở đâu. Bộ tôi phải theo dõi tất cả những tên cha căng chú kiết khắp thành phố này sao?

Eragon nháy mắt khi thấy mọi người đổ dồn những cặp mắt về phía quầy rượu. Nhưng ông già buông mấy đồng tiền lên mặt quầy, nhỏ nhẹ nói:

- Anh thử cố nhớ coi.

Mắt gã sáng lên:

- Có thể, nhưng trí nhớ tôi lộn xộn lắm...

Ông già bỏ thêm tiền. Gã kêu lên: "À, nhớ rồi." Nhưng gã vừa chạm tay vào mấy đồng tiền, người đàn ông cụp hai ngón tay lên tiếng:

- Gareth, cậu giờ trò bĩ ổi gì thế? Mọi người trên đường này đều biết ông Jeod ở đâu. Cầm tiền của họ không biết xấu à?

Ông già bỏ ngay tiền vào túi, tiến đến người vừa nói:

- Cám ơn ông. Tên tôi là Neal, còn đây là cháu Evan.

Người kia nâng ly nói:

- Tôi là Martin. Không thể trách Gareth được, gần đây chuyện làm ăn ế ẩm quá. Ông ngồi đi, Jeod sống ở phía tây thành phố, ngay cạnh nhà Angela, bà bán dược thảo. Ông có chuyện làm ăn với ông ta à? Ông ta chẳng tha thiết mua bán gì nữa đâu, lại mới mất một tàu hàng nữa đấy.

- Xảy ra chuyện gì? Phải tội Urgals không?

- Không, chúng ra khỏi vùng này rồi. Cả năm nay không ai còn thấy chúng. Hình như chúng đã sang miền nam hay miền đông cả rồi. Ông biết đó, việc buôn bán tại đây là nhờ đường biển, vậy mà mấy tháng nay tàu hàng của chúng tôi luôn bị tấn công. Không thuyền trưởng nào còn nhận chở hàng, làm đời sống ở đây trở nên khốn đốn. Nhất là những người giao mối lớn cho triều đình, họ phải chuyển hàng bằng đường bộ. Tốn kém lắm.

- Nhưng chắc phải có nhân chứng biết kẻ nào gây ra những vụ tấn công chứ?

- Không còn ai sống sót. Tàu ra khơi và biến mất. Các thủy thủ đoán già đoán non là... ma thuật.

- Ông nghĩ sao?

- Tôi không biết. Chắc khi nào vô phúc có mặt trên một con tàu bị cướp, tôi mới biết được chuyện gì xảy ra.

Eragon hỏi:

- Ông có phải thủy thủ không ạ?

- Không, nhưng các thuyền trưởng thuê tôi bảo vệ tàu. Một công việc cũng hay hay.

- Nhưng nguy hiểm lắm.

Martin nhún vai sau câu nói của ông Brom, rồi uống cạn cốc bia.

Eragon theo ông già rời quán, đi thẳng về hướng tây - một khu nhà cửa khang trang, rộng rãi của thành phố.

Người bạn cũ

Cửa hàng được thảo treo một tấm bảng vui mắt và dễ thấy. Ngồi bên cửa là một người đàn bà tóc ngắn, một tay cầm con ếch, một tay hí hoáy viết. Eragon đoán đó chính là người bán lá thuốc, Angela. Nó nhìn hai căn nhà hai bên cửa hàng, hỏi ông Brom:

- Ông nghĩ căn nào là nhà ông Jeod?

Ông lại gần người đàn bà, lịch sự hỏi:

- Bà có thể chỉ giúp ông Jeod ở căn nào không?

- Có thể quá đi chứ.

- Bà chỉ giúp được không?

- Tất nhiên là được.

Nhưng bà ta cứ lằng lằng viết. Con ếch trên tay bà tay thì cứ dương..mắt ếch thô lỗ lên nhìn hai người. Một lúc lâu, Angela mới ngẩng lên bắt bẻ:

- Chỉ thì được. Nhưng ông phải hỏi cho rõ ràng rành mạch. Cứ lập đi lập lại mỗi một câu "chỉ được không, chỉ được không", què cụt gì mà không chỉ được. Vớ vẩn.

Brom tủm tỉm cười:

- Được, tôi hỏi rành mạch đây, căn nhà nào là nhà ông Jeod và vì sao bà cứ nằm khư khư con ếch vậy?

- Đó, hỏi thế mới là hỏi. Nhà Jeod bên phải. Còn vụ con ếch, mục đang cố chứng minh loài cóc là không có thật, chỉ toàn là ếch thôi.

Eragon hỏi:

- Bà chứng minh không có cóc để làm gì?

- Giới ạ, sao cháu ngốc thế. Nếu ta chứng minh được không có loài cóc trên đời, thì con ếch này sẽ mãi mãi là con ếch. Và không còn kẻ nào dùng cóc để làm độc được. Phù thủy hết phù phép cho cóc làm điều ác, vì....làm gì có con vật nào tên là.....cóc nữa.

Ông già vội nói:

- Tôi hiểu rồi. Rất thú vị, nhưng bây giờ tôi phải đến gặp ông Jeod ngay.

Ra khỏi cửa hàng, Eragon thì thầm:

- Bà ấy khùng thật!

- Có thể. Nhưng đừng phê phán khi mình chưa biết rõ. Biết đâu bà ta khám phá ra điều gì về cóc và ếch thì sao.

Đứng trước cánh cửa khóa sắt và những bậc thềm đá, ông Brom gõ cửa ba lần vẫn không có ai lên tiếng. Eragon đã nghĩ bà bán thuốc dở hơi chỉ lằm nhàm, nhưng ông Brom gõ lần nữa, một người đàn bà còn trẻ, xanh xao, tóc vàng, hé cửa hỏi:

- Ông cần gì?

- Ông Jeod ở đây phải không?

- Ông ấy là chồng tôi. Ông có hẹn với chồng tôi không?

- Không, nhưng tôi có chuyện cần nói với ông ấy.

- Ông ấy bận lắm.

- Tôi từ xa tới. Có chuyện rất quan trọng cần gặp.

Mặt bà ta đanh lại, đôi mắt sưng như vừa mới khóc.

- Tôi nói là ông ấy bận.

- Nếu có thể, xin bà chuyển lời là có một người từ Gil'ead đến đang chờ gặp ông ấy.

Bà ta nói "Được" đầy vẻ nghi ngờ, rồi đóng cửa lại ngay. Eragon lèm bèm:

- Chẳng lịch sự chút nào.

- Cháu không được nói gì hết, để mình ta tiếp xúc với họ thôi.

Cửa bật mở. Một người cao lớn chạy vội ra. Mặt ông ta rầu rĩ với đôi lông mày ngăn ngùn và mái tóc bạc rối bù, một cái sẹo từ đầu chạy dài xuống thái dương, nhưng áo quần rất sang trọng, đắt tiền.

Vừa thấy hai người, mặt ông ta mở tròng tròng, dựa vào khung cửa, không thốt nên lời. Ông ta ngáp ngáp như con cá đớp bọt, mãi mới thều thào thành tiếng:

- Brom....

Ông già Brom đặt ngón tay lên miệng, rồi tiến lại nắm cánh tay Jeod:

- Gặp anh tôi mừng lắm, Jeod. Mừng hơn nữa là trí nhớ anh còn tốt. Nhưng đừng gọi tên đó ra. Có kẻ nào biết tôi ở đây là tai họa đấy.

- Tôi tưởng anh chết rồi. Chuyện gì đã xảy ra? Sao anh không liên lạc với tôi?

- Tôi sẽ cắt nghĩa tất cả, nhưng anh có chỗ nào để chúng mình nói chuyện cho kín đáo không?

Khi Jeod khuất sau cánh cửa, Eragon nhủ thầm: "Mình hy vọng sẽ biết về quá khứ của ông Brom."

Jeod trở lại với một áo vét thêu, rất hợp với cái mũ đính lông chim. Thấy ánh nhìn phê phán của ông bạn già, Jeod chỉ biết nhún vai, bối rối.

Eragon dắt mấy con ngựa đi theo hai ông già tới khu pháo đài. Jeod khoát tay về một lâu đài, nói:

- Lão Risthart, thị trưởng Teirm, ra lệnh cho tất cả các nhà buôn phải để hàng hóa trong lâu đài của lão. Mặc dù công việc làm ăn của chúng tôi là ở nơi khác, nhưng vẫn phải thuê phòng của lão, cho đỡ rách việc. Tuy nhiên, tại đó, mình không sợ bị nghe lén, vì tường rất dày.

Qua cổng chính pháo đài, ba người tiến thẳng vào nơi chứa hàng. Jeod mở cửa và bảo Eragon:

- Cháu có thể buộc ngựa vào những vòng sắt kia, không sao đâu.

Cột Hỏa Tuyết và Cadoc xong, Eragon theo hai người vào một hành lang dài, trống trơn, với những ngọn đuốc gắn trên tường. Nó thấy nơi này vừa lạnh lẽo vừa ẩm thấp, thử sờ tay lên tường, Eragon rung mình, khi tay chạm vào một lớp nước nhớp nháp.

Jeod lấy một cây đuốc, dẫn đường tới trước một cửa gỗ nặng nề. Ông mở khóa, đẩy cửa vào căn phòng chật một đồng da gấu. Những cuốn sách bìa da nằm đầy trên kệ. Chặt củi vào lò sưởi, Jeod bỏ cây đuốc vào làm mồi, ngọn lửa bùng lên ngay. Quay lại Brom, Jeod bảo:

- Nào, lão già, cắt nghĩa gì thì nói ngay đi.

Brom tủm tỉm cười:

- Gọi ai là lão già vậy? Lần cuối cùng gặp anh, tóc anh xanh mướt. Bây giờ thử nhìn lại chính mình coi, bạc hết rồi.

- Còn anh gần như chẳng hề thay đổi sau hai mươi năm. Thời gian có vẻ ưu ái lão già gần bướng, để anh đủ sức gánh vác những thế hệ sau. Thôi đủ rồi, kể chuyện anh đi.

Eragon giống tai nghe những điều ông Brom sắp nói. Ông thoải mái ngả mình trên ghế, mời tẩu thuốc, rồi thả ra một vòng tròn khói từ từ chuyển thành màu xanh, bay thẳng vào lò sưởi.

- Anh còn nhớ những gì chúng ta đã làm tại Gil'ead chứ?

- Tất nhiên. Chuyện như thế làm sao quên được.

- Sau khi chúng ta...mỗi người mỗi ngả, tôi không tìm thấy anh. Trong đám hỗn loạn đó, tôi bị lạc vào một gian phòng nhỏ. Trong đó chẳng có gì đặc biệt, chỉ toàn giỏ với thùng. Nhưng vì tò mò, tôi lục lọi khắp phòng. Và tôi đã may mắn bắt gặp thứ chúng ta đang tìm kiếm.

Jeod bàng hoàng thấy rõ, trong khi Brom tiếp tục:

- Ngay khi nắm vật đó trong tay, tôi không thể nào chờ anh được nữa. Chần chừ một giây thôi, chắc tôi sẽ bị phát hiện, và tất cả sẽ mất hết. Tôi ngụy trang, trốn khỏi thành phố ngay lập tức. Sau đó tôi chạy đến....

Ông ngần ngừ nhìn Eragon, rồi nói:

- Đến những người bạn của chúng ta. Họ cất vật đó dưới hầm, và yêu cầu tôi thề phải săn sóc cho người được tiếp nhận vật đó. Và tôi phải biến mất cho đến khi nào khả năng tôi được sử dụng tới. Không ai, kể cả anh, biết tôi còn sống. Mặc dù điều này làm tôi rất khổ tâm, vì đã làm anh phải đau buồn vì tưởng tôi đã chết. Tôi đã tới miền bắc và trú ẩn tại Carvahall.

- Vậy là suốt thời gian qua...các bạn ta biết anh còn sống? Vẫn hiểu là kế hoạch phải được bảo mật, nhưng tôi vẫn hy vọng là họ sẽ cho tôi biết. Carvahall ở bên kia núi Spine, phải không?

Brom gật. Lần đầu tiên Jeod nhìn kỹ Eragon, rồi bảo ông Brom:

- Vậy là tôi thấy anh đang hoàn thành trách nhiệm rồi.

- Không đơn giản như anh tưởng đâu. Vật đó bị mất trộm một thời gian rất lâu. Tôi đoán là mất trộm vì tôi không hề nhận được tin tức gì từ những người bạn của chúng ta. Theo tôi, người liên lạc của họ đã bị lọt bẫy. Nên tôi phải tìm mọi cách để tìm hiểu. Tình cờ, Eragon có việc đi cùng một đường...cho có bạn.

Jeod băn khoăn hỏi:

- Nhưng nếu không nhận được tin tức gì, làm sao anh biết đó là.....

Brom vội nói lướt đi:

- Cậu của Eragon bị Ra'zac giết rất tàn nhẫn. Chúng đốt phá nhà và súyt bắt được Eragon. Vì thế Eragon quyết phục thù, nhưng chúng tôi không có dấu vết gì về nơi trú ẩn của tụi Ra'zac, bây giờ chỉ cần anh giúp tìm ra chúng.

- Tôi hiểu rồi...Nhưng tôi cũng không biết gì hơn. Còn những kẻ biết, họ không đời nào chịu nói ra đâu.

Brom lấy cái bình sắt ra khỏi túi, đưa cho Jeod.

- Bình đựng dầu Seithr, loại cực độc đó. Tụi Ra'zac làm rơi trên đường đi. Chúng tôi muốn được coi hồ sơ buôn bán của thành phố này, từ đó sẽ lần ra dấu vết mua dầu của triều đình và nơi ở của Ra'zac.

- Tất cả sổ sách ở đây chỉ liên quan đến công việc làm ăn của riêng tôi. Vấn đề anh muốn biết, có hồ sơ trong lâu đài này. Nhưng chỉ do một người nắm giữ. Đó là Brand, quản lý thương mại của thị trưởng Risthart. Những nhà buôn như tôi không được phép đụng tới, vì chúng sợ tụi tôi sửa đổi để ăn gian thuế triều đình.

- Tôi sẽ tính toán chuyện này, nhưng chúng tôi cần nghỉ ngơi mấy ngày để suy nghĩ công việc.

- Anh hãy coi nhà tôi như của anh. Thời gian ở đây, anh có tên nào khác không?

- Tôi là Neal, Eragon là Evan.

Jeod trầm ngâm nói:

- Eragon, cháu có một cái tên rất đặc biệt. Hiếm người mang tên của vị Kỵ Sĩ đầu tiên. Suốt đời ta chỉ đọc trong sách, có ba người có tên như thế.

Eragon giật mình, không ngờ Jeod cũng biết nguồn gốc tên của nó.

Ông Brom bỗng bảo:

- Hình như ta cột Hỏa Tuyết không được chắc lắm, cháu thử ra coi.

Eragon lẳng lặng ra khỏi phòng. Nó biết hai ông già kia không muốn nó nghe chuyện sắp bàn.

Hai con ngựa vẫn đứng yên tại chỗ. Eragon vuốt ve con Hỏa Tuyết, rồi buồn rầu dựa tường ngẫm nghĩ: "Mình ước nghe được họ đang bàn tán chuyện gì." Rồi nó chợt mừng rỡ nhớ lại những câu ông Brom dạy cách làm tăng thính giác. Nó tập trung tư tưởng, thu nội lực, bật ra mấy câu: "Thverr stenr un atra eka hórna." Nhưng rồi nó chỉ nghe những tiếng lí nhí trong tai. Chán nản, Eragon vừa định buông mình ngồi xuống, chợt nó nghe tiếng của Jeod:

-....và tôi làm công việc này suốt tám năm rồi.

Eragon vội nhìn quanh, xa xa chỉ có mấy tên lính gác. Nó khoái trá cười, nhắm mắt lắng nghe. Tiếng ông Brom:

- Tôi không bao giờ ngờ, sau bấy nhiêu thời gian gần bó với sách vở, anh lại có thể trở thành một nhà buôn. Chuyện gì làm anh quay qua chuyện làm ăn, thay vì trở thành một học giả?

- Sau vụ Gil'ead, tôi không còn hứng thú ngồi trong phòng với những tấm da đầy chữ và những chồng sách nữa. Tôi muốn dốc hết sức mình để giúp Ajihad, nhưng tôi không phải là một chiến binh. Anh còn nhớ cha tôi là một nhà buôn có tài chứ? Chính ông đã giúp tôi khởi nghiệp. Tuy nhiên chuyện làm ăn của tôi chủ yếu là để chuyển hàng vào Surda.

- Tôi nghe nói công việc hồi này bết bát lắm.

- Đúng vậy. Gần đây không tàu hàng nào ra khơi được. Tronjheim gần cạn lương thực rồi. Tôi nghi, triều đình đã phát hiện việc chúng tôi yểm trợ cho Tronjheim. Nhưng tôi vẫn chưa biết chắc mình suy đoán đúng không. Thật không hiểu nổi, không ai nhìn thấy lính triều đình. Hay vua Galbatorix muốn tụi lính đánh thuê để phá chúng tôi.

- Nghe nói anh mất một tàu hàng?
 - Đó là cái tàu cuối cùng của tôi. Cay đắng nhất là, trên chuyến đó, toàn là những người trung thành, can đảm. Tôi e rằng chẳng bao giờ còn gặp lại họ nữa.....Hàng họ còn lại, tôi phải cho chuyển đường bộ tới Surda hay Gil'ead. Nhưng tôi biết, dù thuê bao nhiêu bảo tiêu, hàng cũng sẽ không tới được những nơi đó.
 - Có bao nhiêu nhà buôn tiếp tay anh trong vụ này?
 - Ồ, nhiều lắm, khắp vùng duyên hải. Tất cả bọn họ đều bị rắc rối. Tôi biết anh nghĩ gì. Sẽ có ngày đến lượt tôi, nhưng tôi vẫn chưa nghĩ ra một tên phản bội nào có đủ uy thế và hiểu biết công việc của chúng tôi đến thế. Nếu có kẻ phản bội cỡ đó, thì quả là một tai họa. Tôi nghĩ anh nên trở về Tronjheim.
 - Và đem theo Eragon tới đó? Chúng sẽ xé xác nó ra từng mảnh. Ngay lúc này, đó là nơi nguy hiểm nhất cho nó. Có thể vài tháng hay một năm nữa thì được. Anh thử tưởng tượng, những người lùn sẽ phản ứng ra sao chứ? Tất cả đều muốn có ảnh hưởng với nó, nhất là Islanzadi. Eragon và Saphira sẽ không được an toàn ở đó, cho đến khi nào tôi để chúng qua được...tuatha du orothrim.
- Người lùn? Eragon giật mình nghĩ. Còn Tronjheim ở đâu? Sao ông ta lại cho Jeod biết về Saphira mà không hỏi mình trước? Tiếng Jeod:
- Theo tôi, Eragon và Saphira vẫn còn cần sức mạnh và sự khôn ngoan của anh.
 - Khôn ngoan? Tôi chỉ là con người mà anh mới gọi là "lão già" đó thôi.
 - Rất nhiều người không đồng ý đâu.
 - Kệ họ. Tôi không cần biện hộ cho mình. Không, Ajihad vẫn có thể tiến hành mọi việc mà không có tôi. Điều tôi đang làm bây giờ quan trọng hơn nhiều. Nhưng cái viễn cảnh có một tên phản bội làm tôi băn khoăn. Tôi tự hỏi, làm sao triều đình biết chỗ nào để.....
 - Tôi cũng tự hỏi sao họ không liên lạc với tôi về vụ này?
 - Có thể họ đã cố gắng. Nhưng nếu có kẻ phản bội thì....À, tôi muốn gửi một tin cho Ajihad. Anh có tên liên lạc nào tin tưởng được không?
 - Còn tùy nơi phải đến là đâu?
 - Tôi chưa biết. Những đường dây của tôi có lẽ đã chết cả, hay họ đã quên tôi rồi.
 - Anh có thể cho người liên lạc đến những người thường nhận những chuyến hàng của anh không?
 - Được, nhưng như vật là liều lĩnh, táo bạo quá.
 - Thời buổi này có gì là không táo bạo? Chừng nào có thể đi?
 - Sáng mai. Tôi sẽ bảo hãn đến Gil'ead cho mau hơn. Lấy gì cho Ajihad tin hãn do anh phái tới?
 - Anh đưa cho nó cái nhẫn này. Bảo nó, nếu làm mất, tự tay tôi sẽ móc gan nó đấy. Đây là cái nhẫn của một bà hoàng đã cho tôi.
- Một lúc sau tiếng ông Brom bảo:
- Mình nên ra ngoài với Eragon. Để nó một mình, tôi không yên tâm. Thằng nhỏ đó đến đâu là nơi đó có chuyện liến.

Eragon vội thu hồi ý chí, mở mắt tự nhủ: "Chuyện gì đang xảy ra? Jeod và các nhà buôn khác đang tiếp tay cho những kẻ không được nhà vua ưa thích. Ông Brom đã tìm ra một vật ở Gil'ead và phải chạy trốn đến Carvahall. Chuyện gì quan trọng đến nỗi ông ta phải để cho bạn tưởng mình đã chết từ hai mươi năm rồi? Ông ta còn nhắc đến một bà hoàng, trong những đế quốc nó biết, có bà hoàng nào đâu. Rồi lại còn người lùn, chính ông ta bảo với mình là người lùn đã biến hết xuống lòng đất từ xa xưa rồi mà."

Nó đợi khi nào đi khỏi thành Teirm, có dịp sẽ hỏi ông về tất cả những bí ẩn này. Ngay lúc đó, ông Brom mở cửa, hỏi:

- Ngựa ổn cả chứ, Eragon?

Trên đường về, Brom nói:

- Jeod, vậy là cuối cùng thì anh cũng cưới vợ. Một phụ nữ thật duyên dáng. Chúc mừng anh. Jeod có vẻ không vui vì câu chúc của bạn, ông lầm lũi ngó mặt đường:

- Cám ơn anh, nhưng Helen không hạnh phúc lắm đâu.

- Sao? Cô ấy muốn gì?

- Cũng bình thường thôi. Một mái ấm, con cái ngoan ngoãn, món ăn ngon, bạn bè vui vẻ. Vấn đề là cô ấy thuộc con cái nhà giàu. Ông bố kiếm rất khá trong cùng ngành nghề với tôi. Với tình trạng thua lỗ như hiện nay, cô ấy không đủ chi tiêu theo ý thích. Nhưng thôi, đó là những rắc rối của riêng tôi, mong anh đừng bận tâm. Trong thời gian ở lại đây, tôi lo cho anh no bụng là ổn rồi.

- Cám ơn anh, suốt chuyến đi dài dằng dặc, chúng tôi chưa được ai ân cần chăm sóc cả. Anh có biết chỗ nào bán quần áo rẻ tiền không? Quần áo chúng tôi rách cả rồi.

- Đó là việc của tôi. Bây giờ mình tìm chỗ ăn trước đã.

Sau khi cho ngựa vào chuồng nhà Jeod, ba người đến một quán rượu. Khung cảnh tại đây khác hẳn quán trước, sạch sẽ, ồn ào tiếng nói cười vui vẻ. Khi món chính đưa lên - heo sữa và khoai tây, cà rốt, rau cần và táo ngọt - Eragon ăn thỏa thích cho bỏ những ngày chỉ có thịt thú rừng.

Ra khỏi quán, trời đã gần chiều, Eragon nói:

- Hai ông về trước, cháu đi thăm cảnh một chút.

Jeod dặn:

- Nếu ra ngoài thành, nhớ về trước khi trời tối. Cổng thành đóng, là cháu phải đợi tới sáng mới vào được đó.

Ra khỏi thành, Eragon khoan khoái hít thở không khí trong lành, rồi thầm gọi: "Saphira, em đang ở đâu?"

Saphira hướng dẫn Eragon đến một chân vực, bao quanh toàn cây phong du. Nhìn cái đầu rồng thấp thoáng trên ngọn cây đầu vực, Eragon hỏi:

"Làm sao anh lên được tốt trên đó?"

"Thử tìm có bãi trống nào, em xuống đưa anh lên."

"Không cần, anh leo lên được."

"Nguy hiểm lắm."

"Nói nhiều quá đi, tôi thích leo."

Nhưng chỉ leo được nửa vực, Eraong không còn tìm ra điểm nào để bám víu nữa, kêu lên: "Giúp dùm đi."

"Ráng chịu, phải biết lựa sức mình chứ."

"Biết rồi, lải nhải mãi. Giúp hay không?"

"Nếu không có tôi ở đây thì sao. Phải rồi, một con rồng như tôi làm sao khuyên anh nên làm điều gì hay không. Một người thông minh sáng láng như anh thì chỉ tìm vào cửa tử mà đi thôi. Tại sao à? Nếu anh đừng quá tự phụ, chỉ đi thêm vài bước nữa là thấy bãi cỏ trống và một đường mòn lên đỉnh này rồi."

"Được rồi, lỗi tại anh, kéo giúp lên đi. Năn nỉ mà."

Mắt cô ả long lanh khoái trá, chẳng nói thêm một lời, Saphira bay vụt đi.

"Saphira! Trờ lại ngay."

Chỉ một cái vỗ cánh, Saphira vượt khỏi đầu vực, bay vòng trên không, rồi sà xuống quắp Eragon bay ngược lên, nhẹ nhàng đặt xuống.

Eragon ngậy người ngắm cảnh tượng biển, rừng bao la phía dưới. Một nơi thật lý tưởng cho Saphira ẩn trốn, chỉ loài chim mới có thể phát hiện ra nó.

"Bạn của ông Brom có đáng tin cậy không?"

"Anh không biết. Có những chuyện làm anh rất bối rối, chẳng biết mình có thật sự hiểu những chuyện xảy ra chung quanh không. Người nào cũng đầy bí ẩn."

"Đời là vậy đó. Hãy bỏ qua những âm mưu của họ, chỉ tin vào bản chất thật sự của họ thôi, thì ông Brom là người tốt. Ông ấy không định làm hại chúng mình đâu. Không có gì phải ngại những kế hoạch của ông ta."

"Anh cũng hy vọng thế."

"Chuyện lục lợi hồ sơ, em thấy khó khăn quá. Có cách nào dùng phép thuật, không nhất thiết vào hẳn trong phòng hồ sơ không?"

"Để anh hỏi thử ông Brom coi. Em biết không, chúng ta còn phải ở lại đây thêm mấy ngày nữa."

"Nghĩa là em tiếp tục bị bỏ một mình chứ gì?"

"Anh cũng đâu muốn thế. Tối rồi, anh phải về trước khi cổng đóng."

Saphira đưa nó xuống lại chân vực. Vừa nhìn cánh cổng sắt đang từ từ hạ xuống, Eragon chạy thục mạng, lặn tòm vào bên trong. Một tên lính gác hét toáng lên:

- Thiếu chút nữa là mày bị cắt làm đôi rồi, nhóc.

Nó vừa thở hồng hộc vừa chạy về nhà Jeod. Một người hầu mở cửa, nói:

- Hai ông đang đợi cậu trong văn phòng.

Qua hàng loạt cửa, gã hầu mở một cửa phòng. Bốn bức tường đầy những sách, đủ kích cỡ. Brom và Jeod đang ngồi chuyện trò bên một cái bàn bầu dục. Thấy Eragon, ông Brom vui vẻ nói:

- A, cháu đây rồi. Chúng ta bắt đầu lo. Đi dạo vui không?

Chuyện gì làm ông ta vui thế nhỉ? Sao không hỏi gì về Saphira?

- Dạo vui, nhưng cháu bị lạc đường. Thành phố này lớn thật.

Jeod cười:

- Chẳng nào cháu thấy Dras - Leona, Gil'ead, kể cả Kuasta, thì sẽ thấy cái thành phố biển này chưa là gì đâu. Tuy nhiên ta lại thích nơi này. Khi trời không mưa, Teirm đẹp tuyệt vời.

Nó hỏi ông Brom:

- Ông nghĩ mình sẽ ở lại đây bao lâu?

- Khó biết trước được, còn tùy vào việc mình có được lại gần đồng hồ sơ và có tìm được điều chúng ta cần không. Công việc bọn bề lăm, tất cả chúng ta đều phải góp tay vào...

- Cháu nghĩ là không giúp gì được đâu.

- Vì sao?

- Cháu....không biết đọc.

- Hà, Garrow không dạy cháu học à?

- Cậu Garrow biết chữ sao?

- Tất nhiên là biết. Lão khùng hợm hĩnh, hãnh nghĩ sao mà không dạy thằng nhỏ học hành gì? Vậy là kế hoạch của ta phải chậm lại. Được, ta sẽ dạy cháu đọc. Nếu cháu chăm chỉ thì chẳng bao lâu cháu sẽ đọc được thôi.

Eragon rầu rĩ nghĩ, mình còn phải bị nhồi nhét những thứ gì nữa đây. Jeod lên tiếng:

- Rồi cháu sẽ thích. Cháu sẽ học được rất nhiều điều trong những cuốn sách này. Những cuốn sách này là bằng hữu, là người đồng hành của ta. Chúng làm ta khóc, cười và tìm ra ý nghĩa của cuộc đời.

Ông Brom cười nói:

- Vẫn mãi là học giả, phải không?

- Hết rồi, mình sợ trở thành lão cuồng chữ nghĩa.

Eragon hỏi:

- Là gì ạ?

- Là người mê sách.

Jeod trả lời rồi quay qua trò chuyện với ông Brom. Eragon mon men lại gần kệ sách. Một cuốn được đóng bằng những đinh vàng, làm nó chú ý. Rút cuốn sách xuống, nó tò mò vừa ngắm nghía vừa vuốt ve lớp bìa da trơn mát. Những chữ in bên trong đều màu đỏ. Một cột chữ nổi bật với những đường dài và những chấm sắc bén, rất đẹp. Nó cầm quyển sách tới, hỏi ông Brom:

- Cái gì đây, ông?

Brom nhìn sát trang sách rồi nhướng mày kinh ngạc:

- Jeod, anh kiếm được quyển này ở đâu vậy? Bao lâu nay tôi chưa hề nhìn thấy.

- À, cuốn Domia abr Wyrda. Mấy năm trước, một gã đem bán ngoài bến tàu. May mắn là tôi ở đó nên cứu được quyển sách và cả cái đầu gã đó. Thằng cha ấy chẳng biết quyển sách nói gì.

- Đây là quyển sách quý hiếm nhất. Nói rõ từng chi tiết tất cả lịch sử Alageasia, bắt đầu từ trước khi thần tiên tới đây và kết thúc vào thời gian mấy thập niên trước. Triều đình

đã thiêu chết tác giả vì tội phỉ báng, phạm thượng. Tôi không ngờ ngày nay vẫn còn một bản như thế này. Câu cháu vừa hỏi là một đoạn thơ cổ.

- Đoạn thơ nói gì, hả ông?

- Đây là bài thơ các thần tiên kể lại những năm chiến đấu cùng loài rồng. Trích đoạn này kể về vị vua của họ, vua Ceranthor, trong chinh chiến. Các thần tiên rất say mê và hay ngâm nga bài thơ này, để họ không bao giờ lập lại những sai lầm trong quá khứ. Tuy nhiên đọc cho đầy đủ thì phải cần đến ba ngày. Nhiều khi giọng ngâm véo von thật mê lòng, đến gỗ đá cũng phải rơi nước mắt.

Eragon cầm quyển sách, trở lại ghế ngồi. Nó vuốt ve quyển sách, ngẫm nghĩ: "Thật diệu kỳ, một con người đã chết từ lâu, vẫn có thể chuyện trò với mọi người qua những trang sách này. Chẳng lẽ quyển sách này còn, tư tưởng của ông ta vẫn tiếp tục sống. Chẳng biết trong này có thông tin gì về lũ Ra'zac không?"

Nó lật tới lật lui cuốn sách cho đến khi rũ ra vì buồn ngủ. Jeod gọi người hầu đưa nó về phòng. Khi thấy ông Brom sắp bước vào phòng, kể bên, Eragon hỏi:

- Cháu nói chuyện với ông được không?

Nó theo ông vào phòng, khép cửa xong, nói:

- Saphira và cháu có một ý kiến.....

Ông ngăn nó lại, tay kéo màn cửa sổ, thì thầm:

- Khi nói những chuyện này, cháu phải biết chắc không ai nghe được chứ.

- Cháu xin lỗi. Cháu muốn hỏi có cách nào để nhìn được những hình ảnh mà mình chưa thấy bao giờ không?

- Đó là cách thu nhận hình ảnh từ xa. Hoàn toàn có thể làm được và rất hữu ích trong nhiều tình huống, nhưng nó cũng có một giới hạn. Cháu chỉ có thể thu và quan sát những người và sự vật cháu đã từng thấy. Thí dụ, cháu đã nhìn thấy hai tên Ra'zac, cháu có thể thu hình ảnh chúng từ xa để quan sát. Tuy nhiên cháu chỉ thấy nhân dạng của chúng, còn những gì chung quanh, cháu không thể thấy được. Còn nhiều vấn đề khác nữa, nếu cháu muốn quan sát một trang sách đã từng biết, chỉ khi từ xa cuốn sách mở đúng trang đó, cháu mới thấy được. Nhưng nếu quyển sách đóng thì cháu chỉ thấy toàn một mặt màu đen.

- Vì sao ta không thể quan sát những vật mà mình chưa nhìn thấy trước đó?

- Vì khi muốn thu những hình ảnh đó vào trí não để quan sát, cháu phải biết mình đang hướng đến mục tiêu nào để điều khiển sức mạnh tinh thần. Cháu phải biết rõ "hình ảnh mẫu" mình định thu, thì cháu mới thu được. Một con người, một đồ vật cháu chưa từng thấy sẽ trở nên vô hiệu, khi sử dụng phương pháp này.

- Nhưng sử dụng phương pháp này như thế nào? Cháu có thể cho hình ảnh hiện lên trong khoảng không được không?

- Như vậy sẽ tốn hao rất nhiều năng lực hơn là để hình ảnh hiện lên một mặt phẳng phản chiếu, như mặt nước hay mặt gương chẳng hạn. Các Kỵ Sĩ luôn phải đi xa, nên họ dùng phương pháp này để nắm tình hình khắp đế quốc Alageasia trong thời chiến hay mỗi khi có biến cố.

- Cháu....được phép thử không ạ?

- Ngay bây giờ thì không được. Việc này rất mất sức, mà cháu thì đang mệt. Ta sẽ cho cháu biết những câu thần chú, nhưng phải hứa không được áp dụng tối nay. Bao giờ đi khỏi đây, ta sẽ dạy cháu thêm.

- Cháu hứa.

Eragon hí hửng cười. Ông già ghé tai nó, thì thầm:

- Draum kópa.

Eragon lẩm bẩm cho tới thuộc, rồi bảo:

- Sau khi rời thành phố Teirm, cháu sẽ dùng phương pháp này để tìm hiểu anh Roran cháu đang làm gì. Cháu sợ tụi Ra'zac đang theo dấu anh ấy.

- Ta không muốn làm cháu lo, nhưng điều đó rất có khả năng xảy ra. Mặc dù Roran đã đi khỏi Carvahall trước khi Ra'zac tới, nhưng ta chắc chúng đã dò hỏi về cậu ấy. Chúng có thể đã gặp cậu ta ở Therinsford rồi, ai mà biết được. Nếu đúng vậy, chúng đã nắm hết thông tin. Nhưng dù sao, tin tức về cháu, chúng vẫn còn mù mịt. Nếu nhà vua hăm dọa, chúng sẽ bị trừng trị nặng nề khi không tìm ra cháu, chắc chắn chúng sẽ quay lại truy hỏi Roran.

- Nếu ông đoán đúng, chỉ còn một cách để Roran được an toàn, là hãy cho tụi Ra'zac biết cháu đang ở đâu. Chúng sẽ buông tha anh ấy.

- Không được. Cháu không hiểu kẻ thù làm sao biết được ý đồ của chúng? Dù cháu xuất đầu lộ diện, chúng vẫn sẵn lòng Roran. Biết vì sao không?

- Dạ, nếu cháu trốn tránh mãi, chúng sẽ bắt Roran để làm áp lực cho cháu phải xuất hiện. Nếu cách đó không mang lại kết quả, chúng sẽ giết anh Roran để cháu đau đớn. Còn nếu cháu trở thành một kẻ thù công khai của triều đình, chúng sẽ dùng anh ấy làm mồi để bắt cháu. Và nếu cháu đi gặp anh Roran, khi chúng biết, chúng sẽ tra khảo anh để khai ra cháu ở đâu.

- Giỏi lắm. Cháu suy luận rất chính xác.

- Nhưng còn giải pháp nào không? Cháu không muốn anh cháu chết.

- Giải pháp thật rõ ràng: Roran phải học cách tự bảo vệ lấy mình. Nghe có vẻ nhần tâm, nhưng như cháu vừa nhận ra đó, cháu không thể liều lĩnh tìm gặp cậu ta. Cháu đã quên một điều, khi chúng ta rời khỏi Carvahall, ta đã cho cháu biết là ta để lại cho Roran một lá thư báo động cho cậu ấy. Vì vậy, Roran không thể hoàn toàn không cảnh giác trước những hiểm nguy. Khi nghe tin tụi Ra'zac xuất hiện tại Carvahall, cậu ta phải tìm đường tẩu thoát.

- Cháu vẫn cảm thấy lo lắng.

- Trong chuyện này cũng có điều hay. Nhà vua không đời nào để một Kỵ Sĩ bay bổng khắp nơi, ngoài tầm kiểm soát của ông ấy. Ngoài cháu ra, vua Galbatorix được biết đến như một Kỵ Sĩ duy nhất đang còn sống. Nhưng ông ta rất muốn có một Kỵ Sĩ nữa dưới quyền chỉ huy của mình. Do đó, trước khi muốn giết cháu hay Roran, ông ta sẽ đề nghị cháu phục vụ dưới trướng của ông.

- Ông gọi điều đó là hay được sao?

- Tất cả là để bảo vệ Roran. Chẳng nào nhà vua còn chưa rõ cháu theo phe nào, ông ta còn không muốn làm mất lòng cháu bằng việc hăm hại người anh họ của cháu. Hãy nhớ kỹ điều này. Tụi Ra'zac giết cậu cháu thật, nhưng ta tin đó là hành động ngu ngốc của

chúng thôi. Như những gì ta biết về vua Galbatorix, ông ta không cho phép một hành động nào làm bất lợi cho ông.

- Nhưng làm sao cháu có thể từ chối đề nghị của nhà vua, nếu ông ta hăm giết cháu.

Brom thở dài, ông đến bên bàn rửa mặt, nhúng mấy ngón tay vào thau nước màu hồng.

- Ông ta khát khao việc cháu cộng tác với triều đình. Ngược lại, ông ta phải trừ khử cháu. Vì vậy vấn đề đặt ra là: nếu phải đối diện với sự chọn lựa này, cháu có sẵn sàng chết vì niềm tin của cháu không? Vì đó là cách duy nhất để cháu chối từ.

Eragon im lặng. Một lúc sau ông nói tiếp:

- Đây là một câu hỏi khó, cháu có thể trả lời khi đối diện với vấn đề. Nhưng hãy nhớ rằng, nhiều người sẵn lòng chết vì niềm tin. Đó là chuyện rất bình thường. Nhưng sự can đảm thật sự là sống và chịu đựng gian khổ vì niềm tin của mình.

Phù thủy và ma mèo

Buổi sáng, Eragon thức dậy muộn. Rửa mặt, thay quần áo xong, nó cầm gương, ngắm nghía chải đầu. Hình như mặt nó có vẻ gì khác biệt. Eragon cầm gương sát hơn. Mới dờ xa Carvahall chẳng bao lâu, mặt nó đã thay đổi nhiều. Những ngày dong duổi, những buổi luyện tập đã làm nó già dặn hơn, ánh mắt mạnh mẽ, dữ dội hơn, chẳng còn nét trẻ thơ lúc trước. Đưa gương ra xa, mặt nó lại có vẻ bình thường, nhưng vẫn không hoàn toàn giống như nó ngày xưa.

Eragon khoác cung tên, vừa ra khỏi phòng, một người hầu nói:

- Ông Neal đã ra ngoài với chủ tôi từ sáng sớm. Ông dặn chiều mới về, cậu cứ thoải mái đi đâu thì đi.

Eragon vui vẻ cảm ơn rồi vội vã đi tham quan thành phố. Suốt mấy tiếng, nó lang thang khắp các đường phố, la cà những cửa hàng, tán gẫu cùng khách bộ hành. Cuối cùng, bụng đói meo và túi rỗng không, nó bắt buộc phải quay về nhà Jeod.

Ngừng trước cửa hàng bán dược thảo kế bên, nó ráng nhìn qua cửa sổ, nhưng bên trong chỉ toàn thấy cây lá khô che kín mít. Tò mò, Eragon bước vào trong.

Lúc đầu nó không thấy gì trong cửa hàng tối om om, nhưng quen dần với ánh sáng xanh lọt qua cửa sổ, nó thấy một con chim màu sắc rực rỡ với cái mỏ dài ngoẵng đang đứng trong lòng nhìn lại nó. Trên vách, ngoài cây đèn treo, đủ thứ lá thuốc móc lên tận trần. Một bình hoa lớn cắm độc nhất một bông hoa vàng đặt trên sàn. Trên cái quầy dài, lù khù chày, cối tán thuốc và một quả cầu pha lê bự sư bằng cái đầu của nó.

Eragon thận trọng lách qua hàng đồng thùng đựng đá, da thuộc...tiến lại cái quầy kê trước hàng dãy kệ đủ kích cỡ.

Một đôi mắt đỏ lờm loé sáng trong góc tối, rồi một con mèo to đùng, hung dữ nhảy phốc lên quầy. Con mèo gầy nhom, nhưng đôi vai mạnh mẽ và những móng dài quá khổ. Cái bờm loè xoè phủ trên cái mặt hình tam giác. Đôi tai dựng ngược. Hai nanh cong khỏi hàm. Tất cả làm nó không giống bất cứ con mèo nào Eragon từng thấy. Con mèo lim dim mắt, ngoe nguẩy đuôi, nhìn Eragon.

Không chú tâm, Eragon bỗng truyền tư tưởng, nhẹ nhàng cho con mèo biết nó là bạn.

"Không phải làm thế."

Eragon giật mình nhìn quanh. Con mèo tỉnh bơ liếm láp chân.

"Saphira hả?", Eragon hỏi. Không có tiếng trả lời. Nó bối rối dựa vào quầy, với tay định lấy một vật giống như một cái roi bằng gỗ.

"Ngốc thế!"

"Đừng làm trò nữa, Saphira." Vừa nói, Eragon vừa cầm cái roi lên. Một luồng điện giật tung người, làm nó ngã ngửa ra sàn. Con mèo nhảy xuống, lừ lừ nhìn nó: "Mi không đủ tài trí làm một Kỵ Sĩ."

"Mi nói đó hả?" Eragon thăm kêu lên.

"Không là ta thì ai?"

"Nhưng mi chỉ là một con mèo!"

Con vật rướn mình, ngạo mạn tới gần, rồi nhảy lên ngực Eragon, mắt sáng rực: "Trông ta có giống những con mèo khác không?" Eragon cố ngồi dậy, nhưng con mèo gầm gừ, nhe nanh nhọn hoắt.

"Không."

"Vậy điều gì làm mi dám nghĩ ta là một con mèo bình thường? Rõ ràng mi là đứa dốt nát, ta cho mi biết, ta là.....ma mèo. Chúng ta không còn nhiều, nhưng một thằng nhóc nhà quê như mi chắc phải có nghe rồi chứ."

"Ta không ngờ ma mèo lại có thật."

"Ta cũng đâu biết trên đời này lại có mi, cho đến khi mi nhào vào đây phá giấc ngủ của ta. Tuy nhiên đâu phải vì vậy mà mi không có thật."

"Ta xin lỗi đã làm phiền."

Con mèo lại nhảy lên quầy: "Không sao, ta ngủ thế đủ rồi. Đây, nếu ta là mi, ta không khư khư cầm mãi cái que đó đâu. Chỉ vài giây nữa, nó lại giật mi từng từng lên cho mà coi."

Eragon vội đặt cái roi vào chỗ cũ, hỏi: "Cái này là gì?"

"Trò tiểu xảo vớ vẩn, chán chết."

"Nhưng để làm gì?"

"Mi chưa hiểu à? Để giật mi bổ nhào ra đó."

Nó biếng nhác xoay người, rồi co hai chân trước ngực, nhắm mắt, gừ gừ trong họng. Eragon hỏi: "Tên mi là gì?"

Con ma mèo mở hí mắt: "Ta từng có rất nhiều tên, nếu mi muốn biết tên thật, đi chỗ khác mà hỏi." Eragon vừa quay đi, mèo ma bảo: "Tuy nhiên, mi có thể gọi ta là Solembum."

Cửa chợt mở, Angela bước vào với một bao đầy cây cỏ. Mắt bà ta thoáng nhìn Solembum, rồi ngó sững Eragon:

- Nó bảo đã nói chuyện với cháu.

- Bà cũng có thể nói với nó sao?

- Tất nhiên, nhưng không phải lúc nào nó cũng trả lời. Nó thích cháu. Đó là chuyện lạ, vì thường thường nó không để khách hàng nhìn thấy. Thật ra, nó nói cháu chúng tỏ là người có thể giao một trách nhiệm khó khăn. Đó là kiểu khen của Solembum.

- Cám ơn nhiều.

- Cháu là một trong ba người có thể trò chuyện với nó. Người thứ nhất là một phụ nữ, cách đây nhiều năm rồi. Người thứ hai là một lão hành khất. Cháu là người thứ ba. Nhưng thôi, mở cửa hàng đầu phải để tán gẫu. Cháu muốn mua gì nào?

- Dạ, cháu xem thôi. Thật sự cháu không cần thuốc.

- Mụ không chỉ bán dược thảo đâu. Mấy lão lãnh chúa ngốc vẫn hỏi mua nước hoa tình yêu. Mụ chưa hề bảo đảm công hiệu, nhưng các lão ấy vẫn trở lại mua thêm. Nhưng ta nghĩ cháu chẳng cần gì đến mấy thứ vớ vẩn đó. Hay cháu muốn biết vận mạng tương lai không? Ta vẫn bói cho cả lũ phu nhân dở hơi, giàu sụ đấy.

Eragon phì cười:

- Thôi, tương lai cháu khó đoán lắm. Và lại cháu không có tiền.

Angela nhìn Solembum đầy vẻ lạ lùng, rồi chỉ quả cầu pha lê, bảo Eragon:

- Cái này chi màu mè biểu diễn thôi, chẳng ra trò trổng gì đâu. Đợi đó, mụ trở lại ngay.

Một lát sau, Angela thở hổn hển ôm một gói lớn từ phòng sau ra. Trải miếng vải lên quây, rồi bà ta đổ ra một đồng mẫu xương, mỗi mẫu dài hơn ngón tay. Chữ cổ và hình vẽ khắc đầy mặt xương. Bà cắt nghĩa:

- Đây là những khớp xương rỗng. Đừng hỏi ta lấy ở đâu. Đó là bí mật không thể tiết lộ. Nhưng không như những lá bài, cầu pha lê, hay trà khô đâu. Những khúc xương này có một sức mạnh thật sự. Chúng không nói dối. Tuy nhiên hiểu được những gì chúng nói là cả một vấn đề hết sức phức tạp. Nếu cháu muốn, ta sẽ bói cho. Nhưng phải nhớ rằng, biết số mệnh mình, cũng có thể là một điều khủng khiếp. Cháu phải tự quyết định muốn biết hay không.

Eragon nhìn những khớp xương tròn trợn sợ, đây là những gì đã từng ở trong thân thể một đồng loại của Saphira. Làm sao mình có thể quyết định để biết một số mệnh đang chờ đón mình? Xấu tốt ra sao? Thà không biết trước còn hơn. Nó hỏi:

- Cháu không có tiền, sao bà lại muốn bói giúp cháu?

- Vì Solembum. Việc nó chuyện trò với cháu, làm cháu trở thành người đặc biệt. Dù sao, nó cũng là một ma mèo mà. Trước đây ta cũng đề nghị bói không lấy tiền cho hai người đã nói chuyện với nó. Nhưng chỉ người đàn bà nhận lời. Bà ta tên là Selena. Ôi, nhưng sau đó bà ta lại ân hận. Số phận bà ta nghiệt ngã, đau đớn quá.

Eragon xúc động rùng mình, mắt nó mờ lệ. Nó nhủ thầm, Selena là tên mẹ mình. Có phải chính là bà không? Có phải vì số mệnh quá hãi hùng đến nỗi bà đã phải lìa bỏ mình? Nó hỏi:

- Bà có nhớ số phận của bà ta ra sao không?

- Lâu quá rồi, và lại trí nhớ của mụ đâu còn minh mẫn như xưa, lú lẫn rồi. Ngoài ra, dù có nhớ, mụ cũng không nói được. Đó là chuyện riêng tư của bà ấy. Tuy vậy, mụ đã rất buồn, không bao giờ mụ quên được vẻ mặt bà ta.

Eragon nhắm mắt, ráng bình tĩnh hỏi qua chuyện khác:

- Bà đã già đâu mà sợ lú lẫn.

Angela cười khoe hai núm đồng tiền:

- Cháu bị lừa rồi. Ta già hơn cháu thấy nhiều. Tại ta dùng dược thảo đó thôi.

Eragon lại nghĩ, nếu người đó là mẹ mình, bà có thể chịu đựng nổi khi biết số phận, ta cũng có thể chịu nổi. Nó nói:

- Bà bói cho cháu.

Mặt Angela chột nghiêm túc. Bà vốc hai nắm xương, mấp máy môi cầu khẩn, rồi mạnh mẽ nói:

- Manin! Wyrda! Hugin!

Những khúc xương được tung trên miếng vải. Eragon nhận ra những âm cổ ngữ dùng trong ma thuật. Chắc hẳn Angela là phù thủy. Bà ta lặng lẽ quan sát những khúc xương trong nhiều phút. Sau cùng, bà nặng nề thở dài, lau trán, rồi lấy vò rượu dưới chân quỳ, hỏi Eragon:

- Cháu uống không?

Eragon lắc. Bà ngửa cổ tu ừng ực. Vừa lau miệng, Angela vừa bảo:

- Chưa bao giờ mẹ bói một quẻ khó khăn thế này. Cháu nói đúng, tương lai cháu mịt mù như đêm tối. Mẹ chưa từng thấy vận mạng của ai giống cháu. Tuy nhiên mẹ sẽ cố sức nói vài điều có thể.

Bà ta chỉ dấu hiệu trên khúc xương, một vòng tròn trên một sọc dài:

- Sống lâu hay bất tử. Lần đầu tiên ta thấy dấu hiệu này trong số mệnh của một người. Phần nhiều là cây hoàng diệp hay tiểu du, cả hai là dấu hiệu chỉ một khoảng thời gian sống của một người bình thường. Mẹ không biết đây là dấu hiệu cho biết cháu sẽ bất tử hay sống một thời gian lâu đến lạ lùng. Nhưng dù thế nào, thì cũng là dấu hiệu cháu sẽ rất thọ.

Chẳng có gì ngạc nhiên, Eragon nghĩ, vì mình là Kỵ Sĩ. Angela chỉ ba khúc xương khác:

- Đây là đường đi, đây là tia chớp và đây là một thuyền buồm. Chúng nằm cùng một hướng. Con đường cho biết cháu sẽ có được nhiều sự lựa chọn trong tương lai. Ngay từ bây giờ đã xuất hiện một vài sự việc rồi đó. Mẹ thấy những cuộc chiến gay go quanh cháu, vài cuộc nổi lên là vì quyền lợi của cháu. Mẹ cũng thấy những uy quyền mạnh mẽ của đất nước này đang ráng sức kiểm soát ý chí và định mệnh cháu. Vô vàn những điều có thể xảy ra trong tương lai rất gần, tất cả đều có xung đột và đổ máu, nhưng chỉ duy nhất một điều đem lại hạnh phúc và bình yên. Thận trọng để không bị lầm đường, vì cháu là một trong những người thực sự tự do được chọn lựa số phận mình. Sự tự do đó là một đặc ân, nhưng cũng là một trách nhiệm ràng buộc mình hơn xiềng xích.

Rồi bỗng mặt bà ta trở nên rầu rĩ:

- Tuy nhiên, như đối nghịch lại, đây là tia chớp. Một điềm gở khủng khiếp. Một vận rủi bao phủ cháu, nhưng ta không biết là chuyện gì. Chỉ biết một phần của chuyện đó là sự chết chóc. Một cái chết sắp xảy ra và sẽ làm cháu vô cùng đau đớn. Còn cái chết nữa chờ đợi cháu trong một chuyến đi xa. Hãy nhìn kỹ khúc xương này. Cháu thấy chiếc thuyền buồm chồm dút ra sao. Không thể nào rõ ràng hơn. Số cháu sẽ phải xa đất nước này mãi mãi. Cháu sẽ ngừng lại đâu, mẹ không biết, nhưng sẽ không bao giờ trở lại Alageasia nữa. Điều này không thể nào tránh được.

Những lời nói làm Eragon sợ hãi. Lại thêm một cái chết nữa sao? Mình sẽ phải mất ai đây? Rồi nó nghĩ đến Roran, đến quê hương. Chuyện gì có thể bắt mình phải lìa xa nơi này? Mình sẽ đi về đâu? Nếu là miền đất bên kia đại dương hay miền đông, ngoài thần tiên, ai biết được chúng nằm ở nơi nào?

Angela vuốt mặt, nói tiếp:

- Khúc xương tiếp theo dễ đoán hơn và có vẻ vui hơn.

Eragon nhìn một bông hồng nằm giữa mặt trăng lưỡi liềm. Angela mỉm cười nói:

- Trong tương lai, cháu sẽ gặp một chuyện tình rất hào hùng. Vì mặt trăng là dấu hiệu kỳ diệu tuyệt vời. Mỗi tình này đủ sức mạnh củng cố cả một đế quốc. Mẹ không biết kết cuộc có hạnh phúc, tốt đẹp không, nhưng người yêu của cháu là một cô gái con nhà quyền quý. Cô ta đẹp, thông minh, và đầy uy quyền.

Eragon kinh ngạc nghĩ, con nhà quyền quý? Làm sao có thể xảy ra chuyện đó? Mình chỉ là thằng bé nhà quê nghèo xơ xác.

- Bây giờ là mảnh xương cuối cùng. Thân cây và rễ rờn trà bắt chéo nhau. Mẹ mong là mình lắm, nhưng rõ ràng có sự phản bội hiển hiện. Và điều phản phúc này nằm chính trong gia đình cháu.

Eragon phản đối ngay:

- Anh Roran sẽ không làm điều đó.

- Mẹ không biết. Đó là những gì có trên xương và chúng không bao giờ nói dối.

Eragon cố nén sự nghi ngờ đang gặm nhấm tâm can nó. Lý do gì có thể làm Roran trở thành người phản bội nó. Angela đặt bàn tay vỗ về an ủi lên vai Eragon và đưa bình rượu. Lần này, Eragon nhận uống. Bà ta bảo:

- Cháu không nên lo ngại quá về những chuyện chưa xảy ra. Cách duy nhất tương lai có thể làm hại ta, chính là vì sự lo lắng. Mẹ bảo đảm, ngay sau khi bước ra ngoài trời sáng sủa kia, cháu sẽ cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

- Bà biết cổ ngữ?

- Cháu biết cổ ngữ, nói chuyện được với ma mèo, có một tương lai rất thú vị. Một chàng tuổi trẻ, một xu không dính túi, lang thang, xơ xác, lại được một tiểu thư khuê các thương yêu. Cháu là ai?

Eragon nhận thấy con ma mèo chưa cho bà biết nó là Kỵ Sĩ. Nó suýt nói tên giả "Evan", nhưng rồi quyết định:

- Cháu là Eragon.

- Đó là tên hay chức danh của cháu?

- Cả hai.

Eragon mỉm cười nói, vì nó nghĩ đến cái tên người Kỵ Sĩ đầu tiên. Angela bảo:

- Bây giờ ta lại càng thêm quan tâm đến tương lai của cháu. Còn lão già rách rưới đi với cháu là ai?

- Tên ông ấy là Brom.

Angela bỗng cười sảng sặc, cười gập cả mình, chảy nước mắt. Bà cố nín cười, uống ngụm rượu, thở như đứt hơi. Eragon hỏi:

- Bà làm sao vậy?

- Ồ, không, không, đừng giận. Chẳng là trong giới của mẹ có những người biết lão. Mẹ e là số phận của lão già khốn khổ đó, có những điều làm chúng ta buồn cười.

- Bà đừng nhạo báng ông ấy như thế. Khó có người nào tốt hơn ông Brom.

- Bình tĩnh, bình tĩnh. Ta biết chứ. Nếu có dịp thuận tiện, chúng ta gặp lại, mẹ sẽ cho cháu biết về điều này. Nhưng đồng thời cháu nên....

Bà ta ngưng bật khi ma mèo chen vào giữa hai người, lom lom nhìn Eragon: "Mì lắng nghe kỹ hai điều ta nói đây. Đến thời điểm mì cần vũ khí, hãy tìm dưới gốc một cây Menoa. Và khi, dường như mì bị mất tất cả, sức tàn lực kiệt, hãy tới tầng đá Kuthian và nói lên tên mì, để mở Hầm - Cửa - Các - Linh - Hồn.

Eragon chưa kịp hỏi gì thêm, con ma mèo đứng đỉnh ve vẩy đuôi, quay đi. Angela lắc đầu bảo:

- Mẹ không biết và không muốn biết nó đã nói gì với cháu. Vì đó là chuyện riêng tư. Cháu không được cho ai biết.

- Cháu phải đi thôi.

- Nếu muốn, cháu cứ đi. Hãy suy nghĩ những gì mẹ và Solembum đã nói.

- Cám ơn bà đã bói giúp cháu.

Eragon phải nhắm mắt một lúc trước ánh nắng chói chang ngoài đường. Rồi vừa suy nghĩ những gì mới nghe được, nó vừa chạy ra ngoài tường thành, đến nơi Saphira trú ẩn.

Từ chân vực, nó gọi Saphira. Khi cả hai ở trên đỉnh, Eragon kể lại những gì mới xảy ra và nói thêm: "Anh nghĩ, ông Brom nói đúng, dường như anh toàn xuất hiện ở những nơi lộn xộn."

"Hãy nhớ những điều ma mèo nói với anh. Quan trọng đó."

"Sao em biết?"

"Em không chắc, nhưng những cái tên nó nhắc đến nghe rất quan trọng. Đá Kuthian? Chúng ta không được quên những gì nó nói."

"Em nghĩ, anh có nên kể lại với ông Brom không?"

"Tùy anh. Nhưng hãy nghĩ đến điều này: ông ấy không có quyền biết về tương lai của anh. Còn nói về ma mèo Solembum, sẽ dẫn đến nhiều câu hỏi mà chắc anh không muốn trả lời. Nếu anh hỏi ông về ý nghĩa những câu nói của nó, ông sẽ hỏi anh nghe được từ đâu. Anh nghĩ có đủ tài nói dối để ông ấy tin nổi không?"

Chúng chuyện trò và ngắm cảnh rừng cho đến chạng vạng tối. Eragon vội vã trở về. Một người hầu cho biết chủ nhân và ông khách đang ở trong văn phòng.

Eragon bước vào khi ông Brom đang phì phà tẩu thuốc. Nó hỏi:

- Công chuyện tới đâu rồi, ông?

- Căng lắm.

- Vậy là ông đã gặp Brand?

- Gã quản lý này là một tay cạo giấy tồi tệ nhất. Hẳn tuân thủ chi li từng qui luật, hoạch hoệ người khác đủ điều. Không có gì lay chuyển nổi hắn, kể cả hối lộ.

- Bây giờ phải làm sao?

- Ta sẽ dành nguyên tuần tới để dạy cháu đọc.

- Rồi sau đó?

- Sau đó ta sẽ dành cho gã Brand này một sự ngạc nhiên.

Rồi ông từ chối, không tiết lộ thêm chi tiết nào nữa.

Phòng ăn thật sang trọng. Jeod ngồi tại đầu bàn, Helen với đôi mắt khó dăm dăm, ngồi đầu bàn đối diện. Eragon và ông già kẹt giữa hai vợ chồng chủ nhân.

Chủ khách lặng lẽ ăn. Eragon thăm nhủ, không sao, mình đã từng dự tiệc đám ma ở Carvahall. Nhưng trong những đám tang cũng không đến nỗi ảm đạm thế này. Nó cảm thấy sự bất mãn của Helen tràn ngập suốt bữa ăn.

Tập đọc và những mưu đồ

Brom viết một chữ cổ trên tấm da thuộc, bảo Eragon:

- Học đi, đây là chữ a.

Chuyện học hành của Eragon bắt đầu như thế. Tuy lạ lẫm, khó khăn và phải ráng hết sức, nhưng nó rất say mê. Không có gì khác để làm, và với một thầy giáo giỏi, dù đôi khi nóng tính, Eragon tiến bộ rất nhanh.

Mỗi sáng thức dậy, điểm tâm xong, nó vào ngay văn phòng để học đọc và viết. Trong thời gian đó, nó không hề nghĩ ngợi đến chuyện gì khác, ngoài việc học, đến nỗi, nhắm mắt, nó cũng thấy chữ nghĩa nhảy múa trong đầu.

Trước bữa ăn tối, nó lại cùng ông Brom ra sau nhà luyện kiếm. Đám người hầu và lũ trẻ con thô lỗ mắt đứng nhìn. Sau đó, Eragon luyện phép thuật trong căn phòng kín đáo.

Mối lo duy nhất của nó là Saphira. Chiều nào nó cũng đi thăm cô bạn rồng, nhưng vẫn không đủ thời gian cho chúng kể hết chuyện. Ban ngày, tránh bị phát hiện, Saphira phải bay xa để kiếm mồi. Eragon tìm mọi cách để giúp thêm, nhưng giải pháp tốt nhất cho lương thực và sự cô đơn của Saphira vẫn là mau đi khỏi thành phố này.

Hàng ngày, những tin tức dữ dội càng tràn lan trong thành phố Teirm. Các nhà buôn kể lại những vụ tấn công khiếp đảm dọc vùng duyên hải. Nhiều người khoẻ mạnh biến khỏi nhà vào nửa đêm, sáng ra thấy xác họ bị xé ra từng mảnh.

Eragon thường nghe ông Brom và Jeod thì thầm bàn bạc, nhưng hai người im bất khi vừa thấy nó.

Một tuần lễ trôi qua, Eragon viết còn vụng, nhưng đã đọc được cả trang, tuy chậm, nhưng không phải hỏi ông già. Ông khuyến khích:

- Không sao, cháu đã có thể giúp được ta rồi.

Một chiều, ông Brom tụ họp Eragon và Jeod. Ông bảo Eragon:

- Cháu đã có thể giúp chúng ta, và lúc này tới thời gian tiến hành rồi.

- Chương trình của ông là sao?

Nghe Eragon hỏi, ông già chỉ lạnh lùng cười. Jeod lầm bầm:

- Nhìn về mặt kia, ta biết ngay là sẽ có rắc rối từ đầu.

- Hơi quá lời, những cũng có lý. Đây, kế hoạch của chúng ta sẽ như sau.....

Nằm trong phòng, Eragon truyền tin cho Saphira: "Chúng ta sẽ rời đây đêm nay hay sáng mai thôi."

"Thật bất ngờ. Nhưng anh có được an toàn trong việc làm phiêu lưu này không?"

"Chưa biết được. Có thể phút cuối sẽ bị lính đuổi bắt. Nhưng đừng lo, ông Brom và anh đều có thể dùng phép thuật và đánh đấm không tồi."

Nằm ngửa ngó trần nhà cho đến khi giấc ngủ chập chờn tới, Eragon bỗng hoang mang nghĩ, mình không muốn đi khỏi đây, thời gian vừa qua mình đã được sống một cuộc sống gần như bình thường. Được ở lại đây, sống như bao người khác, thật tuyệt vời. Nhưng còn Saphira thì sao?

Những giấc mơ bất ngờ hiện ra trong tiềm thức. Có lúc nó vùng vẫy sợ hãi, có khi cười ha hả. Rồi một giấc mơ đến thật rõ ràng: nó thấy một phụ nữ trẻ, cúi đầu ủ rũ, bị xiềng trong một phòng giam lạnh lẽo. Qua song cửa sổ trên tường cao, ánh trăng soi tỏ mặt cô. Một giọt nước mắt lăn dài trên má, long lanh như hạt kim cương.

Eragon giật mình thức giấc và thấy mình đang nức nở khóc, rồi lại chìm vào giấc ngủ.

Những tên trộm trong lâu đài

Eragon thức giấc khi mặt trời chiều vàng óng sưởi ấm lưng. Nó nằm lơ mơ cho đến khi cảm thấy lạnh vì mặt trời chìm khuất chân trời.

Gần tới giờ rồi, vừa nghĩ, Eragon vừa khoác cung tên lên vai. Nó không mang theo kiếm, vì không thích, kiếm chỉ làm nó thêm chậm chạp. Nếu cần hạ địch thủ, nó sẽ dùng phép thuật hay cung tên. Khoác áo nịt da ra ngoài sơ mi, Eragon sốt ruột chờ trời tối hẳn.

Eragon cảm thấy căng thẳng khi theo hai ông già ra khỏi nhà. Lúc qua cửa hàng dược thảo, nó thoáng thấy một bóng đi trên mái nhà. Nhưng nhìn kỹ, nó không thấy ai. Lòng bàn tay nó rần rần ngứa.

Tới lâu đài, trời đã hoàn toàn tối. Nhìn những bức tường vây kín pháo đài, Eragon rùng mình, nếu phải ngồi tù nơi này, thật chẳng thú vị gì.

Jeod tiến lên đập cổng. Một lính gác thò đầu ra, lè nhè:

- Cái gì?

- Chúng tôi cần vào, vì thằng cháu này bỏ quên một vật rất quý trong phòng tôi. Phải tìm lại ngay.

Rõ ràng tên lính muốn trở lại ngay bàn nhậu:

- Vào đi, nhưng nhớ đập cho thằng nhóc một trận cho hết tật quên đi.

Jeod dúi vào tay gã mấy đồng tiền. Jeod vội vàng hướng dẫn hai người vào lâu đài. Tới phòng hồ sơ, Brom để tay lên khóa cửa lẩm bẩm. Cánh cửa nhẹ nhàng bật ra. Lấy một cây đuốc trên tường, rồi ông khép cửa sau lưng lại. Trong phòng chong chóng đầy những thùng da thuộc. Jeod lần lượt lướt qua tất cả những tấm da đầy chữ. Tới cuối phòng ông ngừng lại, nói:

- Đây rồi. Hồ sơ chuyển hàng trong năm năm qua. Dấu niêm phong bằng sáp có ghi ngày tháng.

Eragon hỏi:

- Bây giờ chúng ta làm gì?

Jeod nói:

- Bắt đầu từ cao xuống thấp. Nhiều hồ sơ chỉ ghi tiền thuế, bỏ qua đi. Tìm những gì liên quan tới đầu Seithr thôi.

Ông lấy ra một cuốn da đã mang theo và lọ mực, cây bút lông.

Brom ôm một chồng hồ sơ trải trên sàn. Eragon ngồi quay mặt ra cửa để canh chừng và phụ tìm kiếm với ông già. Tuy nhiên những chữ viết ở đây không dễ đọc như những gì

nó đã học. Rất nhiều tàu cập bến miền bắc, nhưng ba người chỉ ghi lại những tàu có chỗ đầu Seithr.

Thình lình Eragon cảm thấy như cổ mình bị châm chích. Nó cố tiếp tục làm việc, nhưng sự khó chịu cứ tăng dần. Nó lắc đầu, ngẩng lên, chợt giật thót người, kinh ngạc: một thằng bé đang nằm ép mình trên thành cửa sổ, mắt láo liên, mái tóc đen bù xù cài một cành ô rô nhỏ.

Một tiếng nói xuyên vào đầu Eragon:

"Mi cần giúp không?"

"Mi đó sao?"

"Còn ai khác nữa?"

"Nếu ta không bị mắt đánh lừa, thì chính là mi."

Thằng nhóc cười, nhe những cái răng nhọn hoắt.

"Trông ta ra sao, thì ta vẫn là ta. Mi không tin một ma mèo có thể làm được tất cả sao?"

"Mi đang làm gì ở đây?"

"Điều đó còn tùy vào việc mi đang làm. Nếu mi đọc hồ sơ để giải trí, ta chẳng có lý do gì để đến đây. Còn nếu chuyện mi làm là phạm pháp, thì ta báo cho mi làm phúc: gã lính gác bọn mi mới hồi lộ đó, hẳn đã kể hết cho tên lính thay ca trực. Và một toán lính của triều đình sắp xuất hiện để tóm cổ bọn mi."

"Cám ơn đã cho ta biết."

"Ta nhớ là đã nói với mi vài điều. Mong mi hãy nhớ cho kỹ."

"Lần trước mi nhắc đến một cái cây và một cái hầm là có nghĩa gì?"

"Ý nghĩa chính xác là những gì ta đã nói."

Không để Eragon kịp hỏi thêm, ma mèo biến mất khỏi cửa sổ. Eragon vội nói:

- Tụi lính đang truy lùng chúng ta.

Brom hỏi ngay:

- Sao cháu biết?

- Cháu nghe được tụi gác nói. Tên mới thay ca đã cho người đi tìm chúng ta. Phải ra khỏi đây ngay. Chắc chúng đã vào kho của ông Jeod mà không thấy chúng ta ở đó.

- Không sao. Làm cho xong ngay đi.

Cả ba vội vàng ghi chép gấp những chi tiết còn lại. Mấy phút sau, Brom thu dọn tất cả những tấm da lên kệ, Jeod nhét bút và lọ mực vào bao, Eragon cầm cây đuốc. Vừa ra khỏi cửa phòng đã nghe những bước chân rầm rầm tiến tới. Brom tức tối:

- Mẹ kiếp! Cửa không khóa được.

Ông đặt tay lên cửa. Tiếng ổ khóa vừa lách cách đóng lại, đám lính cũng vừa xuất hiện. Một gã quát lên:

- Tránh xa cái cửa đó ra.

Ba người tiến lại đám lính. Một tên cao lớn nhất hỏi:

- Định vào phòng hồ sơ làm gì?

Eragon nắm chặt cây cung, sẵn sàng chạy. Jeod nói giọng chắc nịch, nhưng mồ hôi cổ đầm đìa:

- Chúng tôi bị lạc.

Một gã lưỡm lưỡm nghi hoặc, ra lệnh cho đàn em:

- Kiểm tra trong phòng.

Eragon nín thở khi tên lính tiến lại, loay hoay mở cửa, nhưng gã quay lại nói với chỉ huy:

- Thưa sếp, cửa khóa.

Gã chỉ huy gãi cằm:

- Vậy thì được. Ta không biết các người định làm gì, nhưng cửa còn khóa, các người được tự do. Đi thôi.

Đám lính quay người, trở lại đồn canh.

Mình không thể nào tin nổi, Eragon nghĩ, chúng đang tiếp tay cho mình thoát ra.

Tại cổng chính, một gã lính chỉ tay nói:

- Giờ thì ra khỏi đây, đừng giở trò gì nữa.

Eragon cảm thấy đôi mắt gã lính gác dõi sau lưng khi ba người ra khỏi lâu đài. Cánh cổng vừa khép lại, mặt rạn vỡ nụ cười chiến thắng, Eragon nháy mắt lên. Ông già lừ mắt bảo:

- Đi đứng đường hoàng, muốn nhảy múa hãy về nhà đã.

Vừa vào tới phòng, nó kêu lên:

- Thành công rồi.

Jeod trải tấm bản đồ Alagaesia lên bàn, bảo:

- Phải, nhưng hãy thử xem có đáng công lao không đã.

Bên trái bản đồ, biển kéo dài tít tắp về tây. Dọc miền duyên hải, rặng Spine trải dài như vô tận. Sa mạc Hadarac nằm chính giữa bản đồ. Phía đông trống rỗng. Đâu đó trong khoảng trống là sào huyệt của Varden. Phía nam là Surda, một xứ nhỏ đã tách rời khỏi triều đình, sau sự sụp đổ của các Kỵ Sĩ. Eragon từng nghe nói, Surda âm thầm yểm trợ cho Varden. Trên bản đồ, phía đông núi Beors còn bỏ trống.

Gần ranh giới phía đông Surda là dãy núi Beor. Nó cũng đã nghe nhiều chuyện về rặng núi này, rặng núi được coi như cao gấp mười lần núi Spine. Riêng Eragon, nó không bao giờ tin điều đó là sự thật.

Ngoài khơi Surda có năm hòn đảo: Nía, Parlim, Uden, Illum và Beirland. Nía chẳng hơn gì một khối đá nhô lên, nhưng Beirland là đảo lớn nhất, có một thành phố nhỏ. Xa hơn, gần Teirm, là đảo Răng Cá Mập. Về phía bắc còn một đảo nữa, rộng bao la và hình dáng như một bàn tay nổi những cục u. Không cần nhìn, Eragon cũng biết tên, đó là đảo Vroengard, đất tổ của các Kỵ Sĩ. Nơi đây từng có thuở vinh quang, nhưng bây giờ trở thành chốn hoang vu, chỉ còn những quái vật lạ lùng lai vãng. Chính giữa Vroengard là thành phố bỏ hoang Doru Areaba.

Carvahall của nó chỉ là một chấm nhỏ trên sa mạc Palancar. Ngang tầm với Carvahall, nhưng ở bên kia đồng cỏ là khu rừng Du Weilenarden. Như phía đông núi Beor, miền đông cũng chưa có trên bản đồ. Một phần phía tây đã có dân cư, nhưng sâu trong rừng

núi vẫn chưa được khám phá và đầy bí ẩn. Rừng rậm hoang dã hơn cả núi rừng Spine. Vài người can đảm đã mở đường thám hiểm, nhưng khi trở ra đã hóa điên khùng.

Eragon nhìn mình khi nhìn Uru'baen nằm giữa trung tâm đế quốc. Từ nơi này, cùng với con rồng đen Shruikan, vua Galbatorix đang trị vì đất nước. Nó chỉ ngón tay vào Uru'baen nói:

- Chắc chắn Ra'zac có nơi ẩn trú tại đây.

Brom nói ngay:

- Tốt hơn, cháu nên cầu mong chúng không chỉ có duy nhất một sào huyết tại đó. Nếu không, cháu không thể nào mon men lại gần chúng được.

Ông đẩy tấm bản đồ ra xa. Jeod lấy tấm da ra, bảo:

- Từ những gì tôi thấy trong hồ sơ, năm năm qua nhiều chuyến tàu chở dầu Seithr đến tất cả những tỉnh lớn trên cả nước. Có thể cho rằng, tất cả đã làm theo chỉ thị của nhiều nhà kim hoàn lớn. Nếu không có thêm thông tin, khó lòng khoan hẹp danh sách điều tra.

- Tôi nghĩ ta nên loại trừ bớt một số tỉnh. Ra'zac chỉ có thể làm theo lệnh vua, đến một số tỉnh cần thiết. Để có thể di chuyển ngay đến những nơi được lệnh, chúng phải ở tại một ngã tư cho thuận tiện. Ngã tư này phải đủ rộng lớn để chúng dễ dàng lẫn khuất. Và cũng phải là nơi có nhiều người buôn bán, để chúng có lương thực chẳng hạn.

- Có lý. Như vậy chúng ta có thể loại bỏ hầu hết những tỉnh phía bắc. Chỉ còn lại những tỉnh lớn, Teirm, Gil'ead và Ceunon. Tôi biết chúng không có ở Teirm, và tôi ngờ là đầu được chuyển tới Narda, nhưng Narda quá nhỏ, còn Ceunon lại quá biệt lập....chỉ có Gil'ead.

- Có thể Ra'zac ở đó. Còn những tỉnh miền nam?

- Miền nam thì phải nhắc tới Uru'baen, nhưng đó không phải là nơi thích hợp để nhận hàng. Nếu có kẻ nào trong triều bị giết bởi dầu Seithr, các bá tước, lãnh chúa sẽ dễ dàng phát hiện, vì số lượng khổng lồ dầu nhà vua nhập về. Chúng ta nên xem xét từ nhiều tỉnh khác.

- Hồ sơ chỉ có danh sách các tỉnh Kasta, Dras - Leona, Arougs và Belaona. Kuasta không làm việc cho Ra'zac được, vì bốn bề là núi. Aroughs, dù là trung tâm mua bán, nhưng cũng cô lập như Ceunon. Chỉ còn lại hai tỉnh gần nhau là Dra - Leon và Belatona. Tôi nghĩ là Dras - Leon và Belatona. Tôi nghĩ là Dras - Leon, vì nó lớn và địa điểm thuận lợi hơn.

- Và cũng là nơi hầu hết hàng hóa của triều đình thường xuyên qua lại. Đó là nơi ẩn cư rất tốt cho tụi Ra'zac. Trong hồ sơ ghi rõ, kể từ đầu năm, đã có ba chuyến tàu chuyển dầu tới Dras - Leon. Hai tuần một chuyến. Tất cả đều do một nhà buôn xuất đi. Năm ngoái và năm kia cũng vậy. Tôi nghi tay nhà buôn này, hay nhóm này, rất nhiều tiền mới đủ khả năng buôn số lượng dầu Seithr lớn như vậy.

- Gil'ead thì sao?

- Tỉnh này khó thông thương. Những năm qua, họ chỉ nhập dầu hai lần. À...hình như chúng ta quên...Helgrind?

- Đúng rồi. Cổng U Tối. Bao nhiêu năm rồi tôi mới chợt nhớ đến cái tên này. Anh nói đúng, Cổng U Tối tại Dras - Leon thành một điểm quá hoàn hảo cho lũ Ra'zac. Chúng ta sẽ tới đó.

Eragon lo lắng nghĩ, Helgrind là cái gì? Mình tưởng sẽ vui mừng được tiếp tục cuộc săn lùng, trái lại, bây giờ mình cảm thấy như vực thẳm đang chờ trước mặt.

Jeod cuộn tấm bản đồ, đưa cho ông Brom:

- Cuộc đi này đưa anh đến quá nhiều vùng đất lạ, tôi nghĩ anh sẽ cần đến bản đồ này. Tôi cảm thấy áy náy vì không đi được cùng anh. Lòng tôi thì rất muốn, nhưng rồi lại nghĩ đến tuổi tác và trách nhiệm gia đình.

- Tôi hiểu. Anh còn cuộc sống tại đây. Cũng đến lúc phải gầy dựng thế hệ mai sau. Anh đã hoàn thành phần việc của mình rồi. Chúc hạnh phúc.

- Còn anh? Cứ suốt đời không ngừng nghỉ sao?

- Tôi nghĩ cũng sắp phải nghỉ rồi, nhưng không phải lúc này.

Hai ông già ra khỏi phòng. Trước khi ngủ, Eragon kể cho Saphira nghe cuộc phiêu lưu vừa qua.

Một lỗi lầm đắt giá

Buổi sáng, Eragon cùng ông Brom đóng yên cương sửa soạn lên đường. Jeod tiễn bạn, còn Helen đứng trong cửa nhìn ra. Hai bạn già nắm chặt tay nhau, Jeod bảo:

- Tôi sẽ nhớ anh lắm, ông lão ạ.

- Tôi cũng vậy.

Brom trả lời, rồi cúi mái đầu bạc về phía Helen:

- Đa tạ tấm lòng hiếu khách của chị. Chị thật tốt bụng.

Mặt Helen đỏ bừng. Eragon tưởng bà ta sắp vả vào mặt ông già. Nhưng ông vẫn tỉnh bơ tiếp:

- Chị có một người chồng rất tốt, hãy săn sóc anh ấy. Hiếm có người can đảm và cương nghị được như anh nhà. Tuy vậy, gặp lúc khó khăn anh ấy cũng khó mà chịu đựng, nếu không có sự an ủi, khích lệ của những người thân yêu.

Eragon thấy vẻ mặt vừa phẫn uất vừa đau đớn của bà chủ nhà. Mắt bà long lên trước khi sập sửa. Jeod thở dài, vuốt tóc. Eragon cảm ơn tất cả những giúp đỡ của ông mấy ngày qua, rồi nhảy lên lưng con Cadoc.

Ra khỏi cổng thành Teirm, lúc hai người đang cưỡi ngựa bên ngoài bức tường khổng lồ, Eragon thoáng thấy một bóng di động. Solembum nằm bẹp trên cỏ ve vẩy đuôi. Con ma mèo dõ dỏi mắt đầy bí ẩn nhìn theo hai người.

Qua khỏi thành phố một đoạn đường, Eragon chợt hỏi:

- Ông ơi, ma mèo là gì?

- Sao tự nhiên cháu lại hỏi vậy?

- Cháu nghe được ở Teirm. Chúng không có thật, phải không, ông?

- Chúng hoàn toàn có thật. Trong những năm tháng huy hoàng của Kỳ Sĩ, chúng cũng nổi tiếng như rồng. Vua chúa, thần tiên nuôi nó làm bầu bạn. Tuy nhiên ma mèo trái tính lắm, muốn làm gì thì làm. Nhưng ta e là dòng giống đó gần đây rất hiếm.

- Chúng có phép thuật không?

- Không ai biết chắc, nhưng chúng có thể làm những điều rất khác thường. Dường như chúng luôn biết trước những chuyện sắp xảy ra, và tìm mọi cách để tham gia vào.

- Còn...Helgrind là gì?
- Cháu sẽ thấy, khi tới Dras - Leona.

Khi không còn nhìn thấy thành Teirm nữa, Eragon vận công gọi Saphira. Tiếng gọi thầm mạnh tới nỗi làm con Cadoc rớt rít vẩy tai khó chịu.

Saphira trả lời, dốc toàn sức lực bay tới. Hai người chỉ thấy thoang thoáng một bóng đen nhô ra trong màn mây, tiếp theo là tiếng ì ầm khi Saphira vẩy cánh là là xuống. Những đường gân đen trên màng cánh nổi rõ dưới ánh mặt trời.

Eragon trao dây cương Cadoc cho ông già:

- Cháu sẽ gặp ông trong bữa ăn trưa.
- Chúc vui vẻ. Gặp lại mi ta mừng lắm, Saphira.

"Cháu cũng vậy."

Eragon nháy phóc lên, ôm chặt vai Saphira, trong khi ả rồng bay vút lên cao. Vẩy nhẹ đuôi, nó uốn lượn mình trong không trung. "Ôm chặt nhé." Báo cho Eragon xong, cô ả rít lên một tiếng như kèn xuất quân, đảo một vòng thật ngoạn mục. Eragon thích thú la lên, dang rộng hai tay, hai chân quắp chặt.

"Anh không ngờ không có yên, em đảo quá trời như vậy, mà anh chẳng bị gì."

Ả khoái trá cười kiêu ho sù sụ.

Nhưng đến trưa hai đùi Eragon bồng rất vì cọ sát quá lâu vào vẩy rồng, còn mặt và tay tê dại vì trời lạnh. Khi xuống đất ăn trưa, Eragon phải lùa tay vào áo và ngồi chỗ nắng để sưởi cho ấm người.

Đang ăn, nó hỏi Saphira: "Anh cười Cadoc được chứ? Anh muốn hỏi ông Brom mấy chuyện."

"Được thôi, nhưng anh phải kể cho em nghe ông ấy nói gì."

Ăn xong, Saphira bay trên không, còn Eragon và ông Brom lại dong đuôi ngựa trên đường mòn. Eragon lên tiếng:

- Cháu muốn nói chuyện với ông. Cháu đã muốn nói ngay từ khi mình mới tới Teirm, nhưng cháu quyết định đợi đến lúc này mới nói.

- Về chuyện gì?

- Nhiều chuyện đang xảy ra, cháu chẳng hiểu gì cả. Thí dụ, ai là "những người bạn" của ông, và vì sao ông phải trốn tránh ở Carvahall? Cháu tin ông bằng cả tính mạng cháu, vì vậy cháu vẫn còn đi cùng ông, nhưng cháu cần phải biết ông là ai và ông đang làm gì? Ông đã lấy trộm gì tại Gil'ead, và tuatha du orothrim là gì mà ông định bắt cháu vượt qua? Cháu nghĩ, sau tất cả những chuyện đã xảy ra, cháu xứng đáng để được ông cắt nghĩa.

- Cháu đã nghe trộm chúng ta?

- Chỉ một lần.

- Ta thấy cháu chưa được học cho có tư cách hoàng đế. Điều gì làm cháu nghĩ những chuyện này liên quan tới cháu?

- Thật sự thì không có gì. Cháu chỉ lấy làm lạ vì sự trùng hợp, tự nhiên ông tới trốn tại Carvahall đúng vào lúc cháu nhặt được trứng của Saphira, và ông lại biết quá nhiều về

rồng học. Còn những bằng cứ khác, mà cháu gần như hoàn toàn không để ý, nhưng bây giờ nghĩ lại cháu thấy quá rõ ràng. Chẳng hạn như, mới lần đầu nhìn thấy, ông đã biết chúng là Ra'zac. Và tại sao chúng lại bỏ chạy khi thấy ông? Cháu không thể nào không nghĩ ông không có liên quan với sự xuất hiện của quả trứng rồng. Nhiều điều ông không cho cháu biết, vì vậy cháu và Saphira không thể làm ngơ với những chuyện có thể gây nguy hiểm cho chúng cháu.

Một thoáng u buồn trên mặt Brom, ông ghì cung Hỏa Tuyết đứng lại:

- Cháu không đợi được sao?

Nó lắc đầu, ông thở dài nói:

- Nếu cháu không quá nghi ngờ, thì chuyện này chẳng có vấn đề gì. Nhưng nếu cháu không thắc mắc đặt câu hỏi, thì cháu lại không đáng để ta tốn thì giờ với cháu. Ta sẽ nói, nhưng phải hiểu rằng ta không tiết lộ tất cả đâu. Không phải ta muốn giấu giếm, nhưng vì ta không muốn tiết lộ những bí mật không phải của ta. Có những lời thề dết trong chuyện kể này, cháu nên tìm gặp những người có liên quan mà tìm ra sự thật.

- Dạ, ông cứ nói những gì có thể nói được.

- Sự bí mật của ta đều có lý do. Ta cố bảo vệ cho cháu, bằng cách che chở cháu khỏi những sức mạnh có thể xé cháu ra từng mảnh. Một khi cháu biết chúng và mục đích của chúng, cháu sẽ không còn cơ may sống yên ổn một ngày. Cháu phải lựa chọn theo phe nào và chống lại phe nào. Thật sự cháu còn muốn biết không?

- Cháu không muốn sống một đời ngu dốt.

- Kiên quyết lắm. Rất tốt, vậy thì nghe đây: một cuộc chiến đang bùng nổ tại Alageasia giữa phe Varden và triều đình. Tuy nhiên, cuộc xung đột của họ đã vượt quá xa những phân tranh bằng vũ lực. Họ đã kẹt vào một vụ đối đầu, chống chọi nhau khủng khiếp, mà trung tâm điểm là....cháu.

- Cháu? Không thể như thế được. Cháu không hề dính dáng tới họ.

- Chưa đâu. Nhưng sự tồn tại hiển nhiên của cháu là mục tiêu cuộc chiến này. Triều đình và phe Varden không đánh nhau để dành dân hay đất nước này. Mục đích của họ là kiểm soát thế hệ Kỵ Sĩ tiếp theo. Và cháu là kẻ đầu tiên. Ai kiểm soát được lớp Kỵ Sĩ này sẽ trở thành chúa tể quyền hạn vô biên của Alageasia.

Eragon nghe những lời nói của ông Brom mà không thể nào hiểu nổi. Quá nhiều người quan tâm tới nó và Saphira. Tất cả chuyện chiến tranh chỉ vì nó giữa triều đình và phe Varden làm nó gần như không còn thờ nổi.

- Nhưng ngoài những tên phản đồ, các Kỵ Sĩ đều đã chết. Và như cháu biết, những phản đồ chạy theo Galbatorix cũng chết cả rồi mà. Ở Carvahall, có lần ông nói với cháu, không ai biết Alageasia còn rồng hay không.

- Về chuyện rồng, ta đã nói dối. Mặc dù các Kỵ Sĩ không còn nữa, nhưng vẫn còn ba quả trứng rồng. Cả ba đều là sở hữu của nhà vua Galbatorix. Thật ra là còn hai, vì Saphira đã nở rồi. Nhà vua đã cứu được ba trứng này trong cuộc chiến cuối cùng với các Kỵ Sĩ.

- Vậy là chẳng bao lâu nữa sẽ có thêm hai Kỵ Sĩ trung thành với nhà vua?

- Chính xác. Và một dòng dõi độc ác lại phát sinh. Nhà vua đang ráo riết tìm ra người có thể khiến trứng nở. Còn phe Varden cũng ráo riết tìm mọi cách để giết chết những ứng viên đó, hoặc phải lăm trộm được trứng rồng.

- Nhưng trứng của Saphira từ đâu tới? Kẻ nào có thể lấy trộm được của nhà vua? Và tại sao ông biết tất cả chuyện này?

Ông già cười cay đắng:

- Cháu hỏi nhiều quá. Tất cả vở kịch này có hai hồi. Hồi một xảy ra trước khi cháu ra đời rất lâu. Từ khi ta còn trẻ và còn khờ dại lắm. Ta căm ghét triều đình, với những nguyên do chỉ mình ta biết, và ta quyết phá hoại triều đình đó bằng mọi giá. Duyên may run rủi, ta quen biết một nhà học giả, đó là ông Jeod. Ông khoe mới khám phá ra một quyển sách, có viết về một con đường bí mật xâm nhập lâu đài của nhà vua. Ta sốt sắng đưa Jeod đến gặp Varden, đó là "những người bạn" của ta. Và họ lên kế hoạch trộm trứng rồng.

- Phe Varden?

- Tuy nhiên, có những chuyện xảy ra ngoài ý muốn, tên trộm của chúng ta chỉ lấy được một trứng. Rồi không biết vì lý do gì, nó ôm trứng bỏ trốn. Jeod và ta được cử đi truy lùng hãn để đem trứng về. Đó là sự khởi đầu một cuộc săn lùng lớn nhất lịch sử. Chúng ta phải đua tốc lực với Ra'zac và Morzan, tên phản đồ cuối cùng còn sống sót, và cũng là bấy tài năng nhất của nhà vua.

- Morzan? Nhưng ông ta chính là kẻ phản bội các Kỵ Sĩ để đi theo Galbatorix từ ngày xưa ngày xưa, bây giờ ông ta phải là người thiên cổ rồi chứ?

Nói xong nó chợt nhớ tuổi thọ của Kỵ Sĩ kéo dài kinh khủng. Ông già nhướng mày nói:

- Đúng, hãn già thật, nhưng mạnh mẽ và tàn nhẫn. Là đệ tử đầu tiên và trung thành nhất của nhà vua, hãn từng có món nợ máu với ta. Vì vậy cuộc săn lùng trứng rồng trở thành cuộc chiến cá nhân giữa ta và hãn. Biết trứng được giữ tại Gil'eah, ta tới đó tử chiến với Morzan và giết được hãn. Trong lúc hỗn chiến, ta và Jeod lạc nhau, nhưng đoạt trứng rồi, ta không còn thời gian để kiếm tìm ông, mà phải trở về ngay trao trứng cho Varden. Varden yêu cầu ta huấn luyện bất kỳ ai sau này sẽ là Kỵ Sĩ mới. Ta đồng ý và đến ẩn mình tại Carvahall, chờ thời cơ đến, Varden sẽ liên lạc nhắn tin.

- Rồi vì sao trứng của Saphira lại xuất hiện trong rừng núi Spine? Lại một vụ trộm nữa trong triều đình?

- Làm gì có dịp thứ hai được nữa. Chúng canh phòng nghiêm ngặt suốt ngày đêm, đâm đầu vào đó là tự sát. Không, trứng Saphira đến từ Varden. Ta mòn mỏi đợi chờ, nhưng không có tin tức gì. Vì vậy ta không biết chuyện gì xảy ra cho nhóm Varden, nhưng ta đoán phải có sự cố, nên những người bảo vệ quả trứng đó đã phải dùng phép thuật để chuyển nó đến cho ta. Ta sợ rằng người liên lạc của chúng ta đã bị triều đình chặn bắt và Ra'zac được phái đi lùng bắt ta, vì chính ta đã làm hỏng kế hoạch của triều đình.

- Vậy là khi Ra'zac đến Carvahall, chúng chưa biết gì về cháu?

- Đúng. Nếu lão Sloan, tên hàng thịt khốn kiếp căm hòng, làm sao chúng có thể biết được về cháu. Và mọi việc đã khác hẳn rồi. Chính cháu đã cứu mạng ta. Vì nếu hai tên Ra'zac đó không quá quan tâm đến cháu, chúng đã chop được ta một cách bất ngờ. Và đó sẽ là màn kết của lão già Brom, người kể chuyện. Lý do duy nhất chúng bỏ chạy là vì ta mạnh hơn cả hai chúng nó, nhất là lúc ban ngày. Chắc hẳn, chúng đã có kế hoạch, đánh thuốc mê để bắt ta vào ban đêm và tra khảo ta phải khai ra nơi cất dấu trứng rồng.

- Ông đã nhắn tin cho phe Varden biết về cháu?

- Phải, ta chắc họ đang mong ta đưa cháu tới càng sớm càng tốt.

- Nhưng ông đã không làm vậy.
- Không, ta không làm vậy.
- Vì sao? Ở với Varden chẳng an toàn hơn là đuổi theo Ra'zac sao? Nhất là đối với một Kỵ Sĩ tò te như cháu.

Ông già nhìn Eragon đầy trù ối:

- Phe Varden toàn những con người nguy hiểm. Nếu đến đó, cháu sẽ vướng vào những thủ đoạn chính trị của họ. Các thủ lĩnh sẽ giao cho cháu những nhiệm vụ, cho dù cháu chưa đủ khả năng hoàn thành. Ta muốn cháu phải được trang bị đầy đủ trước khi đến gần họ. Ít ra trong thời gian truy đuổi Ra'zac, ta không lo có kẻ bỏ thuốc độc vào nước uống của cháu...

Ông tũm tĩm cười:

- Và làm cho cháu vui khi ta huấn luyện cho cháu...Tuatha du orothrim...nghĩa là một giai đoạn huấn luyện. Ta sẽ giúp cháu tìm ra, kể cả giết chết tụi Ra'zac, vì chúng cũng là kẻ thù của ta. Nhưng rồi cháu vẫn phải có sự chọn lựa. Nếu cháu giết được tụi Ra'zac, con đường duy nhất để tránh khỏi cơn phần nộ của nhà vua, là cháu phải tìm sự che chở từ Varden, chuẩn tới Surda, theo họ. Hay kêu xin nhà vua rủ lòng thương và theo về với triều đình. Kể cả nếu cháu không giết Ra'zac, cháu vẫn phải đối diện trước hai ngả đường này.

Eragon biết cách tốt nhất tránh khỏi ngục tối là gia nhập phe Varden, nhưng nó không muốn bỏ cả cuộc đời để đánh nhau với triều đình như họ. Nó suy đi tính lại từng lời nói của ông Brom, rồi bảo:

- Ông vẫn chưa nói, vì sao ông quá rành rẽ về loài rồng như vậy?
- À, ta chưa nói sao? Thôi, để khi khác.

Tại sao lại là mình, Eragon thắc mắc, mình có gì đặc biệt để có thể trở thành Kỵ Sĩ? Nó hỏi:

- Ông đã bao giờ gặp mẹ cháu chưa?
- Có, ta đã gặp.
- Mẹ cháu như thế nào?

Ông già thở dài:

- Bà ấy đầy phẩm hạnh và....kiêu hãnh như cậu Garrow của cháu vậy. Đó cũng là thất bại của bà. Dù trong hoàn cảnh nào, bà ấy luôn sẵn lòng cứu mang giúp đỡ những người nghèo khổ, bất hạnh.
- Ông biết rõ mẹ cháu không?
- Đủ rõ, để khi bà ấy ra đi ta vẫn còn nhớ.

Lần đầu tiên Eragon cảm thấy nó ngốc làm sao, khi cứ tưởng Brom chỉ đơn giản là một ông già kể chuyện. Nó kể cho Saphira nghe những gì ông Brom nói, cô ả rất khoái, nhưng nhất định phản đối chuyện mình là vật sở hữu của vua Galbatorix.

Khi dừng chân để qua đêm, ông già lo nấu nướng, Eragon đi tìm nước. Nó lần theo tiếng nước róc rách chảy.

Tới con suối, Eragon nằm nép mình trên bờ, ngấm nước trắng xóa tung toé trên những tảng đá. Bọt nước lạnh ngắt từ trên núi đổ xuống làm nó rùng mình. Eragon đứng dậy,

ngắn người nhìn qua bên kia bờ: những dấu vết lạ lùng, to lớn đầy mặt đất ẩm. Tò mò, Eragon nhảy lên tảng đá bờ bên kia, trượt chân trên lớp rêu trơn. Nó níu vội một cành cây, cành cây bị gãy, quăng nó ngã xuống đất. Eragon chống tay đỡ và một tiếng "rắc" nơi cổ tay, cả cánh tay đau buốt. Mờ mắt vì đau, nó nghiêng rặng để khỏi kêu thét lên. Tiếng Saphira vang trong đầu nó: "Eragon, anh sao thế?"

"Gãy cổ tay rồi, anh ngốc quá."

"Em tới ngay đây."

"Đừng, cây cối rậm rạp lắm."

Saphira gửi hình ảnh nó đang dạt cây rừng tiến lại. Eragon rên rỉ ráng đứng lên. Những dấu ủng đóng đinh nặng nề hằn trên mặt đất, cách nó chừng một thước. Nó nhớ ngay đến những dấu ủng chung quanh đồng xác người tại Yazuac. Urgals, Eragon bật kêu lên. Nó ước gì có thanh Za'roc lúc này, vì với một tay nó không thể sử dụng cung tên. Ngắc lên, thấy Saphira, nó vội la thầm: "Saphira, có tụi Urgals, bảo vệ ông Brom đi."

Eragon nhảy trở lại qua suối, chạy vội về nơi cắm trại. Tay nắm chặt con dao sẵn, nó tưởng như gốc cây, bụi rậm nào cũng có kẻ thù rình rập. Đứng khựng lại vì cái đuôi của Saphira lướt qua đầu, Eragon la lên: "Ngừng lại. Anh đây mà."

"Ồi dào, tưởng gì." Saphira tỉnh bơ, hai cánh cô ả xếp trước ngực như một bức tường. Eragon bực mình: "Còn ôi dào nữa hả? Cái đuôi của cô suýt làm tôi toi mạng đó. Ông Brom đâu?"

Tiếng ông già cầu nhàu từ sau cặp cánh:

- Ta đây. Bảo con rồng đỡ hơi của cháu thả ta ra. Nó không chịu nghe lời ta.

- Thả ông ấy ra. Điếc à?

Saphira bướng bỉnh cãi: "Chính anh bảo em phải bảo vệ ông ấy, quên à?", rồi mới chịu nâng cánh, để ông già giận dữ bước ra.

Eragon nói ngay:

- Cháu thấy dấu chân Urgals. Còn mới.

- Đóng yên, rời khỏi đây ngay.

Ông vội vàng dập lửa, thấy Eragon đứng im, ông gắt:

- Tay cháu làm sao vậy?

- Cháu bị gãy cổ tay.

Ông vừa cầu nhàu rửa, vừa đóng yên Cadoc dùm nó. Giúp nó lên ngựa xong, ông bảo:

- Ngay khi nào có thể, ta phải nép gổ vào tay cháu. Ráng đừng cử động cổ tay. Saphira, gần tối rồi, mi có thể bay ngay phía trên chúng ta. Tụi Urgals muốn tấn công, thấy mi chúng sẽ e dè hơn.

Trời sụp tối rất nhanh và ngựa đã thấm mệt, nhưng họ không dám ngừng nghỉ. Cổ tay của Eragon sưng vù lên. Đi thêm chừng một dặm, ông Brom ghì ngựa lắng nghe. Xa xa phía sau có tiếng tù và thổi.

- Chắc chúng đã tới nơi ta vừa bỏ đi và có thể đã thấy dấu vết của Saphira. Chúng không dễ thoát con mồi đâu, sẽ đuổi theo chúng ta ngay cấp kỳ.

Ông ngửa mặt gọi Saphira. Saphira hạ cánh, ông ra lệnh cho Eragon:

- Cháu để Cadoc lại, đi với Saphira an toàn hơn.
- Nhưng còn ông.
- Ta không sao đâu. Đi đi.

Eragon đành cùng Saphira bay phía trên ông già và hai con ngựa. Mỗi lúc Saphira chao đảo, nó lại nhăn nhó vì đau. Tiếng tù và vang lên gần gần đem theo một làn sóng hãi hùng khiếp đảm. Ông Brom thúc ngựa chạy xuyên qua những bụi rậm. Tiếng tù và đồng loạt rúc lên rồi im bật. Mấy phút sau, chỉ có một tiếng tù xa vọng lại. Eragon thở dài, nhẹ hẫng nỗi lo. Nhưng nó giật thót người, ngay phía dưới tiếng tù và chợt vang lên và nó thấy ông già đang quay ngựa trở lui. Lũ quái đầu sừng, găm gừ trên mình ngựa, trải dọc con đường mòn. Ông già không còn lối thoát. Eragon kêu lên: "Mình phải hành động thôi!"

"Cái gì?"

"Hạ xuống ngay trước mặt lũ Urgals."

"Điên à?"

"Xuống ngay, anh biết phải làm gì. Không còn cách nào khác nữa. Chúng sắp hạ ông ấy rồi."

Saphira bay tới trước lũ Urgals, trở lại tìm chỗ hạ cánh trên đường. Eragon vận nội lực chờ đợi. Khi lũ Urgals tràn ngập đường, nó la lớn: "Xuống!" Saphira bất ngờ khép cánh buông mình thẳng xuống, rào rào qua những ngọn cây. Nó đáp xuống mặt đường cùng một vùng cát đá bay tung.

Lũ Urgals thét lên, ghì chặt dây cương, những con ngựa hốt hoảng dạt vào nhau. Nhưng đám quái thú mau chóng kết bầy đối diện Saphira, lăm lăm vũ khí. Mười hai con thú đầu sừng, xấu xí, kinh tởm, lom lom nhìn Saphira đầy căm ghét.

Eragon tự hỏi, sao chúng không sợ hãi bỏ chạy khi thấy Saphira? Rồi nó giật mình khi một con quái cao to nhất bầy tiến lên, ồm ồm nói:

- Chủ nhân ta muốn nói chuyện với mi.

Saphira cản Eragon ngay: "Chúng gài bẫy đó. Đừng tin."

"Để xem chúng nói sao đã."

- Chủ nhân mi là ai?

- Hạng thấp kém như mi không đáng được biết tên ngài. Ngài là chúa tể trị vì từ trời tới đất. Loài cỏ rác như mi, phải hãnh diện vì được Ngài ngó tới. Ngài ra lệnh cho chúng ta phải để mi được sống về ra mắt Ngài.

- Ta không bao giờ đi theo mi hay bất cứ kẻ thù nào. Dù mi phục vụ cho Tà Thần, Urgals, hay loài yêu quái gớm ghiếc nào, ta cũng không thềm biết. Ta không có chuyện gì để nói với chủ nhân mi.

Con quái thú gầm lên, nhe nanh hét:

- Lầm to, lầm to. Mi không thoát nổi Ngài đâu. Cuối cùng thì mi cũng sẽ phải phủ phục trước chủ nhân ta. Chống lại, đời mi sẽ khổ khổ vô cùng.

Eragon tự hỏi, kẻ nào có đủ quyền uy thu phục lũ quái này dưới trướng? Ngoài triều đình và phe Varden, còn một lực lượng hùng mạnh nữa sao? Nó bảo:

- Hãy về nói lại với chủ nhân mi ta không nghe lệnh bất cứ kẻ nào.

Cả bầy Urgals lồng lộn lên. Con đầu đàn nghiêng rằng trèo trẹo:

- Vậy thì chúng ta bắt buộc phải ép mi đi.

Nó vừa ngoắc tay, cả bầy xông tới Saphira. Đưa tay phải lên, Eragon hét: "Jierda"

"Đừng!" Saphira la lên nhưng không kịp. Những tia sáng xanh phóng ra từ bàn tay Eragon, xé thịt tụi Urgals thấu ruột. Bầy quái thú bị bốc bổng lên, quăng vào những thân cây, lá tã rơi xuống đất, nằm bất động.

Thình lình Eragon không còn chút sức lực. Tâm trí bàng hoàng, mê muội. Hất tung mười hai con quái Urgals đã làm nó tiêu hao hết nội lực. Trong khi Saphira đang quay lại nhìn nó, Eragon lơ mơ thấy một con Urgals đang mon men tới gần với một thanh gươm, nhưng không đủ sức báo động cho Saphira. Con quái đưa cao thanh kiếm chém xuống cổ rồng. Saphira quay ngoắt lại, hung dữ gầm lên. Trong chớp mắt, bộ vuốt của nó xé con quái làm hai mảnh, máu phụt khắp nơi. Rồi bình thản, Saphira quặp thân thể Eragon bằng những cái vuốt đầy máu, nhún mình vọt lên không. Trời đêm và tiếng vỗ cánh nhẹ nhàng của Saphira như dìu Eragon vào một trạng thái mê xuất thần, khi tỉnh khi mơ. Nó cảm thấy như có một tấm chăn êm dịu phủ lên mình trong giấc ngủ.

Người đẹp trong mơ

Eragon co mình trong chăn lơ mơ ngủ tiếp, nhưng rồi một câu hỏi thoáng hiện trong đầu, bằng cách nào mình lại nằm đây? Nó bối rối kéo chăn, cánh tay phải cứng ngắc. Thử nhúc nhích cổ tay, nó cảm thấy đau nhói. Bầy Urgals đâu? Eragon ngồi bật dậy.

Nó đang ở trong khoảng đất trống nho nhỏ, một nồi thịt hầm còn nóng hổi trên bếp lửa. Một con sóc đang rúc rích trên cành. Cung tên của nó đặt ngay ngắn trên chần. Thân thể bài hoại, nó nhăn nhó cổ đứng lên. Cổ tay phải đã được nẹp bằng những thanh gỗ nặng chịch.

Mọi người đâu cả rồi? Nó lo lắng vì ráng liên lạc với Saphira vẫn không được. Bụng đói cồn cào, Eragon múc thịt hầm ăn ngẫu nhiên. Chưa bớt đói, nó tìm túi yên lấy mẫu bánh, nhưng cả túi, cả yên cương đều không thấy đâu. Eragon lo ngại nghĩ, chắc phải có vấn đề gì quan trọng ông Brom và Saphira mới bỏ nó lại đây một mình.

Dọn dẹp chần mền xong, nó ngồi dựa gốc cây chờ đợi mấy tiếng đồng hồ, vẫn không thấy bóng dáng ông già và Saphira trở lại.

Gần trưa, nó loanh quanh khu rừng chung quanh, rồi tới bên một cây tùng oằn thân trên một tảng đá giống như một cái bát, chứa đầy ắp nước sương trong vắt.

Eragon nhìn mặt nước và nghĩ đến những lời hướng dẫn của ông Brom về cách thu những hình ảnh từ xa. Mình thử xem Saphira đang ở đâu. Tuy ông già bảo việc này rất hao công lực, nhưng mình mạnh hơn ông ấy, lo gì.

Nó nhắm mắt, hít thật sâu. Trong trí tập trung vào hình ảnh Saphira, miệng đọc: "Draumr kópa", rồi nhìn mặt nước.

Mặt nước thoát đông cứng, hoàn toàn bằng phẳng bởi một sức mạnh vô hình. Hình ảnh Saphira từ từ hiện ra, chung quanh trống rỗng một màu trắng, nhưng Eragon có thể thấy là Saphira đang bay. Brom ngồi trên lưng con rồng, kiếm đặt trên đầu gối.

Nó mệt mỏi để cho hình ảnh đó mờ đi. Ít ra cũng đã được biết ông già và Saphira vẫn an toàn, Eragon thầm nhủ, rồi tập trung trong mấy phút hồi phục sức lực. Khi cảm thấy bình thường trở lại, nó cúi nhìn mặt nước, gọi thầm: "Roran ơi, anh khỏe không?" Trong tâm trí, nó thấy Roran rất rõ. Bất ngờ, miệng nó bật ra câu thần chú.

Mặt nước không gợn chút xao động và hình ảnh Roran hiện ra. Anh nó đang ngồi trên một cái ghế vô hình, vì cũng như hình ảnh Saphira, khung cảnh chung quanh Roran hoàn toàn trống không. Mặt Roran thêm những vết nhăn, trông anh nó giống cậu Garrow hơn bao giờ hết. Chắc anh đang ở nơi nào đó mà mình đã từng đi qua, hay anh vẫn ở Therinsford?

Ráng sức giữ hình ảnh người anh họ làm trán nó đầm mồ hôi. Một ý tưởng chợt đến, mình có thể thu những hình ảnh trong tưởng tượng hay trong một giấc mơ không?

Ý nghĩ đó cảm dỗ thôi thúc Eragon, nó lại quì bên mặt nước, tự hỏi thầm: "Mình sẽ gọi lại chuyện gì đây?" Rồi nhớ lại giấc mơ về người con gái trong tù, nó gọi lại khung cảnh phòng giam nó đã thấy trong mơ, đọc thần chú, lom lom nhìn mặt nước. Nhưng không có gì xảy ra. Bỗng mặt nước tối đen như mực hiện ra cây đuốc bập bùng soi tỏ một bức tường bằng đá. Người phụ nữ trẻ trong giấc mơ của nó vừa ngồi dậy trên chiếc giường vải, nơi góc phòng. Cô ta ngẩng đầu, mái tóc đen xõa sau lưng, nhìn thẳng vào mắt Eragon. Nó bàng hoàng, như bị thôi miên vì sức mạnh của cái nhìn đó. Ớn lạnh chạy dọc sống lưng nó, khi hai cặp mắt như gắn vào nhau. Người phụ nữ run rẩy, rũ xuống, lịm đi.

Mặt nước trong veo trở lại, Eragon thở hổn hển. Không thể như thế được. Cô ta không có thật, mình chỉ thấy cô ta trong mơ. Làm sao cô ta lại biết mình đang nhìn cô ta? Và làm sao mình có thể thu được hình ảnh một phòng giam mình chưa hề biết?

Tiếng vỗ cánh của Saphira làm Eragon ngừng suy nghĩ, nó chạy vội ra, vừa lúc Saphira xuống tới mặt đất. Mặt ông già cau có, râu và kiếm đều dính máu. Tưởng ông bị thương, nó hốt hoảng hỏi:

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Ông lão gầm lên:

- Chuyện gì à? Ta mới đi thanh toán đồng rác cho mi đó. Mi không biết đã làm trò khỉ gì sao?

Ông vảy mạnh thanh kiếm cho máu văng ra bớt. Eragon sợ thót ruột:

- Cháu ngăn lũ quái khỏi bắt ông.

- Phải. Nhưng miếng ảo thuật rẻ tiền đó suýt làm cháu toi mạng, cháu biết không? Cháu nằm như chết suốt hai ngày. Hừ, mười hai con quái thú. Vậy mà cháu không ngăn ngại tung nó trở lại thành Teirm. Phép thuật của cháu chẳng khác nào phúi bụi chúng. Khi tỉnh lại, chúng dư sức chạy về. Ta đã phải theo dấu để tiêu diệt chúng hai ngày nay. Vậy mà, dù có cả Saphira tiếp sức, vẫn còn để sống mất ba tên.

- Cháu đâu định làm thế. Lúc đó cháu không kiểm soát được nữa. Tự nhiên...tự nhiên nó bùng ra.

- Bùng ra? Nhưng tại sao, tại sao cháu lại chường mặt ra cho chúng thấy?

- Ông bảo là chúng đã nhìn thấy dấu vết của Saphira. Nếu chúng thấy cháu, có khác gì đâu?

- Ta chỉ bảo...có lẽ. Bây giờ cháu và Saphira đã lù lù hiện ra trước mặt chúng rồi, không những thế, còn để chúng sống sót. Tất cả chuyện này sẽ được thêu dệt, thổi phồng khắp nơi. Có thể giờ này triều đình đã nhận được tin rồi. Sau chuyện này, cháu thật không đáng mang danh một Kỵ Sĩ chút nào, nhóc ạ.

Ông giận dữ cầm thanh gươm vào đồng lửa, rút miếng giẻ trong áo ra, chùi kiếm. Eragon đỡ hẳn hỏi ý Saphira, cô ả đồng đành: "Đừng hỏi em, hãy hỏi ông ấy đi."

Ngập ngừng, nó đến gần đồng lửa hỏi ông già:

- Cháu xin lỗi, có thay đổi được tình thế không?
- Không, sự ân hận của cháu chẳng thể làm thay đổi những gì đã xảy ra. Việc cháu làm sẽ gây một tiếng vang rất nguy hiểm. Chưa kể việc cháu suýt chết. Từ nay, làm gì phải suy nghĩ. Đó là lý do vì sao chúng ta sinh ra với khối óc trong đầu, chứ không phải là cục đá.
- Dù chúng đã biết cháu, nhưng sự việc không đến nỗi nguy như ông tưởng. Chúng không dám giết cháu đâu, vì chúng được lệnh bắt sống cháu.

Ông Brom trợn mắt, kinh ngạc:

- Không, nếu vậy còn tệ hại hơn nhiều. Như thế là chúng có kẻ chỉ huy?

Eragon gật. Ông hỏi tiếp:

- Cháu từ chối lời mời, sỉ nhục kẻ đó và tấn công bộ hạ của hắn? Tình hình sẽ không tệ hại hơn, nếu cháu giết hết bầy Urgals, hành động của cháu sẽ không ai biết. Nhưng bây giờ với ba con quái thoát thân, chúng sẽ không bỏ qua chuyện này. Chúc mừng cháu đã tạo được thêm kẻ thù.

Eragon rầu rĩ:

- Đúng là lỗi cháu.
- Phải, cháu có lỗi, nhưng điều lo ngại của ta bây giờ là kẻ nào chỉ huy bầy Urgals này?

Eragon rùng mình hỏi:

- Giờ phải làm sao?
- Ít nhất hai tuần nữa tay cháu mới lành. Chúng ta sẽ lợi dụng thời gian này để cháu học hỏi thêm kiến thức. Đây cũng có phần lỗi của ta, ta mới chỉ dạy cháu cách sử dụng kiếm, phép thuật, nhưng chưa hướng dẫn cho cháu biết khi nào nên, khi nào không. Tất cả phép thuật trên khắp đất nước này sẽ trở nên vô dụng, nếu cháu không sử dụng đúng nơi, đúng lúc.
- Nhưng chúng ta vẫn đi tới Dras - Leona chứ?
- Đúng, vẫn tiếp tục truy lùng Ra'zac. Nhưng ta sợ rằng tìm thấy chúng thì với cái tay bị thương của cháu cũng sẽ chẳng hay ho gì. Saphira, mi còn đủ sức bay chứ?
- Dạ, chắc được.
- Vậy thì hôm nay chúng ta có thể tiến xa thêm vài dặm nữa.

Trên đường đi, mỗi khi bị ngựa dẫn xóc, Eragon nghiêng chặt rằng chịu đựng. Nếu đi một mình, chắc nó đã ngừng lại nghỉ. Nhưng có mặt ông già, nó không dám thở than một tiếng nào. Hơn nữa, suốt dọc đường, ông già giảng giải cho nó đủ mọi tình huống khi gặp địch thủ, từ Urgals, Tà Thần, những trận đánh tưởng tượng với đủ mọi đối tượng, kể cả với những con rồng khác. Eragon cảm thấy như bị tra tấn cả tinh thần lẫn thể xác. Nó mệt cả người, đưa ra những câu hỏi lảm cẩm làm ông lão phát bực.

Khi ngừng lại điểm nghỉ đêm, ông già càu nhàu:

- Mới chỉ là bắt đầu thôi đó.

Nó biết ông cụ "hơi bị" thất vọng.

Chủ nhân bảo kiếm

Ngày hôm sau, Eragon cảm thấy thoải mái hơn, trả lời trôi chảy những câu hỏi của ông già. Sau những bài học đặc biệt khó khăn, Eragon mới tỉ tê chuyện nó thu hình ảnh từ xa của người phụ nữ. Ông Brom vuốt chòm râu, hỏi:

- Cháu nói cô ta ở trong tù? Cháu có thấy mặt cô ta không?
- Thấy không rõ, vì ánh sáng mờ lẫm. Tuy nhiên cháu có thể nói là cô ấy đẹp. Thật kỳ lạ, cháu và cô ta có thể nhìn thẳng vào mắt nhau.
- Ta chưa từng nghe nói đến trường hợp này bao giờ.
- Ông có thể đoán cô ta là ai không?

Nó ngạc nhiên vì giọng hỏi quá nồng nhiệt của mình. Ông già thú thật:

- Không chắc. Nếu ráng lắm, ta cũng đoán chừng mấy người, nhưng không có vẻ giống người cháu nói. Giấc mơ này của cháu rất đặc biệt. Đôi khi những giấc mơ ảnh hưởng từ tinh thần, nhưng chuyện này khó hiểu quá.
- Có lẽ muốn hiểu được, ông cháu ta phải đi lục soát hết những nhà tù.

Eragon nói đùa. Nhưng thâm tâm nó nghĩ, đó là một ý kiến rất hay. Ông già ha hả cười, phóng ngựa vượt lên trước.

Nhiều ngày, nhiều tuần từ từ trôi qua, với những bài tập khắc khe của ông thầy già đưa ra. Tay phải vẫn còn kẹp gỗ, nên mỗi khi luyện kiếm, Eragon phải sử dụng tay trái. Lâu dần, tay trái của nó cũng thuần thục như tay phải.

Thời gian họ vượt qua rừng Spine để tiến vào đồng hoang, mùa xuân đã về Alageasia. Muôn hoa bùng nở khắp nơi. Lộc non đã nhú trên những cành cây trụi trong mùa thay lá. Từ những đám cỏ héo khô từ năm ngoái, vươn lên mơn mớn những mầm xanh. Chim trốn đồng cũng ríu rít trở về làm tổ.

Khách lữ hành theo dòng sông Toark lững lờ trôi về hướng đông nam. Con sông nổi vồng lên, xoáy mạnh, nơi những dòng phụ lưu ào ạt đổ nước về. Tới đoạn sông rộng chừng một dặm, ông Brom chỉ một cồn đất nhô trên mặt nước, bảo:

- Chúng ta gần tới Dras - Leona rồi. Chỉ chừng hai dặm nữa thôi.
- Ông nghĩ mình có thể tới đó trước khi trời tối không?
- Chúng ta sẽ cố.

Trời chập choạng tối, con đường mòn khó nhận ra, nhưng họ đi theo tiếng róc rách của dòng sông dẫn đường. Chẳng bao lâu sau, mặt trăng mồn từ từ lên, trải ánh sáng lên toàn cảnh vật.

Hồ Leona trông như lớp bạc phủ trên mặt đất. Mặt nước tĩnh lặng đến tưởng như không phải là chất lỏng. Ngồi trừ những vạch sáng phản chiếu ánh trăng, không thể nào phân biệt mặt hồ với đất. Saphira đang đứng hong cánh trên bờ đá. Thấy Eragon, cô ả tí tởn khoe: "Nước dễ thương ghê, trong veo, sâu thẳm, mát ới là mát."

Eragon bảo: "Mai anh sẽ bơi cho đã." Nó cùng ông già cắm trại dưới tàn cây rồi đi ngủ ngay. Rạng đông, Eragon hăng hái chạy ra ngắm cảnh hồ. Gió thổi xô mặt nước tủa ra hình dẻ quạt long lanh. Vừa hú hí vừa chạy về mé nước, nó gọi: "Saphira đâu? Đến quây cho vui."

Eragon vừa leo lên, Saphira cất cánh ngay. Hai đứa lượn vòng tròn trên mặt nước, nhưng tuy ở trên cao, cả hai vẫn chưa nhìn thấy được bờ hồ bên kia. Eragon e dè hỏi Saphira: "Tắm không?" À mỉm cười như con sói nhe nanh: "Ôm cho chắc nhé", rồi thả thân mình theo đợt sóng, nước lấp loáng tung toé dưới nắng mai, chúng nó như đang lướt trên một chiếc thuyền buồm. Eragon khoải chí la lên. Saphira khép cánh, phóng đầu xuống nước như một mũi thương. Nước lạnh ủa qua Eragon, làm nó ngộp thở và sút kéo nó văng khỏi Saphira. Chỉ ba cái vẩy chân, cô ả làm tung những cột nước trắng xóa lên không, rồi lướt qua mặt hồ, với cái đuôi sử dụng như một bánh lái.

"Sẵn sàng chưa?"

Eragon gật đầu, hít một hơi dài. Cả hai nhẹ nhàng chìm xuống nước. Nước trong veo, chúng có thể nhìn thật xa. Saphira uốn mình, quay lượn, biểu diễn đủ kiểu thật điệu dàng trong làn nước như một con lượn mềm mại. Eragon cảm tưởng như đang cưỡi con rắn biển trong thần thoại.

Vừa lúc Eragon tưởng như sắp hết hơi, Saphira cong mình, vươn cổ, nhoi lên mặt nước. Mặt nước như nổ tung, khi nó vọt lên, xoè cánh, vút lên cao. Eragon la lớn:

- Wowwww! Thật phi thường! Đã quá!

Saphira hí hờn: "Đúng vậy, nhưng tội nghiệp anh không nhịn thở được lâu."

Khi áo quần Eragon khô ráo, nó cùng ông già đóng yên ngựa và bắt đầu đi vòng hồ Leona với một tinh thần sảng khoái, trong khi Saphira vẫn còn lặn hụp trong làn nước.

Trước bữa ăn tối, Eragon dùng phép thuật phủ lớp bảo vệ lên lưỡi kiếm Za'roc trước khi tập luyện như thường lệ. Cả nó lẫn ông Brom đều đứng im chờ đối thủ tấn công. Eragon nhìn quanh, rồi lượn một cành cây, phóng mạnh về phía ông già. Ông né tránh, rồi vùng kiếm tiến lên. Eragon hụp xuống vừa khi lưỡi kiếm của ông rít sát bên tai. Cả hai nhào xuống đất, ai cũng ráng dè sắp đối phương. Eragon lăn mình đứng phắt dậy, xuất những chiêu kiếm đầy phức tạp, tiếp tục tấn công. Những tia chớp bật ra mỗi lần hai thanh kiếm chạm chát đụng nhau. Ông già tập trung chống đỡ, nhưng Eragon biết ông đã thấm mệt. Những đường gươm mạnh mẽ vẫn được hai bên ra tay, mỗi khi thấy đối phương sơ hở.

Rồi Eragon cảm thấy cuộc đấu xoay chiều. Mỗi đường kiếm của nó trở nên biến ảo hơn, lợi thế hơn. Ông già tấn công chậm lại, chân loạng choạng. Nó dễ dàng gạt đường kiếm phóng ra của ông. Gân nổi hằn trên trán và cổ vì ông đã quá rã sức.

Thình lình, rất tự tin, Eragon ra chiêu chớp nhoáng. Mũi kiếm của nó thấp thoáng, loảng ngoảng như lưỡi nhện cuốn lấy mũi kiếm của ông Brom. Với một cú gạt mạnh của Eragon, kiếm của ông già văng xuống đất. Chưa kịp phản ứng, thanh Za'roc đã kề sát cổ ông.

Eragon từ từ lùi lại, rút tay về. Ông Brom nhặt kiếm lên, tra vào bao, vừa thở vừa nói:

- Hôm nay như vậy đủ rồi.

- Nhưng mình mới chỉ bắt đầu mà.

- Ta không còn gì để dạy cháu về kiếm thuật nữa. Suốt đời ta mới chỉ gặp ba người hạ được ta, nhưng ta e rằng cả ba người đó đều không thể hạ ta bằng tay trái như cháu. Ta có thể nói một câu: cháu là một tài năng và là một kiếm sĩ hiếm có.

- Vậy là hàng đêm cháu không phải tập nữa?

- Không đâu, cháu không thể lơ là tập luyện được. Tuy nhiên, kể từ nay, nếu có phải bỏ tập một vài đêm, cũng không là điều quan trọng nữa. Nhưng hãy nhớ một điều, nếu chẳng may cháu đụng độ với thần tiên - dù là nam hay nữ, có tài hay không - phải tiên liệu là cháu sẽ không địch lại họ. Cùng với rồng và những sinh vật tạo ra bởi phép lạ, họ mạnh hơn sức lực thiên nhiên ban cho chúng ta gấp nhiều lần. Một thần tiên yếu nhất cũng vẫn mạnh hơn cháu. Tụi Ra'zac cũng vậy, vì chúng không phải là người và sức chịu đựng của chúng hơn ta rất nhiều.

- Có cách nào làm ta mạnh hơn họ không?

- Có vài cách. Nhưng không cách nào thuận lợi cho cháu vào thời điểm này. Với phép thuật cháu có thể hạ được tất cả, trừ những kẻ thù dũng mãnh nhất. Để thắng được những kẻ thù tầm cỡ đó, cháu phải cần đến sự hỗ trợ của Saphira và...rất nhiều may mắn. Hãy nhớ, những sinh vật được tạo ra bằng phép thuật, mà chính chúng lại sử dụng phép thuật, chúng sẽ áp dụng mọi phương sách để giết bằng được cháu, vì giết được một người, nội công chúng sẽ tăng lên.

- Làm cách nào để chống lại phép thuật? Thí dụ, nếu cháu bị Tà Thần tấn công, làm cách nào cháu phá được phép của chúng? Hầu hết những câu thần chú có hiệu lực chớp nhoáng, không thể phản ứng kịp. Nhưng nếu còn kịp phản ứng, cháu hóa giả những phép thuật của địch thủ bằng cách nào? Phải chi cháu biết trước được chủ tâm của đối phương. Vì rõ ràng, kẻ nào tung phép thuật trước, kẻ đó sẽ thắng.

- Điều cháu đang nói, được gọi là "Sự quyết đấu của phù thủy." Nguy hiểm vô cùng. Không bao giờ cháu tự hỏi, làm sao chỉ với một chục Kỵ Sĩ phản bội, mà Galbatorix đã đánh bại tất cả các Kỵ Sĩ sao?

- Cháu chưa nghĩ đến điều này.

- Có nhiều cách đã giúp hẳn, sau này cháu sẽ biết. Nhưng điều quan trọng nhất là, Galbatorix đã và vẫn là bậc thầy trong nghệ thuật xâm nhập vào tư tưởng người khác. Nên biết trong một cuộc "quyết đấu của phù thủy", đối phương phải quan sát tư tưởng nhau, nếu không cả hai sẽ cùng chết. Khởi đầu cuộc đấu, không ai dùng phép thuật, cho tới khi đã xâm nhập được vào ý nghĩ của nhau.

Saphira nóng nảy cuốn đuôi quanh Eragon lèm bèm: "Rách việc, chờ đến khi biết được tư tưởng nhau, đối phương xuất chiêu trước là toi mạng." Eragon nói lại ý kiến của cô ả cho ông già nghe. Ông lắc đầu lia lịa:

- Không. Thí dụ, ông bất ngờ ra tay, chỉ trong một thoáng trước khi cháu chết, cháu vẫn còn đủ thời gian phản ứng. Vì vậy, chỉ trừ khi muốn tự sát, không bên nào tấn công trước, cho đến khi lọt được vào ý nghĩ của đối phương. Vì cháu biết đối phương tính toán gì, cháu mới có thể đề phòng, tránh né kịp thời. Kể cả khi cháu đã có lợi thế đó, cháu chưa chắc đã thoát chết, nếu không biết câu thần chú phản công lại. Vì vậy phải suy nghĩ, tính toán thật cấp kỳ. Trước khi tự vệ, phải biết sức mạnh thiên nhiên nào tấn công cháu. Nếu bị tấn công bằng hơi nóng, phải biết nó truyền tới cháu qua lửa, ánh sáng, không khí hay một trung gian nào khác. Một khi biết rõ, cháu mới phản ứng đúng, chẳng hạn, dùng hơi lạnh để hóa giải sức nóng đó.

- Có vẻ rắc rối quá.

- Đúng vậy. Ít kẻ sống sót trong một cuộc chiến đấu như vậy trong vòng vài giây. Vô số kẻ đã chết vì không được huấn luyện bài bản. Chừng nào cháu tiến bộ hơn, ta sẽ dạy cháu những phương pháp cần thiết. Đừng nóng vội. Trong thời gian này, nếu chẳng may cháu gặp một cuộc "quyết đấu với phù thủy", ta đề nghị cháu.....chạy càng xa càng tốt.

Bãi lầy của Dras - Leona

Hai ông cháu ăn trưa tại Fasaloft, một ngôi làng rất dễ thương nằm ven hồ. Ngồi trong lữ quán, vừa ăn, Eragon vừa lắng tai nghe các thực khách những bàn bên tán gẫu. Nó yên tâm vì không có tiếng đồn thổi nào về nó và Saphira.

Sau đó, qua khỏi lối mòn, hai người tiến lên con đường cái nham nhở vết bánh xe và dấu móng sắt của ngựa khoảng vài ngày trước. Người đi đường càng đông, Saphira càng phải ẩn mình, chỉ gặp lại Eragon và ông già vào ban đêm.

Nhiều ngày tiếp theo vẫn đi men bờ hồ rộng mênh mông. Eragon cảm giác như không bao giờ có thể đi hết vòng hồ, nên nó hơi hờn hẫn, khi một người đi đường cho biết chỉ còn một dặm nữa là tới Dras - Leona.

Buổi sáng, Eragon dậy thật sớm, chân tay nó ngứa ngáy, chứa chan hy vọng, vì cuối cùng thì nó đã tìm ra kẻ thù. Nhưng Saphira bảo: "Hai người phải thận trọng. Tụi Ra'zac chắc phải có lũ mật thám dòm ngó khách phương xa, để tìm xem có ai giống hình dạng anh không."

"Anh sẽ ráng không để lộ diện đâu."

"Nhưng nên nhớ là em không ở gần để có thể tới kịp, nếu anh bị Urgals tấn công, mà từ xa em có bay về, cũng không sống nổi trong mấy đường phố chật chội yêu quý của anh đâu. Bám sát ông Brom. Làm theo lời ông ấy, ông già tinh ý lắm đó."

"Biết rồi, nói mãi."

"Anh có đi với ông ấy tới phe Varden không? Ngay sau khi thanh toán được tụi Ra'zac, ông ấy rất muốn đưa anh tới với họ. Nếu tụi Ra'zac bị chúng ta giết, nhà vua sẽ nổi cơn thịnh nộ, chỉ còn cách theo họ là an toàn nhất."

"Anh không muốn suốt đời tranh đấu với triều đình. Đời sống đâu chỉ để triển miên trong chiến tranh."

"Đừng quá quyết thế. Hãy đợi đấy!"

Hôm sau, đường đi chật ních dân làng đem nông sản tới chợ Dras - Leona. Ngựa của hai ông cháu Eragon, chậm chạp len lỏi giữa những xe chở hàng và nông dân.

Tuy nhiên, trước buổi trưa, họ đã nhìn thấy khói, nhưng vẫn phải đi thêm một dặm mới vào tới thành phố. Dras - Leona không được tươi tắn như Teirm. Thành phố trải dài từ bờ hồ Leona, với những ngôi nhà xập xệ nằm dọc con đường lồi lõm và trung tâm thành phố được bao bọc bởi một bức tường trát đất lem nhem. Nhiều dặm về hướng đông, là ngọn núi với những tảng đá nhọn hoắt đâm thẳng lên trời, trông hắc ám như một con tàu ma. Những vách núi thẳng đứng như xương xẩu từ lòng đất mọc lên.

Ông già chỉ tay, bảo:

- Đó là Helgrind. Nó là lý do chính để Dras - Leona được xây dựng tại nơi này. Nó mê hoặc mọi người, mặc dù nó là một thứ ghê tởm độc ác. Chúng ta vào trung tâm thành phố trước đã.

Trên đường vào Dras - Leona, Eragon thấy ngôi nhà cao nhất trong thành phố là một thánh đường vươn cao khỏi những bức tường. Ngôi thánh đường trông tương tự mỏm Helgrind, nhất là những chóp nhọn, khung tò vò. Eragon hỏi:

- Họ thờ ai vậy?

Ông già nhăn nhó ghê tởm:

- Họ cầu nguyện Helgrind. Họ theo một tôn giáo tàn nhẫn, man rợ. Uống máu người và dâng đồ tế lễ bằng thịt tươi. Các giáo sĩ của họ, thân thể mất từng phần, vì họ tin tưởng càng dâng hiến nhiều da thịt càng lánh xa thế giới chết chóc. Cả đời họ tranh cãi về ba ngọn Helgrind, ngọn nào cao và quan trọng nhất. Nhưng ngay cả ngọn thấp nhất, ngọn thứ tư, cũng được họ tôn thờ.

Eragon rùng mình:

- Kinh tởm quá.

- Phải, nhưng đừng nói thế trước mặt các giáo dân. Cháu sẽ mất ngay một bàn tay trong buổi lễ "giải tội."

Qua khỏi cổng thành khổng lồ, mỗi bên có mười lính gác, mắt sắc lẹm nhìn người qua lại, hai ông cháu đi qua những dãy nhà cao ngẽu ngẽu, nhưng bề ngang rất hẹp vì thiếu đất. Hầu hết nhà cửa đều bằng gỗ đen ngòm ngòm, làm thành phố càng thêm u ám. Đường phố đầy rác rưởi, không khí nồng nặc mùi cống rãnh. Một lũ trẻ con rách rưới, nhếch nhác tìm nhặt từng mẩu bánh mì. Từng đám ăn mày, dị dạng, tàn tật lê la gần cổng thành khóc than rên rĩ xin tiền bố thí. Tiếng van xin như một bản đồng ca từ địa ngục. Eragon thầm nhủ, ở quê mình, thú vật còn được đối xử đàng hoàng hơn. Ông già bảo:

- Vào gần trung tâm, tình trạng sẽ khá hơn. Bây giờ chúng ta phải tìm một quán ăn, lên kế hoạch. Nơi này đầy nguy hiểm, dù thận trọng đến đâu. Không nên ở ngoài đường lâu quá.

Vào một khu giàu có hơn, Eragon nghĩ, sao những người này có thể sống thoải mái giữa những con người đau khổ thế kia. Hai ông cháu vào Quả Cầu Vàng, một quán trọ rẻ tiền nhưng không đến nỗi xập xệ quá.

Một cái giường hẹp kê sát tường, một cái bàn ọp ẹp và thau rửa mặt. Nhìn thoáng cái khăn trải giường, Eragon nói ngay:

- Cháu ngủ dưới sàn. Cái giường đầy rệp kia ăn tươi nuốt sống cháu mất.

- Được. Bây giờ chúng ta đi ăn và uống chút bia, rồi về làm một giấc. Sáng mai khởi sự tìm tông tích tụi Ra'zac.

Trước khi đi, ông dặn:

- Dù chuyện gì xảy ra cháu phải giữ mồm miệng, nhớ không?

Món ăn quá tệ, nhưng bia rất tuyệt. Khi hai ông cháu loạng choạng về phòng, đầu Eragon bưng bưng hưng phấn. Nó trải chăn lên sàn, rồi chui vào. Ông già cũng lẫn ra giường ngáy khò khò. Trước khi ngủ, Eragon liên lạc với Saphira: "Chúng ta sẽ ở lại đây mấy ngày, nhưng không lâu như ở Teirm đâu. Khi nào tìm ra tông tích của Ra'zac, em phải ra tay giúp anh. Mai sẽ nói thêm, lúc này đầu óc anh lung tung quá."

"Xin rồi chứ gì?"

"Ồi dào, ông già còn uống gấp đôi anh."

Lần ra dấu vết của đầu

Mình làm sao thế này? Eragon thức dậy, đầu nhức, lưỡi khô rộp. Vừa nhìn theo hướng tiếng chuột rúc dưới sàn, trong đầu nó đã có tiếng léo nhéo của Saphira hoành hoạc chuyện say xỉn đêm qua. Eragon làm ngơ, im lặng.

Một lát sau, ông Brom thức giấc, lèm bèm ra khỏi giường, nhúng đầu vào thau nước, rồi ra khỏi phòng. Eragon hỏi:

- Ông đi đâu đó?
- Làm cho tỉnh táo lại.
- Cháu đi với.

Tối quầy bar, nó khám phá ra phương pháp giã rượu của ông già là trà nóng, nước đá chiêu với rượu mạnh. Khi hai người trở về phòng, Eragon cảm thấy tỉnh táo hơn.

Ông già đeo kiếm, vuốt ve quần áo chỉnh tề, nói:

- Việc đầu tiên là chúng ta phải khéo léo dò hỏi đầu Seithr lưu trữ tại đâu và được chuyển tiếp đến những nơi nào? Lính tráng và công nhân rất có thể là những người liên quan đến sự chuyên chở này. Tìm gặp họ mà gợi chuyện.

Hai người ra khỏi Quả Cầu Vàng, tìm nơi cất giấu đầu. Càng gần trung tâm, đường phố càng lên cao, hướng tới một lâu đài bằng đá hoa cương bóng lộn. Lâu đài được xây trên một khu cao vượt trên tất cả những nhà khác, trừ ngôi thánh đường.

Sân trước lâu đài lát đá cẩm thạch nhiều màu. Trên tường, nhiều phần cần bằng vàng, và trong những hốc tường là những pho tượng đen, tay cầm những cây nhang nghi ngút khói. Khoảng ba bốn thước đều có lính đứng nghiêm, mắt sắc lẹm nhìn người qua lại. Eragon hỏi:

- Ai sống ở đây?
- Marcus Tábor, người cai trị thành phố này. Lão chỉ tuân lệnh nhà vua và chính lương tâm lão. Nhưng lương tâm lão hầu như không phải làm việc nhiều.

Đi quanh lâu đài và ngắm nhìn những ngôi nhà trang trí loè loẹt chung quanh, không tìm ra điều gì hữu ích, gần trưa hai ông cháu đi ăn. Ông già bảo:

- Thành phố này quá rộng, chúng ta phải chia nhau đi quan sát. Chiều tối gặp nhau tại Quả Cầu Vàng. Ông tin cháu sẽ không làm điều gì dại dột.
- Cháu hứa.

Suốt ngày còn lại, Eragon lân la làm quen, trò chuyện với những người bán hàng, công nhân. Nhưng từ đầu tới cuối thành phố, hình như không ai biết gì về đầu Seithr. Đi tới đâu nó cũng cảm thấy ngôi thánh đường lom lom theo dõi nó.

Sau cùng nó gặp một ông già từng giúp việc bốc xếp, còn nhớ nhà kho chứa đầu. Eragon mừng rỡ tới nhìn qua nơi đó, rồi trở về nhà trọ.

Hơn một giờ sau, ông Brom về tới, nó vội hỏi ngay:

- Ông tìm được gì không?
- Ta nghe được nhiều điều hay lắm. Trong vòng một tuần nữa, vua Galbatorix đến thăm Dras - Leona.
- Sao?
- Hình như lão Tábor quá lộng hành. Galbatorix quyết định cho lão một bài học cho biết thế nào là lễ độ. Đây là lần đầu, sau hơn mười năm, nhà vua mới ra khỏi Uru'baen.
- Ông có nghĩ là nhà vua biết về chúng ta không?

- Chắc chắn hẳn biết. Nhưng không biết chúng ta ở đâu. Vì nếu hẳn biết, chúng ta đã nằm trong móng vuốt tụi Ra'zac rồi. Tuy nhiên chuyện này có nghĩ là, những gì chúng ta cần làm với Ra'zac, phải hoàn thành trước khi nhà vua tới. Chúng ta nên tránh xa hẳn ít nhất là hai mươi dặm. Điều may mắn là bây giờ chúng ta đã biết chắc Ra'zac có mặt tại đây, để sửa soạn cho chuyến thăm viếng này.

- Cháu chỉ muốn tiêu diệt Ra'zac, chứ không muốn đụng độ nhà vua. Ông ta xé xác cháu mất.

Ông già có vẻ thú vị:

- Rất tốt, cháu biết thận trọng rồi đấy. Cháu có lý, cháu không thể chịu nổi một chiêu của hắn đâu. Bây giờ cho ta biết, cháu đã nghe ngóng được những gì?

- Cháu đã gặp một ông già biết nhà kho chứa dầu. Chỉ có vậy thôi.

- Hôm nay ta thu hoạch khá hơn cháu rồi. Ta cũng nắm được nguồn tin như cháu. Ta đến đó, lần la trò chuyện với những công nhân, tán hươu tán vượn cho đến khi họ vô tình tiết lộ dầu Seithr luôn được chuyển từ kho về lâu đài. Sau đó, ta tới lâu đài, trong vai một thi nhân. Ta tìm cách để được mời vào khu gia nhân. Suốt mấy tiếng ta loay hoay quanh tạt đó, hết hát lại ngâm thơ làm các tì nữ và gia nhân mê mẩn. Và ta tha hồ hỏi chuyện trên trời dưới biển. Rồi, tình cờ ta được biết, từ lâu đài dầu sẽ chuyển tới đâu.

- Đó là....

- Ngoài thành phố, tất nhiên. Mỗi đêm trăng rằm có hai nô lệ được đưa tới Helgrind với một thúng lương thực. Sau đó, những nô lệ này không bao giờ trở lại. Một lần, có người tò mò theo dõi, người này cũng biến mất luôn.

- Cháu tưởng các Kỵ Sĩ đẹp bỏ chế độ nô lệ rồi.

- Bất hạnh là nó lại được phát triển dưới triều đại Galbatorix.

- Vậy là tụi Ra'zac ở tại Helgrind.

- Tại đó hay gần đó thôi.

- Nếu chúng ở Helgrind, chắc chúng phải ở dưới lòng núi đá đó, hoặc trên đỉnh cao và chúng phải bay như Saphira mới lên tới nơi. Nhưng nếu cháu và Saphira bay lên, chúng sẽ phát hiện ra....hay là ta tìm cách thay thế những người nô lệ?

- Quá dựa vào may rủi. Nếu chúng thủ tiêu nô lệ trước khi đến gần, chúng ta sẽ bị kẹt. Vì không thấy Ra'zac thì làm sao hạ được chúng?

- Nhưng chúng ta chưa rõ nô lệ có bị giết thật không.

- Ta tin chắc họ bị giết. Nhưng ta có một kế có thể thi hành được, nếu để Saphira ẩn núp gần....Nhưng phải làm gấp, nhà vua sắp tới rồi, không còn nhiều thời gian nữa.

- Chúng ta có nên đến quan sát Helgrind vào ban ngày, để tránh bị phục kích bất ngờ không?

- Chuyện đó để sau. Ngày mai ta sẽ trở lại lâu đài, tính toán xem bằng cách nào thay thế được những người nô lệ. Việc này vô cùng thận trọng, vì rất dễ bị mật thám và đám cận thần phát hiện.

- Cháu không thể nào tin nổi là ông cháu ta đã thật sự tìm ra chúng.

Eragon lặng lẽ nói. Hình ảnh người cậu chết thảm và trang trại ngùn ngụt trong lửa đỏ lại hiện về trong trí, làm nó phải nghiến chặt hai hàm răng.

- Phần gay go nhất chưa tới, nhưng quả nhiên ông cháu ta đã hoàn tất tốt phần nào công việc. Nếu thần may mắn mỉm cười với chúng ta, cháu sắp trả được thù và Varden dẹp bỏ được kẻ thù nguy hiểm. Còn những chuyện sau đó là tùy ở cháu.

Eragon hớn hở thông báo cho Saphira: "Chúng ta tìm ra sào huyệt Ra'zac rồi. Chúng ở Helgrind."

"Helgrind? Một nơi rất xứng với chúng."

"Xong công việc, chúng ta có thể trở về Carvahall."

Giọng cô ả bỗng chua lè:

"Anh định làm gì? Trở lại cuộc sống trước kia à? Anh biết là không thể mà. Dẹp bỏ những chuyện vớ vẩn, mất thì giờ ấy đi cho tôi nhờ. Bây giờ là lúc anh phải quyết định. Chui nhủi trốn tránh suốt đời hay là về với Varden? Hay anh định đem thân về với triều đình? Xin lỗi, chuyện đó không có tôi đâu."

Eragon nhẹ nhàng nói: "Nếu đến nước phải chọn lựa, anh đành đặt số phận vào phe Varden thôi, em quá rõ rồi mà."

"Đó, ít ra cũng phải tự miệng anh nói ra chứ."

Ả bay vụt đi để Eragon cân nhắc những lời nói của mình.

Những kẻ sùng bái Helgrind

Eragon thức dậy, trong phòng chỉ còn mình nó. Trên tường có mấy dòng chữ viết bằng than:

Eragon,

Ta đi tới khuya. Tiễn ăn sáng để dưới đệm. Tham quan thành phố đi, nhưng phải thận trọng. Brom.

TB.: Tránh xa lâu đài. Nhớ đem theo cung tên.

Eragon lau lời nhắn trên tường, lấy tiền, đeo cung lên vai. Ra khỏi quán trọ, nó lang thang qua các con đường rất nhiều cửa hàng, nhưng chẳng có cửa hàng nào hấp dẫn bằng cửa hàng dược thảo của bà Angela ở Teirm. Nhìn những ngôi nhà tối tăm, kín đáo, nó cảm thấy có vẻ thoải mái trong thành phố này. Mua một miếng bánh mì phô-ma, Eragon ngồi trên hè đường vừa ăn vừa ngắm cảnh phố xá.

Sau đó nó tới một góc đường, vì nghe tiếng oang oang của một tay bán hàng đấu giá đang quảng cáo hàng.

Khoảng mười người đang đứng trên khán đài cao chùng một thước. Phía trước, một đám đông áo quần sắc sỡ đủ màu. Eragon tự hỏi, buôn bán gì mà chẳng thấy hàng họ đâu?

Gã bán đấu giá ngừng quảng cáo, ngoắt tay gọi một thanh niên. Anh ta vụng về, khó khăn leo lên. Chân tay đều bị xích. Gã bán hàng lại oang oang:

- Đây là món đầu tiên. Một con đực mạnh khoẻ, mới bắt được tại sa mạc Hadarac tháng trước. Bảo đảm hàng xịn, hoàn hảo. Hãy nhìn cơ bắp trên tay chân nó đi. Khỏe như trâu, lao động nặng tuyệt vời. Và nhất là thông minh như một...cái móng tay, nếu nó có thể nói được ngôn ngữ văn minh của chúng ta. Quý ông quý bà bỏ qua rất uống.

Đám đông hô hố cười. Eragon nghiêng rằng đây phần nộ. Mối nó mấp máy suýt bật ra mấy câu thần chú. Cánh tay mới tháo nẹp của nó gơ lên, dấu hiệu trên bàn tay ngời

sáng. Nhưng rồi nó chợt nghĩ đến hành động hấp tấp xảy ra với lũ quái Urgals đã gây ra bao phiền toái. Nếu nó dùng phép thuật giải phóng cho người nô lệ này, anh ta sẽ cũng bị bắt lại trước khi tới được tường thành. Và lúc đó tình trạng của anh ta còn khốn khổ hơn.

Eragon tuyệt vọng nhìn người nô lệ bị bán cho một thằng cha mũi khoằm như mỏ điều hâu. Nô lệ tiếp theo được rao bán là một bé gái, chưa đến sáu tuổi, nhỏ tí teo. Con bé co rúm trong vòng tay bà mẹ đang khóc ngất. Eragon lách khỏi đám đông, lòng đầy căm hờn, tức giận.

Qua khỏi mấy đoạn phố, nó mới lặng lẽ khóc, rồi dấm như điên lên một bức tường cho đến khi bàn tay trầy trụa: "Chính vì những điều như thế, mình sẽ tranh đấu với triều đình. Cùng với Saphira, mình sẽ giải phóng người nô lệ. Mình đã được ban cho những sức mạnh đặc biệt hơn người, nếu mình ích kỷ đến không sử dụng sức mạnh trong những công việc chính đáng đó, thì đâu đáng mặt một trang Kỵ Sĩ?"

Khi bình tĩnh trở lại, Eragon ngạc nhiên thấy nó đang đứng trước thánh đường. Trên mái nhọn phủ đầy tượng và chữ cổ. Đầu quái vật nhe nanh dưới những mái hiên. Trên những bức tường, hình ảnh vua chúa, anh hùng, quái thú lạnh lùng trên nền cẩm thạch. Cùng với những hàng cột đủ kích cỡ là những cửa sổ kính màu cao lớn. Chiếc tháp nhọn chụp trên mái như một cột buồm.

Chìm trong bóng râm, mặt tiền thánh đường là một cửa sắt cần những hàng chữ bạc. Eragon ráng đọc những hàng chữ cổ: Phúc cho kẻ nào vào chốn này hiểu được những bất mãn của nó và quên đi mọi ràng buộc, là những người thân yêu.

Toàn thể khung cảnh thánh đường làm Eragon lạnh xương sống. Nơi đây mang một vẻ đe dọa kỳ lạ, như một tên cướp đang rình rập nạn nhân tiếp theo của nó.

Những bậc thềm rộng lớn dẫn lên lối vào. Eragon ngần ngại đẩy cánh cửa, bước vào trong.

Bên trong im vắng như một ngôi mồ hoang lạnh lẽo. Những bức tường cao vọi vọi tới vòm trần, làm nó cảm thấy bé nhỏ như một con kiến. Những bức trang bằng kính màu trên cửa sổ, diễn tả những cảnh giận dữ, căm ghét, ăn năn sám hối; phản chiếu những tia sáng ma quái lên một khoảng những dãy băng ghế đá. Giữa khoảng cách của những ô cửa sổ là những pho tượng mắt xanh lè, nghiêm khắc.

Bàn thờ là một phiến cẩm thạch không trang trí. Phía sau bàn thờ, những cái ống của một cây đàn gió vươn tới trần. Khi có gió mạnh kéo ngang Dras - Leona, tiếng đàn sẽ trỗi lên. Eragon quì gối cúi đầu. Nó không cầu nguyện. Chỉ để tỏ lòng tôn trọng những kiếp người mà ngôi thành đường này từng chứng kiến, cũng như những khốn khổ của những người đã hoàn thành nên vẻ hào nhoáng bên trong những bức tường này. Đây là nơi âm u đáng sợ, trong cái ớn lạnh lẫn khuất một tia vĩnh cửu và phải chăng sức mạnh của thánh đường là chính điểm này.

Vừa đứng dậy, quay ra, nó lạnh toát người. Tiếng tim đập như tiếng trống.

Tại Ra'zac đứng ngay lối vào, đang trừng trừng nhìn nó. Những lưỡi gươm tuốt trần, sáng rực màu đỏ máu. Một tên Ra'zac rít lên như huyết sáo. Chúng không hề nhúc nhích.

Eragon ngùn ngụt căm hờn. Mấy tuần qua nó lặn lội truy lùng, giờ là lúc phục thù ở trong tầm tay. Mỗi phần nô bùng lên như hỏa diệm sơn. Eragon gào lên một tiếng như tiếng sấm, tay rút cung tên, nhắm bắn liền ba phát.

Tụi Ra'zac nhảy tránh nhanh lẹ phi thường. Vừa rít, chúng vừa chạy qua mấy hàng ghế, xông tới Eragon, những vạt áo đen phất phới như cánh những con quạ. Eragon lấp thêm tên, nhưng nó chợt nghĩ, nếu chúng biết chỗ tìm ra mình, chắc ông già cũng bị nguy rồi, phải báo cho ông biết. Ngay lúc đó, Eragon khiếp đảm thấy một đám lính tiến vào thánh đường, lỗ nhổ ngoài cửa cũng đầy những lính.

Nó tiếc rỏ nhìn mấy tên Ra'zac, rồi chạy vào tiền sảnh bên trái bàn thờ, nhảy qua rào, xuống hành lang. Tiếng chân Ra'zac rầm rập phía sau. Eragon rướn người cố chạy, nhưng nó bị một cánh cửa chặn đường.

Không thể phá được cánh cửa gỗ nặng nề, Ra'zac gần kề phía sau, Eragon điên cuồng hít một hơi mạnh, la lên: "Jierda!" Ánh sáng loé lên, cánh cửa tan thành muôn ngàn mảnh vụn bay lả tả. Nó nhảy qua căn phòng nhỏ, cắm đầu chạy tiếp.

Qua nhiều phòng ốc khác, những giáo sĩ hốt hoảng vừa la vừa chửi. Chuông báo động reo vang. Eragon chạy xuyên qua bếp, vượt qua hai tu sĩ, lách mình qua một cửa hông. Nó lọt vào một khu vườn, chung quanh có tường cao bao bọc.

Eragon vội quay trở lại, nhưng phía sau tiếng rít của Ra'zac đã cận kề. Nó đành chạy lại bức tường. Nhắm bức tường quá dày, nếu dùng phép thuật để phá, nó sẽ không còn sức để thoát thân.

Giơ cao hai tay, phóng người nhảy lên, những ngón tay Eragon chỉ bám hờ được mép tường. Thở hồng hộc, nó cố giữ thân hình treo sát tường. Mấy tên Ra'zac khệnh khệnh vào vườn, đầu lắc lư như chó săn đánh hơi mồi. Eragon gồng mình đu lên, vai đau nhói khi quãng mình sang được phía bên kia. Vừa kịp lao đảo đứng dậy chạy vào một ngõ hẹp, tụi Ra'zac cũng đã vọt qua tường.

Eragon chạy chừng hơn một dặm mới dám ngừng lại thở. Nó lẩn vào một khu chợ đông đúc, rồi nhào xuống gầm một xe chở hàng vắng chủ.

Bằng cách nào chúng phát hiện ra mình? Chúng không thể biết mình ở đâu, trừ khi có chuyện xảy ra cho ông Brom. Nghĩ vậy, nó liên lạc với Saphira: "Ra'zac đã tìm ra anh. Chúng ta đang bị nguy hiểm. Thử xem ông già có sao không. Nếu không, báo cho ông biết tin ngay, bảo ông gặp anh tại quán trọ. Sẵn sàng bay lại anh càng sớm càng tốt. Rất có thể cần em giúp để tẩu thoát."

Một lúc sau, Saphira trả lời: "Xong rồi, ông ấy sẽ gặp anh tại nhà trọ. Đừng đi đâu nữa. Nguy hiểm lắm."

Chui khỏi gầm xe, Eragon vội vã về Quả Cầu Vàng, đóng hành lý, yên cương xong, dắt ngựa ra ngoài đứng chờ.

Về tới nơi, ông Brom nhảy ngay lên Hỏa Tuyết, hỏi:

- Xảy ra chuyện gì?

- Ra'zac xuất hiện ngay sau lưng cháu trong thánh đường. Cháu cố chạy về, nhưng chỉ một giây nữa, có thể chúng sẽ tới đây. Ngay khi chúng ta ra khỏi Dras - Leona, Saphira sẽ đi cùng chúng ta.

- Phải ra khỏi đây ngay, trước khi chúng đóng cổng thành. Dù làm chuyện gì, cháu không được tách khỏi ta.

Eragon cứng người, khi thấy đám lính đang đi nơi cuối phố. Ông già vừa rửa vừa giặt cương cho Hỏa Tuyết phi nước đại. Eragon rập mình trên con Cadoc phóng theo. Nhiều lần hai người suýt vấp ngã, vì phải vọt qua, luồn lách giữa đám đông khi tới gần cổng

thành. Gần tới nơi, Eragon hoảng hốt thấy cổng thành đang từ từ hạ và một hàng gươm giáo chặn ngang. Ông Brom cứng rắn nói:

- Để ta làm việc với đám lính, cháu phải tìm cách mở cửa thành.

Eragon gật đầu, nghiêng rặng, thúc ngực tiến tới. Đám lính hạ mũi giáo ngang tầm ngực ngựa. Eragon nghe tiếng la hét của đám lính, nhưng chỉ chăm chăm nhìn cổng đang khép lại.

Ông Brom đưa tay lên nói, những lời nói như làm tụi lính bị cắt một chân, chúng nghiêng ngả dựa vào nhau. Eragon lấy hết sức bình sinh, la lớn:

- Du grind huildr!

Cổng sắt run lên bần bật rồi đứng im. Tiếng vó ngựa tanh tách vượt khỏi cổng thành. Đám đông và tụi lính há hốc mồm kinh ngạc. Eragon quay lại vẫy tay, cánh cổng nặng nề đóng chặt lại.

Vừa phóng ngựa, ông già vừa án náy nhìn Eragon, vì ông biết nó rất mệt. Khi xuyên qua ngoại ô Dras - Leona, hai người mới nghe tiếng kèn báo động từ trong thành. Saphira đang nấp sau lùm cây chờ họ. Ông Brom nói ngay:

- Đi với Saphira, nhớ ở trên cao, dù chuyện gì xảy ra với ta. Ta đi về hướng nam. Bay gần thôi, chúng thấy Saphira cũng không là điều cần thiết nữa.

Eragon đang nhìn mặt đất trôi ngược và ông già gò mình phóng ngựa phía dưới, Saphira chợt hỏi: "Anh không sao chứ?"

"Không sao, nhưng hoàn toàn nhờ may mắn thôi."

Thở ra một bùm khói, chúng tỏ đang bức bối, Saphira nói: "Tất cả thời gian vất vả truy lùng Ra'zac thành công cốc ráo!"

"Anh biết. Nếu chỉ có Ra'zac, anh đâu buông tha chúng. Nhưng với tất cả đám lính đó, mình không đủ sức."

Con đường phía dưới vùn vụt giạt lùi, đã qua khỏi vùng hồ Leona, chúng đang bay trên vùng đất khô cằn đầy đá và những bụi xương rồng cao. Mây đen kéo đầy trời. Chớp loé lên từ xa. Saphira bắt buộc phải hạ cánh, vì gió bắt đầu gào thét.

Ông Brom ngược lên hỏi Eragon:

- Sao vậy?

- Gió mạnh quá.

- Có thấy gì đâu?

- Trên cao kìa.

Ông trao dây cương Cadoc cho nó. Người, ngựa và rồng tiếp tục lên đường. Trên mặt đất Saphira khó nhọc mới theo kịp hai con ngựa.

Gió mạnh thêm. Bụi cuốn mịt mù, Eragon và ông già phải cuốn khăn che bụi. Tuy vậy, Eragon lại mong trời sớm đổ mưa để xóa những dấu vết trên đường. Trời tối, họ phải cắm trại giữa hai tảng đá, ăn đồ ăn nguội vì không dám nổi lửa. Saphira xòe cánh làm lều.

Ăn xong, Eragon chợt hỏi:

- Sao chúng lại tìm được chúng ta?

- Một người hầu trong lâu đài cho biết, trong sổ họ có một tên gián điệp. Nó đã báo cho Tabor, và lão báo cho Ra'zac.

- Vậy là chúng ta không thể trở lại Dras - Leona được nữa?

- Mấy năm nữa mới có thể trở lại đó được.

- Chúng ta có nên tìm cách nhử cho Ra'zac ra ngoài không? Để Saphira xuất hiện, chúng sẽ đuổi theo.

- Và ít nhất năm mươi tên lính sẽ truy đuổi cùng chúng? Nhưng lúc này không phải thời gian để bàn cãi chuyện này. Ngay bây giờ, phải tìm mọi cách để sống còn. Đêm nay sẽ vô cùng nguy hiểm, vì Ra'zac sẽ lợi dụng đêm tối để truy đuổi theo ta. Cháu phải nhớ, chúng mạnh mẽ nhất khi trời tối. Chúng ta phải thay phiên canh gác cho tới khi trời sáng.

Eragon chợt thấy một thoáng di động của một miếng màu nho nhỏ nổi bật trong đêm tối. Nó tiến lên mấy bước để nhìn cho rõ. Ông Brom hỏi:

- Có gì thế?

Nó quay vào bảo:

- Cháu không biết. Hình như cháu thấy một con chim.

Sau gáy nó bỗng nhói đau và có tiếng Saphira gầm lên. Eragon gục xuống, ngất đi.

Hết Tập I